ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Zlaty_vek_Venuse-4-Clarke_Arthur_C&Preuss-Stretnuti_s_Meduzou.pdb

PDB Name: Clarke-ZVV4-Stretnuti s Medusou
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.3.2008
Modification Date: 24.3.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Arthur C. Clarke
Zlatý věk Venuše

Střetnutí s medúzou
Paul Preuss

Přeložil:
VLADIMÍR LACKOVIČ
Paul Preuss, Arthur C. Clarke: Zlatý věk Venuše, díl 4.
Střetnutí s medúzou
Vydání první.

Text and artwork copyright © 1990 by Byron Preiss Visual Publications, Inc.
Published by arrangement with Byron Preiss Visual Publications, Inc.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Široká 22, Praha 1 v roce 1997 jako svou 251. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu Arthur C.Clarke's Venus Prime, Volume 4, Meeting with Medusa, vydaného nakladatelstvím Avon Books, A division of The Hearst Corporation, New York, v roce 1989.

Český překlad © 1997 Vladimír Lackovič.
Přebal a vazba © 1997 Valentino Sani a Baronet.

Sazba a grafická úprava studio Ricardo, Sudoměřská 32, Praha 3.
Vytiskly a svázaly Tiskárny Vimperk a.s., Pasovská 55, Vimperk.

BARONET
Praha 1997

Stephanie McClaran mi poskytla zápisky
a fotografie ze svých cest po Nepálu a Indii,
za což jí patří mé díky.

OBSAH

PROLOG 6
1. ČÁST VRAK KRÁLOVNY 10
2. ČÁST ZNAMENÍ SALAMANDRA 56
3. ČÁST REJ ZVÍŘAT 102
4.ČÁST ZEMĚ BOHŮ 150
5. ČÁST STŘETNUTÍ S MEDÚZOU 199
EPILOG 244
DOSLOV ARTHURA C. CLARKA 254
INFOBALÍČEK TECHNICKÉ PLÁNY 259

PROLOG

Ležela nahá na operačním stole. Nad ní se skláněli muži a ženy ve sterilních oblecích a s černými nástroji v rukou. Hnilobný zápach po cibulích hrozil zadušením. Když se světla nad její hlavou proměnila ve vířící zlatou spirálu, v duchu uviděla složité sirné struktury.
Je ještě dítě, Williame…
Obestřela ji tma a ona, ve snaze udržet rovnováhu, sevřela pevněji ruku, které se držela.
Vzpírat se nám je vzpírat se Učení…
Klouzala. Stoupala vzhůru po spirále. Ruka, kterou svírala, se jí vysmekla a ona se ocitla ve víru tvarů. Ty tvary byly znamení. A ta znamení měla význam.
Ten význam ji prostoupil. Pokusila se vykřiknout, varovat. Když ji tma pohltila docela, zbyl pouze jediný obraz, obraz rotujících mračen, červených, žlutých a bílých, vzdouvajících se ve víru tak nesmírném, že by pohltil celou planetu. V tu chvíli opustila své tělo a propadla se do nich…
Blake neviděl, co se děje; mezi něj a Ellenino tělo postavili plentu z nějaké neprůhledné látky. Bál se. Když se ho pustila a její ruka bezvládně klesla na prostěradlo, na okamžik ho napadlo, že je mrtvá. Ale modrá žíla na krku jí stále pulzovala; hruď pod přikrývkou se zdvihala a klesala a hlavní chirurg a jeho asistenti pokračovali v práci, jako by se nic zvláštního nestalo. "Můžeme," řekl jeden z nich.
Blake potlačil nevolnost při pohledu na svorky a kleště. Skalpel a nůžky zmizely za plentou, a když se znovu objevily, byly potřísněné krví. Ať už chirurg prováděl s Ellen za plentou cokoli, dělal to rychle a přesně. A najednou přestal.
"Co má být, k čertu, tohle?" řekl zlostně, jeho hlas byl ztlumen sterilní blanou roušky. Blake si povšiml, jak po něm jeden asistent sklouzl nejistýma očima. Mladý chirurg se otočil a upřel na Blaka pronikavý pohled - nechtěli ho tam, ale Ellen jim nedovolila začít bez něj. Chirurg zdvihl v kleštích do výše něco kluzkého a pleskl s tím na podnos. "Biopsii. Než ji zavřeme, chci vědět, co to je."
Technik odběhl. Chirurg se mezitím sehnul, vytáhl další, větší kus té věci a hodil ho asistentovi na další, větší podnos. Blake fascinovaně přihlížel, jak se stříbřitá tkáň, vyjímající se na prostěradle jako vyplavená medúza, chvěje a mění barvu.
Chirurg ještě nestačil vyčistit Ellen od posledních zbytků rosolu, když mu technik podal rozbor. Blake stačil zahlédnout několik grafů, poměrových a hmotnostních tabulek a stereogramů provedených v kontrastních barvách.
"Dobře, raději ji zavřeme," řekl chirurg. "Chci ale mít tuhle ženu pod neustálým dohledem, dokud se nedozvíme, co na to říká vyšetřovací komise."

Blake stál a díval se na zářící skleněné město a na Noctis Labyrinthus za ním, na bludiště kamenných věžiček a hlubokých strží, půlnoční modř pod třpytivým světlem hvězd.
Ellen spala hlubokým spánkem, na sobě hrubou přikrývku, světlé vlasy jí lemovaly hladký obličej. Plné rty měla mírně pootevřené, jako kdyby ochutnávala vzduch. Její štíhlé tělo netísnily žádné trubice ani dráty; nad její ušlechtilou lebkou, nevelkými ňadry a plochým břichem se bez jakéhokoli dotyku vznášely snímací sondy. Mlčenlivá grafika nad lůžkem ukazovala uklidňující obraz normálních funkcí. Místnost byla skoro až mírumilovně tichá a teplá.
Ve dveřích se objevila silueta vysokého muže a zastínila světlo z chodby. Blake spatřil jeho odraz na skleněné stěně. Otočil se v domnění, že uvidí některého z doktorů.
"Vy!"
"Potřebuje se odsud dostat pryč. Může na tom záviset její život." Muž stojící v přítmí pokoje měl modré oči, třpytící se mu ve snědé tváři. Ocelově šedé vlasy měl sestřihnuté na několik milimetrů a na sobě měl modrou uniformu vrchního velitele Komise kosmické kontroly.
"Ne."
"Pokusím se vám to vysvětlit, Blaku…"
"Jaká čest," řekl Blake kousavě.
"…máme na to tak dvě tři minuty. Viděl jste, co z ní vytáhli?"
"Viděl jsem… něco. Co, to nevím."
"Víte přece, že není jako ostatní lidé."
"Na tom nezáleží. Teď potřebuje čas, aby se uzdravila."
"Tady je zranitelná. Přesuneme ji mimo Mars. V záznamech bude, že inspektorka Troyová prodělala rutinní operaci slepého střeva, strávila v nemocnici osmihodinovou rekonvalescenci a spokojeně odešla. Totéž řeknou i doktoři."
Blakův obličej potemněl. "To jste na to šel opravdu vědecky, veliteli. Dělejte, jak uznáte za vhodné - vy, nebo někdo jiný."
"Poradil jsem vám už v minulosti. Myslíte, že jste udělal chybu, když jste mi tehdy důvěřoval?"
Blake zaváhal. "V Paříži možná ne."
"Slíbil jsem, že vás k ní zavedu, a to jsem taky udělal. Zachránila se tím spousta životů. Důvěřujte mi i teď, Blaku."
"O co vám jde?" Blake nechápavě pokrčil rameny. "Oba víme, že vás nemůžu zastavit. Ale zůstanu s ní."
Z města ji vyvezli v uzavřené dodávce po trase, o které turisté v Labyrint City neměli ponětí - služebním tunelem k přístavu raketoplánů. Potom se rychle a bezhlučně přemístili do kajuty jedné elegantní lodi. Ta ihned odletěla po dráze, která byla s ohledem na Ellen nízká, pomalá a s minimálním přetížením při dlouhém vzestupu za hranice řídké atmosféry k oběžné dráze Stanice Mars. Loď však na stanici nepřistála. Půl kilometru od gigantického přístavního křídla kosmické stanice kotvil zářivě bílý kutr s modrým pruhem a zlatou hvězdou Komise kosmické kontroly. Jakmile se k němu loď pomocí manévrovacích trysek natočila, z hlavního vstupu kutru se vysunulo tlakové hrdlo a přisálo se k uzávěru přechodové komory lodi.
Ellen, Blake a velitel byli jediní, kteří do kutru přestoupili. Posádka si dala záležet; odpočítávání trvalo půl hodiny. Ellen

celou tu dobu prospala.
Těsně předtím, než kutr opustil oběžnou dráhu, překonal Blake odpor a zeptal se velitele: "Kam letíme?"
"Na Zemi," odpověděl velitel.
"Kam na Zemi?"
"Z důvodů, které brzy pochopíte sám, vám to neřeknu."

1. ČÁST VRAK KRÁLOVNY

1

Stáli na pokraji temného skaliska nad širokou řekou. Vzduch byl chladný a obloha průzračně modrá. Světlo mělo barvu října.
Její vlasy měly barvu slámy, zářily v říjnovém světle. Všechno ostatní světlo, které na ni dopadalo, pohlcoval černý vlněný kabát, sahající od krátkých vlasů až k holínkám a ukrývající zbytek jejího těla. Čerň narušoval jen nedbale uvázaný šátek kolem krku, tmavomodré surové hedvábí protkané jemnými proužky žluté a červené; její malé, pevné ruce držely jeho zauzlované, střapci zdobené cípy.
Spočinula na muži, který stál vedle ní, pohledem tak nejistým a plným naděje, až ho zabolelo u srdce.
"Budeš stále se mnou?" zašeptala Sparta.
"Ano," řekl Blake. Vítr se mu opřel do kaštanových vlasů, jeden chomáč mu padl do čela a zahalil mu tvář do chladivého stínu. Jeho zelené oči však sálaly vřelostí. "Dokud mě budeš chtít."
"Budu," řekla. "Stále."

Po široké vodní hladině tančilo sluneční světlo. Kdyby světlo mělo zvuk, slyšeli by skleněnou zvonkohru. Sparta vzala Blaka za ruku. Kráčel vedle ní podél zídky, lehce ji držel za ruku a ohlížel se k velké stavbě na kopci.
Na skále nad Hudsonem stálo královské sídlo - komínovitá hromada čediče, zdobená žulou a vápencem z Vermontu a Indiány, zastřešená břidlicí a proděravělá okny s katedrálním sklem. Starý pirát, který budovu kdysi dávno nechal postavit, by byl jistě překvapen, k jakému účelu jeho majetek po dvou stoletích slouží, ale pravděpodobně by proti tomu mnoho nenamítal. Udržovaný zelený trávník pod domem, mokrý v říjnovém slunci, se svažoval až k břehu řeky a k okraji lesa. V popředí se mezi stromy vinula dlouhá příjezdová cesta, vysypaná štěrkem; před hlavní branou se stáčela do oblouku.
Za kamennou zdí, která celý objekt obklopovala, se mezi kmeny stromů a pod podzimním listím ukrývaly lasery, maskované zákopy, těžké protiletadlové zbraně…
Po příjezdové cestě se pomalu přibližovala šedá automatická limuzína, chřestění pneumatik na štěrku bylo silnější než šumění turbín. Ještě než se zastavila, mohutné dveře sídla se otevřely a velitel vyšel ven. Když uviděl, jak ze zadních dveří vystoupil malý muž, tvář se mu roztáhla do nepatrného, leč srdečného úsměvu. "Josefe!" S rukama napřaženýma vykročil dolů po schodech.
Setkali se v polovině schodů. "Moc rád tě vidím," řekl Josef. Potřásli si rukama a krátce, pevně se objali.
Oba muži byli stejně staří, ale tím jakákoli podobnost končila. Josef měl na sobě tvídový oblek se záplatami na loktech a s vytahanými koleny; spolu s jeho středoevropským přízvukem to svědčilo o zbloudilém intelektuálovi, akademikovi, naturalizovaném obyvateli učeben a studoven. Velitel měl na sobě kostkovanou košili a vybledlé džíny, vypovídající o tom, že se nejlépe cítil venku.
"Jsem překvapen, že tě vidím osobně," řekl velitel. Mluvil se slabým kanadským přízvukem a v jeho hlase zněly pobřežní kameny, rachotící v ustupujícím příboji. "A taky jsem zatraceně rád."
"Když jsem si přečetl materiál, který jsi mi poslal, řekl jsem si, že by nebylo špatné podělit se s tebou o pár postřehů osobně. A… taky jsem přinesl nový preparát."
"Pojď dál."
"Je uvnitř?"
"Ne, oba jsou někde venku. Chceš ji vidět?"
"Já… ne, zatím ne. A bylo by dobře, kdyby neviděla auto," dodal Josef.
Velitel stroze promluvil do komunikátoru na zápěstí a limuzína se rozjela ke garáži. Oba muži vyšli po schodech do domu a vydali se rozlehlou chodbou, obkládanou dřevem, ke knihovně. Personál v bílých stejnokrojích je uctivě zdravil a ustupoval jim z cesty.
"Už je to tři týdny, co jsi ji dostal z Marsu," nadhodil Josef. "Je neskutečné, jak ten čas letí."
"Dostal?" usmál se velitel. "Spíš unesl. A přesvědčil Redfielda, aby šel s námi."
"Jejího lékaře ses přesvědčovat neobtěžoval," podotkl Josef.
"Nemohl jsem hlavního chirurga ani cítit."
"No ano… arogantní byl, ale svou práci, zdá se, odvedl dobře," řekl Josef. "Vypadá zdravě."
"Fyzicky ano."
"Její sny nejsou příznakem nemoci, ale klíčem ke všemu, co nám hrozí."
"To už jsi mi vysvětlil."
"Jakmile jednou pochopíme, co ví - a neví, že to ví - vítězství bude konečně naše."
"Potom by ses jí mohl ukázat," navrhl velitel.
"Těším se na ten den."
"Já jsem s tebou, Josefe, vždyť víš." Velitel na druhého muže upřel své chladné, modré oči. "Ať se děje cokoli."

Stromy za zdí u řeky rostly až k vrcholu skalního útesu. Po dráze vedoucí podél řeky, skryté za lesní stěnou, prosvištěl magnetický rychlovlak. Do koruny narudlého dubu usedl sokol a pečlivě složil ostře zkosená křídla; muže a ženy, procházejících se jen několik metrů od něj, si vůbec nevšímal.
"Co jsi mu řekl, když ti navrhl, abys vstoupil do sboru?"
"Už jsem ti to říkal. Že ne."
"Nějaké zdůvodnění sis určitě neodpustil."
"Samozřejmě jsem mu to zdůvodnil, to ano," usmál se. "Řekl jsem mu, že jsem se narodil jako bohatý a to že mě zkazilo. Že jsem od přírody neukázněný a neochotný přijímat rozkazy od bandy… od lidí, kteří zjevně nejsou inteligentnější nebo zkušenější či v jiném ohledu zasluhující větší úctu než já. Že už vím všechno, co jsem o technice boje, kamufláži, sabotáži a podobných věcech chtěl vědět, a že jestli chce, může si mě kdykoli najmout jako poradce, ale že nemám nejmenší zájem prodělávat znovu základní výcvik, navlékat se do komických modrých oblečků a pobírat mizerných pár šupů jen proto, aby on měl radost."
"To na něj muselo udělat dojem," podotkla suše.
"Dal jsem mu najevo," pokračoval bez jakékoli známky ješitnosti, "že nejsem žádný voják a že zabíjení, natož umírání, mě nezajímá."
"Ty můj hrdino," řekla, přitáhla si ho blíž a propletla své prsty s jeho. "Co tě tedy zajímá?"
"Vždyť víš. Staré knihy."
"A kromě starých knih?"
"Trocha rámusu a kouře taky není k zahození," zazubil se.
"A kromě hraní na pyrotechnika?"
"To, abychom zůstali naživu," řekl.
Krátce pohlédla na husté jilmové mlází a na několik doubků, které narušovaly travnatý porost. "Pojď. Chtěla bych chvíli jen tak žít.

Vysoká okna knihovny shlížela na ranní trávník. "Co s ním uděláme?" Josef odvrátil pohled od dvojice mladých lidí pod zdí.
"Dáme mu ještě jednu šanci. Po ránu ho pustíme," řekl velitel. Stál u kamenného krbu a nechal se zahřívat praskajícím dubovým dřívím.
"Říkal jsi, že ho zverbuješ…"
"Zkoušel jsem to. Pan Redfield je ale svým vlastním pánem." Unaveně se usmál. "Měl dobré učitele."
"Není riskantní nechat ho jít?"
"Záleží mu na ní. Její blaho je v popředí jeho zájmu."
"Chceš říct, že ji miluje." Josefův výraz byl na pozadí oslnivého jasu vysokého okna nepostřehnutelný. "Má ale nějakou představu, co se jí může stát?"
"A my snad ano?" V místnosti s vysokým stropem nebylo zima, ale velitel si nepřestával nad ohněm mnout ruce.
"Ne, to ne…" Josef se zatahal za kůži pod bradou a odkašlal si. "Jestli ho necháme jít, musíme ho izolovat."
"To zařídím."
"Můžeš to zaručit?"
"S naprostou jistotou ne." Velitel obrátil chladné modré oči ke svému společníkovi. "Máme omezené možnosti, příteli. Můžeme mu vyložit situaci, požádat ho, aby se k nám připojil…"
"Nemůžeme mu říct víc, než už ví. Ani ona nesmí nic vědět."
"Myslím, že ona bude souhlasit. Což se ale možná nebude líbit jemu."
"Jestli k tomu dojde, víš, co budeme muset…"
"Tyhle praktiky nesnáším," rozhorlil se velitel. "Je mi zle, když je mám použít. Je to proti všem zásadám, které jsi mě ty sám učil."
"Kipe, vedeme válku, která…"
"Muž dostane cizí vzpomínky… žena… lze. To už je lepší nemít žádné vzpomínky."
Josef několik dlouhých sekund pozoroval toho větrem ošlehaného muže, jak stojí u plápolajícího ohně a přesto se nedokáže zahřát. Jaká zima to ožívá v jeho hlavě?
"Dobře," prohlásil velitel. "Jestli se k nám v té… věci s Falconem nepřidá, tak ho izoluju."
Josef přikývl a otočil se zpátky k oknu. Pár, který stál předtím pod zdí, se ztratil mezi stromy.

Svalili se do podzimního listí jako dvě hekající a chichotající se děti. Vůně hlíny, sytá jako vůně vinných sklepů, vůně opojení, je naplnila radostí ze života. Jejich dech se srážel v mrazivém vzduchu. Ten okamžik přišel jako zhoupnutí na první peřeji, a potom se člun emocí, který je unášel, převrhl do proudu jejich krve a všechny dětské pocity byly ty tam. Její pevné tělo bělostně svítilo na černém kabátě, rozprostřeném na listí.
V nízkém mlází, stejně jako všude kolem, se skrývaly mikroskopické kamery a mikrofony. Sparta o nich věděla, ale myslela si, že Blake o nich neví. Okem našla jednu z nich, třpytící se jako krystalek uhlíku na šedivém kmenu jednoho stromu, a přes Blakovo rameno do ní upřela pohled.
Ukázala se těm, kteří se dívali a naslouchali, částečně jako výraz odporu, ale hlavně proto, že Blaka milovala a chtěla ho mít alespoň takto, kdyby už jí nedali možnost mít ho jinak.
O chvíli později ležel vedle ní, bok po boku. Kůže ho brněla a tvář měl zardělou blahem, o kterém častokrát snil, ale až teď ho poprvé poznal. Jedna jeho paže jí sloužila za polštář, druhá se vznášela těsně nad jejím tělem a vstřebávala sálající horko. Prostředníkem přejel po narůžovělé jizvě, která se jí táhla od hrudní kosti k pupku.

"Už to skoro není vidět," řekl. "Za týden…"
"…ze mě bude zase člověk," dokončila nepřítomně. Dívala se mimo něj, vzhůru do barevného listí nad jejich hlavami a dál, do temné klenby nebes. "Potom odsud odejdeme."
"Ellen… rozumíš tomu, co se vlastně děje?" S postupujícím časem bylo pro něj stále snazší nazývat ji Ellen, třebaže v duchu jí stále říkal Lindo, jménem, se kterým se narodila.
Jenom Sparta sama o sobě přemýšlela jako o Spartě. Nikdo jiný její tajné jméno neznal, stejně jako žádný člověk nezná tajné jméno zvířete. "Myslím, že velitel jen plní slovo a že tohle je ta ‚podniková dovolená', kterou mi tak dlouho sliboval."
"Podniková dovolená," usmál se. "Jak milé." Nahnul se nad ní a políbil ji do koutku vystouplých, ustavičně pootevřených rtů. "Proč nám tedy neřekne, kde jsme?"
"Oba víme, kde jsme - v přírodní rezervaci Hendrika Hudsona. Její souřadnice najdeš na každé mapě."
"Ano, ale proč to neřekne? A proč nás nenechá volně se pohybovat? Ten večer, co jsme sem přijeli, když jsi usnula, mi řekl, že můžu odejít, kdy se mi zachce, ale že jakmile to udělám, nebudu se už moct vrátit. Nač ty tajnosti? Jsme přece na jeho straně."
"Jsi si tím jist?" Řekla to tak, že to ani neznělo jako otázka, on to ale jako otázku pochopil a překvapeně se ohradil. "To ty jsi…"
"Já jsem si jistá jen jedním," řekla a stáhla ho na sebe, aby jí teplé břemeno jeho těla skrylo před nebem. "Že tě miluji."

2
"Kon-Tiki navrhl Howard Falcon," oznámil velitel. "Osobně bude pilotovat sondu k Jupiteru."
Bylo krásné, zářivé ráno, ale jejich okolí tomu ani v nejmenším nenasvědčovalo - tlumená, lichá instruktážní místnost v suterénu, se stěnami a stropem pokrytými hnědou vlněnou přízí a s jediným osvětlením v podobě lampiček s mosaznými stínítky na nízkých stolcích před koženými křesly, ve kterých seděli Sparta s Blakem a velitelem.
"Jak může jeden člověk získat takovou moc?" divil se Blake.
"Falcon je… zvláštní případ. Tohle vám všechno vysvětlí." Velitelův drsný hlas rychle odezněl v pomalu pohasínající místnosti, v jejímž tmavém středu se začal formovat obraz, vyplňující prostor. Pohybovali se teď nad arizonskými planinami, plnými pelyňku, pozorovali je z velké výšky. "Tohle, co jsme poskládali dohromady, jsou události, které se staly před osmi roky."
Královna Alžběta loudavě plula ve více než pětikilometrové výšce nad Velkým kaňonem rychlostí asi 300 kilometrů za hodinu, když Howard Falcon z můstku zahlédl zprava se přibližující nosič kamery. Čekal to, nic jiného nemělo pro let v této výšce povolení, ale přesto mu něčí společnost vadila. Vítal sice jakýkoli projev veřejného zájmu, ale současně chtěl co možná nejvíce volného nebe. Koneckonců byl prvním člověkem v historii, který řídil loď půl kilometru dlouhou.
První zkušební let prozatím probíhal skvěle. Ironií bylo, že jediný zádrhel představovala padesát let stará mateřská loď Předseda Mao, vypůjčená z námořního muzea v San Diegu pro podpůrné manévry. Provozuschopný byl totiž pouze jediný ze čtyř Maových nukleárních reaktorů a tak byla maximální rychlost válečné rachotiny necelých třicet uzlů. Naštěstí nebyla rychlost větru na úrovni mořské hladiny ani poloviční, takže nebylo těžké udržet na vzletové palubě klidný vzduch. Poryvy větru sice vyvolaly před startem několik napjatých momentů, ale jakmile se uvolnila kotevní lana, obrovská řiditelná vzducholoď, jakoby vyvezená neviditelným výtahem, vystoupala kolmo a hladce k obloze. Když všechno půjde hladce, Královna Alžběta IV. se s Předsedou Mao po celý následující týden neuvidí.
Všechno bylo pod kontrolou, všechny zkušební přístroje ukazovaly normální hodnoty. Velitel Falcon se rozhodl vyjít nahoru a pozorovat rendezvous. Předal velení druhému důstojníkovi a vykročil k průhledné chodbě, vedoucí středem lodi. Uvnitř ho, jako vždy, uchvátil pohled na dosud největší prostor, který lidé na Zemi dokázali ohraničit.
Uvnitř vzducholodi bylo deset kulovitých plynových jednotek, každá přes deset metrů v průměru, seřazených jedna za druhou jako řada gigantických mýdlových bublin. Tvrzený plast byl tak průzračný, že Falcon viděl skrz všechny bubliny, rozeznával dokonce detaily zdvihacího mechanismu na opačném konci lodi, půl kilometru od místa, kde stál. Všude kolem něj bylo trojrozměrné bludiště bohatě strukturované kostry lodi - mohutné podélné nosníky, táhnoucí se od přídi k zádi, a patnáct výztužných oblouků, kruhových žeber tohoto nebeského kolosu, jejichž rozměry určovaly jeho graciézní proudnicový profil.
Hluk byl při této poměrně nízké rychlosti nepatrný, byly slyšet jen tiché nárazy větru o plášť a občasné zaskřípění spojů mezi žebry a rozpěrami z titanových a uhlíko-uhlíkových slitin, napínaných měnícím se rozložením sil. Světlo bez stínu, vrhané řadou zářivek vysoko nad hlavou, dodávalo celému prostoru jakési podmořské kouzlo, ve Falconových očích ještě znásobené pohledem na průhled-né plynové vaky. Jednou při potápění narazil na hejno velkých, ale neškodných medúz, které pulzovitě putovalo nad útesem v mělkém tropickém moři. Plastikové bubliny, které dávaly Královně Alžbětě zdvih, mu je připomínaly - zvláště když se při změně tlaku svíjely a vrhaly kolem sebe nové obrazce odraženého světla.
Kráčel podél osy lodi, až došel k výtahu mezi plynovými jednotkami jedna a dvě. Cestou nahoru na vyhlídkovou palubu si uvědomil, že mu je nepříjemné vedro.
Skoro třetinu vznosné síly dodávalo Královně odpadní teplo miniaturní pohonné jednotky na principu "studené" fúze. Při tomto zkušebním letu byla zátěž malá a pouze šest z deseti plynových buněk obsahovalo stále vzácnější a dražší hélium; zbývající buňky byly naplněny obyčejným horkým vzduchem. I přesto nesla loď 200 tun vody jako zátěž. Provoz plynových buněk v horkovzdušném režimu vyvolával určité problémy při chlazení přístupových cest; zjevně se na tom ještě bude muset zapracovat. Falcon si do mikrorekordéru nadiktoval krátké memo.
Když vystoupil na velkou vyhlídkovou palubu, udeřil ho do tváře závan osvěžujícího vzduchu a oslnivé sluneční

světlo, proudící čirou akrylovou střechou. Před jeho očima se odehrával systematicky řízený chaos. Půl tuctu dělníků a stejný počet superšimpů pilně pokládalo taneční parket, zatímco ostatní instalovali elektrické vedení a skládali jednotlivé žaluzie průhledné střechy. Falconovi se nechtělo věřit, že do první plavby, která měla proběhnout už za čtyři týdny, bude všechno hotovo. To ale, díkybohu, už nebyla jeho starost. On byl jen kapitán, nikoli ředitel plavby.
Dělníci mu zamávali a šimpové vystrouhali zubatý úsměv. V modrobílých kombinézách Královniných sponzorů vypadali všichni poněkud strojeně. Prošel mezi nimi a vyšel po krátkých točitých schodech do právě dokončeného Nebeského salonku. Bylo to jeho nejoblíbenější místo na celé lodi, a Falcon dobře věděl, že jakmile bude Královna v provozu, už nikdy nebude mít celou odpočívárnu jen pro sebe. Hodlal si dopřát pět minut soukromého potěšení.
Zapnul komunikátor a spojil se s můstkem, aby se ujistil, zeje všechno v pořádku. Potom se natáhl do jednoho z pohodlných otáčecích křesel.
Pod ním se táhla neporušená, oku lahodící stříbrná křivka plochy lodního pláště. Trůnil na nejvyšším bodě a obdivoval velkolepost největšího dopravního prostředku, který byl kdy postaven, aby se pustil do křížku s přitažlivostí planety. Jediná větší plavidla ve Sluneční soustavě byly vesmírné nákladní lodě, které pendlovaly po trajektoriích mezi vesmírnými stanicemi Venuše, Země, Marsu, měsíců a Pásem asteroidů; při absenci tíže však velikost byla podružná záležitost.
Když se Falcon nabažil pohledu na Královnu, otočil se a prohlížel si divukrásnou krajinu, vytesanou řekou Colorado v průběhu půl miliardy let, sahající až k samotnému horizontu.
Nebýt dálkově řízeného nosiče kamery, který se teď držel vzadu a natáčel celou podívanou od středu lodi, měl by Falcon celou oblohu jen pro sebe. V jeho výšce bylo vše modré a pusté, na rozdíl od horizontu, který byl zahalen do nachově hnědého oparu - tahle barva se pro spodní vrstvy pozemské atmosféry stala neodmyslitelnou. Daleko na jihu a severu viděl ledové brázdy stoupajících a klesajících interkontinentálních vesmírných lodí, kterým byl dnes přísně zakázán koridor napříč pouštní oblohou: ta byla dnes vyhrazena jen pro Královnu. Jednoho dne laciné fúzní agregáty vytlačí přežilé pohonné hmoty, na kterých byla velká část Země z hospodářských důvodů stále ještě závislá, a lodě, jako je Královna, budou s nákladem a cestujícími brázdit atmosféru. Potom bude obloha patřit jen ptákům, oblakům a velkým vzducholodím. Ten den byl však ještě desítky let vzdálený. Bylo to tak, jak to předpověděli staří průkopníci na začátku dvacátého století. Jedině takto se dalo cestovat v tichu a pohodlí, s možností dýchat okolní vzduch a ne být od něj odříznut, dostatečně blízko povrchu, kde člověk může pozorovat neustále se měnící krásu země a moře.
Podzvuková trysková letadla poslední čtvrtiny minulého století byly jen trochu lepší dobytčáky, přecpané stovkami pasažérů sedících až po deseti v řadě vedle sebe. Teď, o sto let později, bude moci srovnatelnou rychlostí a za menších reálných nákladů cestovat ve větším pohodlí mnohem více pasažérů.
To se ovšem netýkalo Královny. Královna a její vyprojektované sestry k hromadné dopravě určeny nebyly. Pouze pár jedinců z miliard obyvatel Země si bude moci dovolit bezhlučně klouzat oblohou v největším luxusu, se sklenkou šampaňského v ruce a se symfonickou hudbou živého orchestru, linoucí se z jeviště na vyhlídkové palubě… Ovšem zajištěná a prosperující celosvětová společnost si takové výstřelky mohla dovolit, a dokonce je potřebovala pro jejich nevšednost a zábavnost jako užitečné odvrácení pozornosti od jistých agresivních meziplanetárních obchodních afér, které příliš často hrozily přerůst v lokální válku. Na Zemi žilo přinejmenším milion lidí, jejichž pochybný příjem převyšoval tisíc nových dolarů ročně - tedy milion obyčejných dolarů, těch, které se ostatním při každé transakci odečítaly z kreditních karet. Královna si tudíž na nedostatek pasažérů nebude moci stěžovat.
Pípnutí komunikátoru přerušilo Falconovo přemítání. Z můstku ho volal druhý pilot.
"Můžeme začít s dostaveníčkem, kapitáne? Všechna data, která z tohohle letu potřebujeme, už máme, a reportéři už začínají být netrpěliví."
Falcon se podíval po nosiči kamery, který teď letěl stejnou rychlostí a ve stejné výšce asi čtvrt kilometru od něj.
"Dobrá, pokračujte podle plánu. Budu to sledovat odtud."
Sešel po točitém schodišti z Nebeského salonku dolů a vydal se zpátky, napříč rušným zmatkem panujícím na vyhlídkové palubě. Chtěl získat lepší výhled od středu lodi. Při chůzi cítil, jak se vibrace pod jeho nohama změnily; nehlučné turbíny snižovaly výkon a Královna postupně zpomalovala. Než stačil dojít na konec paluby, zůstala loď nehybně viset ve vzduchu.
Univerzálním klíčem si otevřel dveře a vystoupil na malou vnější plošinu, navazující na konec paluby. Vešlo se na ni jen pár lidí, nízké ochranné zábradlí ji oddělovalo od pláště a od země, vzdálené tisíce metrů pod silně zakřiveným umělým horizontem. Bylo to velmi vzrušující místo a přitom naprosto bezpečné, dokonce i když loď plula větší rychlostí, protože se nacházelo v mrtvém prostoru za obrovskou hřbetní výdutí vyhlídkové paluby. Pro cestující však plošina nebyla určena; výhled z ní byl přece jen poněkud závratný.
Poklopy předního nákladního prostoru, podobající se obrovským padacím dveřím, už byly otevřené a nosič kamery se vznášel nad nimi, připravený k sestupu. V následujících letech tudy měly do útrob lodi putovat tisíce cestujících a stovky tun zásob. Pouze při výjimečných příležitostech bude Královna muset sestoupat na úroveň moře, aby se spojila se svou plovoucí základnou.
Do Falconovy tváře se opřel náhlý závan větru. Pevněji uchopil zábradlí. Velký kaňon mohl způsobovat nepříjemné turbulence, ale v takové výšce je nečekal. Beze stopy neklidu soustředil pozornost na klesající nosič, který teď byl asi padesát metrů nad lodí. Člověk, který robotizovaný nosič na dálku řídil, musel být kvalifikovaný operátor, který tento jednoduchý manévr pravděpodobně provedl už tucetkrát. Bylo nemyslitelné, že by měl nějaké potíže. Přesto však se zdálo, že reaguje poněkud váhavě. Poslední póry v větru zanesl nosič kamery skoro až k poklopu nákladního prostoru. Mohl ho přece korigovat, ještě než se…
Že by měl problémy s řízením? Nepravděpodobné. Tyhle dálkové ovladače mají multizálohované bezpečnostní jištění - tedy neomezený počet zálohovacích systémů. Ještě nikomu nehavarovaly.

Teď ho to ale znovu zaneslo doleva. Že by byl pilot opilý? To byla velmi nepravděpodobná představa…
Falcon stiskl tlačítko komunikátoru. "Můstek, spojte mě…"
Do tváře ho znenadání udeřil prudký závan mrazivého větru, on to však téměř nepocítil, protože se zděsil toho, co se dělo s nosičem kamery. Operátor se ze všech sil snažil ovládnout řízení a nosič stabilizovat, ale tím celou situaci jen zhoršoval. Výkyvy se stupňovaly - dvacet stupňů, čtyřicet stupňů, šedesát stupňů…
Falconovi se vrátila řeč. "Přepni na automatiku, pitomče!" zařval, jakkoli to bylo nesmyslné. "Odešlo ti ruční řízení!"
Nosič se převrátil a jeho trysky, místo aby ho nadnášely, ho rychle unášely směrem dolů, k trupu lodi - nenadálí spojenci gravitace, s níž až do tohoto okamžiku bojovaly.
Náraz už Falcon neslyšel. Zato ho ucítil, když se hnal přes vyhlídkovou palubu k výtahu, kterým se chtěl nechat zavézt dolů na můstek. Dělníci na něj znepokojeně pokřikovali a chtěli vědět, co se stalo.
Ještě mělo uplynout mnoho měsíců, než se na tuto otázku dozvěděl odpověď.
Těsně předtím, než vkročil do výtahové šachty, si to rozmyslel. Co když došlo k výpadku proudu? Především je třeba myslet na bezpečnost, i když cesta po schodech bude o několik sekund delší, a to i když čas byl teď ze všeho nejdůležitější.
Seběhl po točitém schodišti, obklopujícím výtahovou šachtu. V polovině cesty se zastavil, aby se podíval, jaké škody loď utrpěla. Měl dokonalý výhled a to, co spatřil, mu zmrazilo krev v žilách. Ten zatracený nosič prolétl skrz naskrz celou lodí a cestou protrhl dvě plynové buňky. Ještě teď pomalu zplaskávaly, padajíce dolů v obrovských závojích plastiku.
Vznosná síla Falconovi nedělala starosti - s osmi dosud neporušenými buňkami to snadno vyřeší přítěž. Mnohem vážnější byly škody na konstrukci. Už teď slyšel, jak uhlíko-uhlíková a titanová konstrukce všude kolem něj bolestně sténá pod nečekanou, abnormální a nadměrnou zátěží. Jakkoli pevné a pružné byly jednotlivé prvky konstrukce, nebyly pevnější než jejich rozbitné spoje.
Vznosná síla sama o sobě nestačila. Pokud nebude správně rozložena, záď praskne.
Falcon se znovu rozběhl. Stačil seběhnout jen o pár schodů, když se výtahovou šachtou shora přihnal šimpanz, jeden z pomocných dělníků z vyhlídkové paluby, vřeštící strachem a pohybující se neuvěřitelnou rychlostí po vnitřní straně pletiva výtahové šachty. Ubohé zvíře si v hrůze, snad v podvědomé snaze znovu nabýt svobodu svých nedávných předků, servalo služební stejnokroj.
Falcon běžel dolů jak nejrychleji mohl a s trochou obav sledoval přibližující se zvíře. Vyděšený šimpanz bylo silné a snad i nebezpečné zvíře, zvláště když u něj strach přehlušil vštípený příkaz neútočit na člověka.
Když ho šimpanz dohonil, začal ze sebe vyrážet zmatený příval slov. Jediné, které Falcon rozeznal, bylo žalostné, mnohokrát opakované slovo "pán". I za takové situace hledá u člověka pomoc, uvědomil si Falcon. Bylo mu líto zvířete, zataženého do lidské katastrofy, která se vymykala jeho chápání a za kterou neneslo žádnou zodpovědnost.
Šimpanz se zastavil přímo proti Falconovi na opačné straně pletiva. Kdyby chtěl, nic mu nebránilo pletivo přelézt. Pohnul se dopředu, široké úzké rty měl povytažené nad žlutými tesáky, obnaženými děsem.
Šimpanzova tvář byla vzdálena jen několik centimetrů a Falcon se najednou díval do jeho vyděšených očí. Nikdy předtím nebyl od superšimpa tak blízko, aby si mohl tak podrobně prohlédnout jeho rysy. Ucítil zvláštní směsici spřízněnosti a znepokojení, kterou pociťují všichni lidé, když se touto cestou dívají do zrcadla času.
Vypadalo to, že Falconova přítomnost zvíře uklidnila; šimpanz přestal cenit zuby. Falcon ukázal vzhůru do šachty na vyhlídkovou palubu. Velmi zřetelně a pečlivě vyslovil: "Pán. Pán. Běž."
K jeho úlevě šimpanz porozuměl. Zašklebil se, možná to měl být úsměv, a hnal se zpátky, odkud přišel. Falcon mu dal tu nejlepší radu, jakou mohl. Jestli zůstalo na Královně nějaké bezpečné místo, pak leželo jedině tímto směrem, vzhůru. Jeho však vedla povinnost opačným směrem.
Už byl skoro na konci točitého schodiště, když náhle zhasla všechna světla. Loď se s praskotem naklonila přídí k zemi. Ještě stále bylo poměrně dobře vidět, protože otevřeným poklopem a velkou trhlinou v plášti proudilo dovnitř sluneční světlo. Před mnoha lety stál Falcon v obrovské hlavní lodi jednoho chrámu a sledoval světlo, proudící dovnitř okny z barevného skla a tvořící na starobylých kamenných dlaždicích zářivé, pestrobarevné kaluže. Oslnivý kužel slunečního světla proudícího k němu z veliké výšky poškozeným trupem mu tu chvíli mimoděk připomnělo.
Byl v chrámu z kovu a polymerů, řítícím se dolů z oblohy.
Když dorazil na můstek a mohl se poprvé podívat ven, vyděsilo ho, jak jsou blízko od země. Pouhých tisíc metrů pod ním se tyčily nádherné kamenné vížky a bahnitá červená řeka si prokousávala cestu dolů k moři. Nikde v dohledu nebylo ani stopy po nějaké rovině, která by byla dost velká, aby na ní spočinul byť jen kýl lodi, jako byla Královna.
Pohled na kontrolní panel mu řekl, že všechna přítěž už byla odhozena. Rychlost klesání se snížila na několik metrů za sekundu; ještě stále měli určitou naději.
Falcon bez jediného slova usedl do pilotního křesla a chopil se řízení, které ještě bylo k dispozici. Přístrojová deska ukazovala vše, co potřeboval vědět. Slova byla zbytečná.
Někde za sebou slyšel, jak zpravodajský důstojník podává vysílačkou průběžné hlášení. Touto dobou už budou všechny informační kanály Země a obydlených světů předem prodané. Dokázal si představit bezmocnost programových ředitelů - jedna z nejvelkolepějších katastrof v dějinách probíhá bez přítomnosti jediné kamery, která by ji mohla živě odvysílat! Jednou možná poslední chvilky Královny naplní miliony diváků stejnou bázní a hrůzou, jak tomu bylo při posledních okamžicích Hindenburgu, ovšem nikoli v reálném čase.
Země teď byla asi jen čtyři sta metrů daleko a pomalu se přibližovala. Přestože měl k dispozici plný tah, neodvážil se ho zapnout z obavy, aby se oslabená kostra nezbortila docela. V tu chvíli si ale uvědomil, že nemá na výběr. Vítr je nesl kaňonem k místu, kde byla řeka rozdělena kamenným klínem připomínajícím příď obrovské zkamenělé lodi. Jestli Královna udrží současný kurz a dosedne na tento kamenný trojúhelník tak, že třeba jen třetina její délky zůstane viset

ve vzduchu, pukne jako shnilý lusk.
Falcon zapnul postranní pomocné trysky a někde nahoře, nad supěním namáhané konstrukce a syčením unikajícího plynu, se ozvalo známé šumění turbín. Loď zakolísala a začala se otáčet na levobok.
Nářek praskajícího kovu byl teď skoro nepřetržitý a rychlost klesání se hrozivě zvýšila. Pohled na havarijní panel prozradil, že právě praskla buňka číslo pět.
K zemi zbývalo jen několik metrů. Ani teď nedokázal Falcon odhadnout, jestli bude jeho manévr úspěšný nebo ne. Přepnul vektory na vertikální směr a zapnul maximální tah, aby zmírnil prudkost dopadu.
Zdálo se, že náraz trvá věčně. Nebyl prudký, spíš jakoby protahovaný a nevyhnutelný. Vypadalo to, že se kolem nich hroutí celý vesmír.
Zvuk praskajícího laminátu a kovu se rychle přibližoval, jako by se umírající lodí prohryzávalo nějaké nestvůrné zvíře. Potom se podlaha se stropem nad Falconem sevřely jako čelisti svěráku.
Holografický obraz v instruktážní místnosti se rozplynul. Sparta s Blakem a velitel chvíli mlčky seděli v potemnělé místnosti.
Sparta promluvila první: "Velmi přesvědčivá rekonstrukce."
"To jo," pohnul se v křesle Blake. "Pamatuju se, jak jsem se jako kluk díval na video. Tohle je ale o něčem jiném. Je to jako být uvnitř něčí hlavy."
"Měli jsme k dispozici spoustu dat z letových zapisovačů, spoustu důvěrných informací," řekl velitel. "A máte pravdu, taky jsme měli přístup k Falconovým zážitkům."
"Vy jste těm, co přežili, nasadili hloubkovou sondu?" chtěla vědět Sparta.
"Ano," odpověděl velitel. Jeho bledé oči se v přítmí proměnily ve dva plamínky.
Sparta s ním v šeru zkřižila zrak. Jeho tvář se pod jejím teleskopickým pohledem desetkrát zvětšila; drobné záškuby chladných očí ho prozradily. Prozradil ho i nenadálý ostrý pach. Poznala, že velitel a jeho lidé aplikují stejnou hloubkovou molekulární sondu i na ni a "odposlouchávají" její sny, nahrávají její noční můry k pozdější rekonstrukci - k rekonstrukcím, které mohou být docela dobře stejně děsivé jako tento "dokument".
Jeho oči udělaly nepatrný pohyb směrem k Blakovi a skoro v témže okamžiku se vrátily zpátky k ní. Potvrzoval tím její podezření a zároveň jí tím říkal, že si nemohou dovolit podělit se o tuto informaci s Blakem.
"Pusťte tu epizodu se šimpanzem ještě jednou, prosím vás."
Velitel poslechl. Dotkl se ovladače projektoru a téměř okamžitě se octli zpátky uvnitř Královny, v tom pozvolna se bortícím chrámu z kovu a plastu…
Falcon běžel dolů jak nejrychleji mohl a s trochou obav sledoval přibližující se zvíře. Vyděšený šimpanz bylo silné a snad i nebezpečné zvíře, zvláště když u něj strach přehlušil vštípený příkaz neútočit na člověka.
Když ho šimpanz dohonil, začal ze sebe vyrážet zmatený příval slov. Jediné, které Falcon rozeznal, bylo žalostné, mnohokrát opakované slovo "pán"…
"Zastavte to," zavelela Sparta.
Hologram znehybněl.
"Analyzovali jste slova toho zvířete?" zeptala se.
"Vyšetřovatelé havárie se o to pokusili. Falconovy vzpomínky ale tak podrobné nebyly. Ne natolik, aby se dala slova obnovit."
"V pořádku, pusťte to dál."
I za takové situace hledá u člověka pomoc, uvědomil si Falcon. Bylo mu líto zvířete, zataženého do lidské katastrofy, která se vymykala jeho chápání a za kterou neneslo žádnou zodpovědnost…
Šimpanz se pohnul dopředu, široké úzké rty měl povytažené nad žlutými tesáky, obnaženými děsem.
Šimpanzova tvář se octla jen několik centimetrů od jeho. Ucítil zvláštní směsici spřízněnosti a znepokojení…
Falcon ukázal vzhůru do šachty na vyhlídkovou palubu. Velmi zřetelně a pečlivě vyslovil: "Pán. Pán. Běž."
Šimpanz se zašklebil, možná to měl být úsměv, a hnal se zpátky odkud přišel.
"To stačí," řekla Sparta. "Můžete to vypnout."
"Ubohé zvíře," řekl Blake.
"O jakou analogii se tu pokoušíte, veliteli?" Spartin tón byl blízký výsměchu. "Že by to mělo co dělat s faktem, že z Falcona zbylo stejně málo jako ze mě, pokaždé, když se mě pokusili zabít?"
"O čem to mluvíš?" zeptal se podrážděně Blake.
Velitel se její otázce vyhnul. "Další scéna, kterou jsme zrekonstruovali, je pozdějšího data. Nahráli jsme ji před dvěma lety na pozemském ústředí Komise kosmické kontroly. Dotyční nevěděli…" odkašlal si, "že mám k čipu přístup."

"Proč chceš na Jupiter?"
"Pro totéž, co řekl Springer, když letěl na Pluto. Protože tam je."
"Díky za poučení. A teď, když jsem zase o něco chytřejší… jaký je pravý důvod?"
Howard Falcon se na svého vyšetřovatele usmál - Falconův přezíravý, kožený škleb si však jako úsměv mohli vyložit jen lidé, kteří ho znali opravdu dobře.
A Brandt Webster byl jedním z těch mála, kteří mohli. Byl v Komisi kosmické kontroly zástupcem šéfa plánovacího odboru. Dvacet let se s Falconem dělil o vítězství i porážky, nevyjímaje největší porážku ze všech, havárii Královny.
"Springerovo klišé…" začal Falcon.
"Myslím, že to řekl už někdo před ním," přerušil ho Webster.
"…platí v každém případě stále. Přistáli jsme už na všech planetách pozemského typu a na spoustě menších těles, prozkoumali jsme je a postavili na nich města a orbitální stanice. Zatímco plynoví obři jsou stále nedotčení. Jsou

jedinou skutečnou výzvou, která ve Sluneční soustavě ještě zbývá."
"Dost drahou výzvou. Předpokládám, že sis spočítal náklady."
"Stejně jako to mohl udělat kdokoli jiný. Předběžné odhady máš na obrazovce."
"Hmm," Webster si prohlédl obrazovku.
Falcon se opřel do křesla. "Nezapomeň, příteli, že to není žádná jednorázová záležitost, ale vícekrát použitelný dopravní systém - jakmile se jednou osvědčí, může se používat znovu a znovu. Zpřístupní nám nejen Jupiter, ale všechny obry."
"Ano, ano…" Webster zíral na čísla a potom hvízdl. Nebylo to ale šťastné hvízdnutí. "A co takhle začít u dostupnější planety - řekněme u Uranu? Poloviční gravitace a méně než poloviční úniková rychlost. A taky klidnější počasí, jestli je klidnější to správné slovo." Webster byl dobře připraven. Nebylo to poprvé, co plánovači uvažovali o obrech.
"Započítej do toho větší vzdálenost plus logistické problémy," odvětil Falcon, "a vyjde ti, že si moc nepomůžeme. Od Saturnu dál bychom museli zřídit nové zásobovací základny. Pro Jupiter můžeme použít prostředky na Ganymedu."
"Pokud se dokážeme dohodnout s Indoasijci."
"Tohle je expedice Rady Světů a ne nějaký konsorcijní podnik. Nepředstavuje žádnou obchodní hrozbu. Rada si jednoduše od Indoasijců pronajme na Ganymedu ta zařízení, která budeme potřebovat."
"Chci tím jen říct, že bys měl do svého týmu začít verbovat nějaké prvotřídní Asiaty už teď. Naši naježení přátelé nebudou zrovna nadšení, když uvidí na svém dvorku - za který měsíce Jupiteru považují - samé bílé tváře."
"Někteří z nás, Bílých tváří, jak říkáš, jsou Asijci, Webe. Nové Dillí je stále moje oficiální adresa. Nevidím v tom žádný velký problém."
"Ne, asi máš pravdu." Webster si Falcona pozorně prohlížel a bylo nasnadě, co se mu přitom honilo hlavou. Falconovy argumenty zněly logicky, ale bylo za tím ještě něco. Jupiter byl vládcem Sluneční soustavy; žádná menší výzva by Falcona neupoutala.
"Kromě toho," pokračoval Falcon, "Jupiter je jedna velká vědecká blamáž. Je to už více než sto let, co byly objeveny jeho rádiové bouře a my stále nevíme, co je způsobuje. Taky Rudá skvrna je stále ještě záhada, pokud ovšem nepatříš mezi ty, kdo v teorii chaosu nalézají odpověď na všechny nezodpověditelné otázky. A proto si myslím, že Indoasijci nám s radostí pomohou. Víš, kolik kosmických sond už naházeli do jeho atmosféry?"
"Nejspíš pár stovek."
"A to jen za posledních padesát let. Od Galilea vniklo do Jupiterovy atmosféry tři sta dvacet šest sond - z toho čtvrtina skončila naprostým fiaskem. Dozvěděli jsme se toho sice hrozně moc, ale i tak jsme se o planetu sotva otřeli. Uvědomuješ si, Webe, jak je velká!"
"Více než desetkrát větší než Země."
"Ano - ale chápeš, co to znamená?"
Webster se usmál. "Co kdybys mi to vysvětlil, Howarde?"
U zdi Websterovy kanceláře stály čtyři globusy, představující osídlené planety a Měsíc. Falcon ukázal na glóbus Země.
"Podívej se na Indii - jak se zdá malá. Kdybys Zemi stáhl z kůže a rozprostřel ji na Jupiter, oceány a všechno, vypadala by asi stejně velká jako Indie."
Následovala dlouhá odmlka, v níž Webster zvažoval uvedenou rovnici: Země je proti Jupiteru jako Indie proti Zemi. Postavil se a přešel ke glóbu Země. "Schválně jsi vybral ten nejlepší příklad, že?"
Falcon vstal a postavil se proti němu. "Těžko uvěřit, že je to už devět let, Webe. Ale je. Ty první testy jsme dělali tři roky předtím, než Královna poprvé a naposledy vzlétla."
"Tos byl ještě poručík."
"To jsem byl."
"A chtěl jsi mě vzít na generálku velkolepého experimentu - třídenní přelet nad severoindickými nížinami. Prý skvělý výhled na Himálaj. Naprosto bezpečné, tvrdil jsi. Prý mě to vytáhne z kanceláře a udělám si v celé věci jasno."
"Byl jsi zklamaný?"
"Na to odpověď znáš." Na Websterově kulaté, pihovaté tváři se objevil úsměv. "Hned po první cestě na Měsíc to byl největší zážitek v mém životě. Měl jsi pravdu - bylo to naprosto bezpečné. Bez komplikací."
Falconova maska jako by roztála žárem vzpomínek. "Naplánoval jsem to tak, aby to bylo krásné. Těsně před úsvitem start ze Šrínagaru! Vždycky jsem miloval, jak se ta obrovská stříbrná bublina s prvním slunečním paprskem celá rozzáří…"
"Naprosté ticho," řekl Webster. "To na mě udělalo první dojem. Žádné ječící hořáky, jako u těch starých balonů na horký vzduch, poháněných propanem. Už dost obdivuhodné bylo, že jsi do stokilové láhve dokázal vměstnat fúzní reaktor, ale že byl zároveň bezhlučný - jenom si tak visel nad našimi hlavami u hrdla pláště a kloktal si to rychlostí desetkrát za sekundu - určitě jsi věděl, že mi to muselo připadat jako zázrak."
"Když si na ten let nad Indií vzpomenu, vybaví se mi zvuky vesnice," řekl Falcon. "Štěkot psů, výkřiky lidí, když nás uviděli, zvony. Pořád jsi to slyšel, i když jsme stoupali, i když se celá rozpálená země kolem nás roztáhla do prostoru a my vystoupali do příjemných, chladných výšek - takových pět kilometrů - a museli si nasadit kyslíkové masky, jinak jsme nemuseli dělat nic, jen se pohodlně opřít a obdivovat krajinu. Všechnu práci samozřejmě obstarával palubní počítač."
"A zároveň sbíral všechna data, potřebná k vyprojektování velké sestry. Královny."
"Tehdy ještě neměla jméno."
"Ne," přitakal Webster trochu smutně. "Byl to dokonalý den, Howarde. Na obloze ani mráček."
"Monzun měl přijít až za měsíc."
"Čas jako by se zastavil."

"Pro mě taky, i když jsem byl na to teoreticky zvyklý. Byl jsem vzteklý, když mé sny přerušily pravidelné hodinové zprávy."
"Víš, stále se mi vrací ten…" hledal slova, "…ta nekonečná, starobylá krajina, ty vesnice, pole, chrámy, jezera, zavodňovací kanály… ta země, prosáklá historií, rozprostírající se až za…" Webster odstoupil od glóbu a přetrhl hypnotické kouzlo. "Ano, Howarde, na aerostatické létání jsi mě bezesporu obrátil. A taky jsem získal představu o velikosti Indie. Člověk ztratí měřítko, když uvažuje v rámci nízkoorbitálních družic, které obletí zeměkouli za devadesát minut."
Falconův obličej se roztáhl do typického miniúsměvu. "A přitom je Indie proti Zemi…"
"Jako Země proti Jupiteru, dobře, dobře." Webster se vrátil ke stolu, chvíli mlčel a pohrával si s obrazovkou, která ukazovala Falconův předběžný rozpočet jednotlivých parametrů operace Jupiter. Potom zdvihl oči k Falconovi.
"Připusťme, že uznám tvé argumenty a že se najdou finanční prostředky i formy spolupráce. Zbývá, ale ještě jedna otázka, kterou musíš zodpovědět."
"A to?"
"Proč by sis měl vést lépe než… kolikže to… tři sta dvacet šest sond před tebou?"
"Protože mám lepší kvalifikaci," zavrčel Falcon. "Lepší kvalifikaci jako pozorovatel i jako pilot. Zvláště jako pilot. Mám více zkušeností s aerostatickým létáním než kdokoli jiný ve Sluneční soustavě."
"Mohl bys působit jako navigátor, sedět v bezpečí na Ganymedu."
"O to právě jde!" Ve Falconových netečných očích vzplanul oheň. "Nepamatuješ si, co zabilo Královnu!"
Webster to věděl moc dobře, ale řekl jen: "Pokračuj."
"Zpoždění - časové zpoždění! Ten nešťastník, co řídil nosič kamery, si myslel, že je na přímém signálu. Jenže se mu nějak podařilo napojit svůj řídicí obvod přes satelit. Možná to nebyla jeho vina, Webe, ale měl to vědět, měl si to ověřit a ne jednou. Napojit se přes družici! To je půl sekundy tam a zpátky. Ani to by snad nevadilo, kdybychom letěli nad nějakou klidnou oblastí, jenže my byli nad kaňonem plným turbulencí. Když se nosič naklonil, ten člověk to okamžitě zkorigoval - jenže než se jeho signál dostal k palubním přístrojům nosiče, už byl nakloněný na druhou stranu. Zkoušel jsi někdy jet po hrbolaté cestě s půlsekundovým zpožděním v řízení?"
"Já na rozdíl od tebe, Howarde, nejezdím, a už vůbec ne po hrbolatých cestách. Ale chápu, co tím chceš říct."
"Opravdu? Ganymed je milion kilometrů od Jupiteru - to je tam a zpátky šestisekundové zpoždění signálu. Dálkový navigátor nestačí, Webe. Potřebuješ někoho přímo na místě, aby řešil mimořádné situace hned, v reálném čase." Falcon se odměřeně upravil. "Chci ti něco ukázat… můžu si to půjčit?"
"Beze všeho."
Falcon vzal pohlednici ležící na Websterově stole; pohlednice se na Zemi už skoro přežily, ale Webster měl, zdálo se, slabost pro všechno přežilé. Tahle ukazovala trojrozměrný obraz krajiny na Marsu; zadní strana byla ozdobená exotickými a velmi drahými marsovskými známkami. Falcon uchopil pohlednici tak, že visela dolů.
"Tohle je starý trik, ale jako názorná ukázka postačí. Dej ji mezi palec a ukazováček, jako kdybys chtěl štípnout, ale nedotkni se jí."
Webster natáhl ruku přes stůl a udělal, co mu Falcon řekl.
"Dobře," řekl Falcon. "A teď…" Falcon několik sekund počkal a potom řekl: "…ji chyť."
Okamžik nato, bez varování, pohlednici pustil. Websterův palec a ukazováček sevřely vzduch.
Falcon se sklonil a pohlednici zvedl.
"Udělám to ještě jednou," řekl, "abych ti dokázal, že to není podvod. Dobře?"
Natáhl ruku a Webster přiložil prsty skoro až k samotnému povrchu pohlednice. Padající pohlednice znovu proklouzla mezi jeho prsty.
"Teď já."
Webster vyšel zpoza stolu a postavil se před Falcona. Chvíli pohlednici držel a potom ji bez varování pustil. Sotva se stačila pohnout, když ji Falcon zachytil. Jeho reakce byla tak rychlá, že se zdálo, jako by se ozvalo slyšitelné "cvak".
"Když mě skládali dohromady," poznamenal nevzrušeně Falcon, "udělali chirurgové pár vylepšení. Tohle je jedno z nich." Falcon položil pohlednici zpátky na stůl a dodal: "A je jich víc. Chci je co nejvíce využít. A Jupiter je místo, kde to můžu udělat."
Webster několik okamžiků nepřítomně hleděl na pohlednici, která vyobrazovala neskutečné červené a rudé skvrny Trivium Charontis. Potom tiše řekl: "Chápu. Jak dlouho si myslíš, že to potrvá?"
"Pomoc Vesmírné Rady, spolupráce s Indoasijci plus peníze všech soukromých nadací, které seženeme… dva roky. Možná méně."
"To by bylo setsakramentsky rychle."
"Předběžně jsem zpracoval spoustu věcí. Detailně." Falconův pohled zalétl k obrazovce.
"Dobrá, Howarde, souhlasím. Doufám, že ti to vyjde; zasloužíš si to. Ale jednu věc neudělám."
"Jakou?"
"Až příště poletíš balonem, nečekej, že ve mně najdeš pasažéra."
Velitel stiskl tlačítko; hologram se zhroutil do malé černé tečky a zmizel.

"Nevím jak Ellen, ale já mám hlad," řekl Blake. "Nechci o tomhletom mluvit s prázdným žaludkem."
"Máte pravdu. Nejvyšší čas na oběd."

3
"Nechápu."

"Falcona stvořil Svobodný duch," řekla Sparta. "Vlastně spíš přetvořil. Ze stejných důvodů, z jakých přetvořil mě. Zavři pusu, miláčku…" Blakova ústa se nevěřícně rozevřela. "…je ti vidět až do žaludku."
Velitelova kamenná tvář málem roztála do úsměvu, ale nakonec si zacpal ústa vrchovatou vidličkou strouhaného salátu a přinutil se zachovat důstojnost.
"Ty první jsi mi řekl, o co jim jde, pamatuješ?" řekla Blakovi.
Sparta dloubala do výborného jídla, kterého bylo, jako obyčejně, čtyřikrát až pětkrát více, než bylo třeba. Dnes cedulky s předtištěným jídelníčkem nabízely výběr salátů následovaných rajskou polévku en croute, dále výběr různého slaného pečiva a na prst velkých croque-monsieurs, a na závěr pomerančovou zmrzlinu s vanilkovým cukrovím - to vše doprovázeno různými druhy vín, které však Blaka, Spartu i velitele jako obvykle nezajímaly.
Lidé, kteří tuto bohatou krmi servírovali (a tento lehký oběd nebyl nic ve srovnání s hlavním jídlem), byli mladí, čisťouncí, veselí, oblečení v bílých stejnokrojích, a pokud to situace žádala, i velice hovorní, avšak vždy pozoruhodně diskrétní. Dnes je skoro nebylo vidět.
Sparta a Blake bydleli v tomto "sejfu", jak velitel dům nazýval, jako jeho hosté už týden. Častokrát obědvali sami pod heraldickými korouhvemi, které visely na vysokých zdech hlavní síně Za slunných dní, jako byl tento, propouštěl barevnými okny s obrazy draků, spoře oděných panen i rytířů v brnění dovnitř podivuhodné kužely zlatého světla. Člověk, který sídlo postavil, byl očividně příznivcem sira Waltera Scotta, nebo se mu zdávalo o Kamelotu.
"Myslím, že si Falcona vytipovali ještě před havárií," řekl velitel a odsunul talíř.
"Vytipovali?" Blakovi se sice podařilo dostat zeleninu do žaludku bez zakuckání, ale nestačil se divit, jak tenhle důstojník Komise kosmické kontroly, tenhle páprda, kterého zpočátku považoval za pouhého Ellenina kolegu, dává najevo, že snad ví o Svobodném duchu tolik, jako sám Blake, který pro získání této informace riskoval život.
"Nejlepší pilot balonů na světě," řekla Sparta, jakoby se to rozumělo samosebou. "Někdo si uvědomil, ještě před Falconem, že k životu v Jupiterových mracích je nutný balon."
"Co s tím má co dělat Jupiter?" chtěl vědět Blake.
"Nevím," odpověděla Sparta. "Ale je to právě Jupiter, kam se stále vracím ve svých snech…"
"Ellen!" Velitel se ji pokusil odradit od tématu.
"Padám do mraků. Nade mnou křídla. Hlasy z hlubin."
Blake změřil velitele pohledem. "Její sny?"
"Vycházíme z faktů," řekl velitel. "Chápejte, že i pro Komisi kosmické kontroly je téměř nemožné, aby během dvou let připravila operaci, která by byla tak technicky, logisticky a politicky náročná. Myslíme si, že Webster musel vědět, že Falcon se chce dostat na Jupiter, ještě dříve, než mu to Falcon řekl."
"Přesně tak, Blaku. Než to věděl on sám," dodala Sparta. Obrátila se k veliteli. "To oni zničili Královnu."
"Vždycky jsi dělala ukvapené závěry…" řekl Blake skoro nevrle.
"Nikdy předtím ani potom se nestalo, že by někdo neúmyslně přepojil dálkové ovládání přes družici."
"To je šílené," řekl Blake. "Jak mohli vědět, že Falcon havárii přežije?"
"Mají ve zvyku střílet od pasu."
"Nosič kamery začal mít problémy, jakmile se Falcon objevil na vrchní palubě. Ne dříve," řekl velitel.
Přikývla. "Teoreticky, kdyby si to někdo propočítal, by to mělo být nejbezpečnější místo na lodi. I Falcon si to myslel."
"Potom to teda pěkně zbabrali," namítl Blake. "Byl zpátky u řízení, ještě než Královna dopadla. Málem ji zachránil."
"I tak jim havárie hrála do karet," řekla Sparta. "Možná více, než doufali."
"Na rozdíl od tebe," řekl velitel, "v něm z rozumné lidské bytosti nezbylo tolik, aby se jim později pletl do cesty."
Blake rozhořčeně odstrčil židli a postavil se. "Tak dobrá, už jsem se na to ptal jednou. Vy - co tady sedíte - vy osobně zastupujete Vyšetřovací sekci naší naduté Vesmírné Rady? Co chcete od Ellen? Co takového může udělat, co už Rada neudělala?"
Než Blakovi odpověděl, velitel kývl na stevardku, aby sklidila ze stolu a přinesla další chod. "Jsou věci, které Vesmírná Rada dost dobře neumí," řekl. "Vyšetřovat samu sebe například."
"Myslíte tím to, co si myslím, že tím myslíte?"
"Nic nemyslím," řekl velitel. "A nenechte si ujít rajskou polévku."
Blake zaváhal a potom se prudce posadil. "Jestli stojíte o moji spolupráci, pane…" uchýlení se k jízlivosti byla dětinskost, ukázka Blakovy bezmocnosti nad vývojem událostí, "…musím vědět, že ať už plánujete cokoli, nevystavíte ji většímu nebezpečí, než ve kterém už je."
"Než se o ní my muži začneme dohadovat, Blaku, co kdyby nám Ellen sama řekla, jak to vidí?"
"Rozhodně jsem zvědavá a chtěla bych se o Howardovi Falconovi a operaci Kon-Tiki dozvědět víc," řekla.
"Takže jsme stále jeden tým?"
"To nemyslím," řekla zamyšleně. "Neřekla bych, že tady jde o kolektivní sport."

Blake strávil odpoledne pokusy rozmluvit jí její zvědavost, která podle něj stála na velice chatrných, okolnostmi ovlivněných základech. Ano, připustil, že svého času byl v konspirativní teorii kovaný, ale co se jeho samotného týče, dospěl k závěru, že Svobodný duch - Prorokové, Athanasijci, ať jste je nazývali jakkoli - je bezesporu skupina nebezpečných fanatiků, ale že už nadělali tolik chyb, že si sami co nevidět podřežou větev. Proč by měla teď, když o nich Komise kosmické kontroly očividně ví všechno, Ellen dále riskovat život?
Žertovala, souhlasila, dělala všechno, jen neslíbila to, co od ní žádal - aby odešla z Komise. Na druhou stranu neřekla, že to neudělá. Zdálo se, že její láska a k němu je trvalá, ale přes veškeré jeho vášnivé přesvědčování zůstávalo v koutku její duše chladné místo, kam jeho argumenty nepronikly.
Toho večera zůstali stát přede dveřmi její ložnice. Blake k ní přistoupil a vášnivě ji políbil. Přitiskla své pružné tělo k

jeho pevnému trupu, ale když se chtěl kolem ní protlačit do pokoje, odtáhla se.
"Říkala jsem ti, že tu jsou kamery a mikrofony," řekla. "Ve tvém pokoji taky."
"Skoro mi to nevadí."
"Mně ano. Uvidíme se zítra, miláčku," řekla, zavřela dveře a zamkla.
V chladné tmě pokoje se potom svlékla a ulehla nahá do postele. V tomto století a této kultuře se nahota a slušnost nevylučovaly - navíc ti, kteří se na ni teď možná dívali, měli její tělo dávno prozkoumané skrz naskrz. Nebylo to kvůli Blakovi, proč jí vadili diváci, bylo to kvůli tomu, na co se dívali, když spala.
Nechtěla se s ním dělit o své přízraky, o své noční můry - když věděla, že to dělají oni.
Pomocí osobní mantry, někteří by to možná nazvali modlitbou, se přinutila usnout.

Blake strčil do okenního křídla, aby mohl vzniklou škvírou proudit noční vzduch. Pečlivě pověsil šaty do prostorného zabudované šatníku; byl tak trochu frajer, říkali o něm někteří, a on skutečně rád vypadal co nejlépe, ať už hrál jakoukoli úlohu. A s přihlížejícím okem kamery měl rád všechno uklizené.
Skočil nahý do postele a protáhl se pod chladivou přikrývkou. Ležel tam, zalykal se nadějí, strachem a láskou - miluje mě! - a oživenou, potlačovanou touhou.
Kdysi dávno chodili jako děti do stejné školy, do speciální školy pro obyčejné děti, které se v ní učily být něco více než obyčejné. Projekt SPARTA, tak se to jmenovalo - SPecified Aptitude Resource Training and Assessment (Výcvik a stanovení specifických latentních schopností) - program, který zahájili Lindini… tedy Ellenini rodiče. Dokazovali, že každý člověk je nadán mnohočetnou inteligencí, z nichž každá může být správnou stimulací a vedením pozdvižena na vyšší úroveň. SPARTA vehementně bojovala proti předsudku, že inteligence je jen jedna, nějaká záhadná ektoplazma nazývaná "IQ", nebo že IQ je dané a neměnné či v jakémkoli smyslu reálné.
Ne všechny děti ve SPARTĚ byly ve všech oblastech stejně nadané, vždyť lidé jsou si navzájem méně podobní než zrnka máku, ale všechny prospívaly. Ze všech se stali schopní hudebníci, matematici, sportovci, logikové, spisovatelé, umělci a společenské a politické osobnosti. Každý z nich vynikl v jedné nebo i ve více z těchto oblastí.
Pro dospívající Lindu a Blaka bylo toto nezvyklé vzdělávání jen obyčejnou školou, školou, do které chodili, ať se jim to líbilo nebo ne. Nebyli si navzájem ničím víc než spolužáky. Když došlo později na sex, dalo se předpokládat, že se k sobě budou chovat se stejnou samozřejmostí jako dva sourozenci.
Ovšem v jejich případě to bylo jinak. Ona si to uvědomila později, nebo si to nechtěla připustit, ale zamilovali se do sebe. A především v tělesném slova smyslu.
Napadlo ho, že v milování s člověkem, kterého milujete, je něco, co nelze porovnat se žádnou jinou životní zkušeností; žádná inteligence, sexuální vynalézavost, přátelství, nekonečná náklonnost vás bez lásky nepovznese do výšek, kde se všechno zdá dobré a všechno dobré možné.
A tak tam ležel v čistém bavlněném povlečení, hloupě se culil úzkým oknem v kamenné zdi na hvězdy a snil o Lindě… o Ellen. A utvrzoval se ve svém odhodlání ji všeho tohoto zbavit. Ani nepostřehl, kdy se jeho představy změnily v opravdové sny.
O hodinu později, když její tělo bylo nehybné a mysl ponořená do vlastních netušených hlubin, se zavřené dveře Spartina pokoje tiše otevřely.
Do pokoje vešel velitel, zamířil pronikavé světlo miniaturní baterky do všech rohů a pak pokynul někomu ve dveřích.
Do místnosti vstoupil technik a zatímco velitel ustálil světlo baterky na straně Spartina krku, přitiskl injekční pistoli ke Spartině kůži. Droga jí bez jediného výkřiku protestu, bez jediné známky reakce pronikla do krevního řečiště.
Její noční můry pokračovaly zanedlouho poté.

4

Noc byla bárka plující po studeném, vzdouvajícím se moři říjnového mračna. Měsíc před něčím prchal. Zaslechl to předtím, než to uviděl, stvoření s černými křídly, kterými tepalo do noci…
Tohle nebyl sen. Blake otevřel oči a spatřil černou siluetu, spouštějící se kolem jeho okna tiše z oblohy.
Trhnutím ze sebe shodil přikrývku a skutálel se z postele na zem. Netušil, jak dlouho spal, vzory měsíčního světla na koberci napovídaly, že už je po půlnoci, ale zato věděl, co je ta věc venku. Byl to Snark, bojový vrtulník, s listy rotorů a s turbínami přepnutými do "šepot" režimu, přistávající měkce na širokém trávníku pod jeho oknem.
Jeden z našich, nebo jejich? Ale kdo jsou oni? Kdo my?
Na čí straně vůbec byl? Odkutálel se po zemi přes koberec skrápěný měsíčním světlem do úkrytu šatníku. Uvnitř se co nejrychleji oblékl. Natáhl si tmavé kalhoty z polyplátna a černý vlněný svetr, obul černé tenisky a přes hlavu přetáhl volnou, černou plátěnou větrovku s velkým množství kapes.
Když ho po útěku z Marsu zavedli do tohoto pokoje, našel všechny své věci pěkně vyprané a vyžehlené, pověšené v šatníku nebo složené v zásuvkách. Pozornost armády. Až na to, že chyběly jeho hračky, jeho drátěné pomůcky, drobnosti plné integrovaných obvodů, nastřádané kousky plastiku.
Neměl jim to za zlé, byly to nebezpečné hračky. A kromě toho se mu v následujících dnech po příjezdu podařilo většinu z nich nahradit. Je zajímavé, kolik vražedných a ničivých chemikálií se najde v průměrném bytě, nemluvě o průměrné usedlosti. Kupříkladu hustý zelený trávník, na který právě dosedl Snark: takového bujného růstu bez hojné aplikace dusíku a fosforu nedosáhnete. Volně dosa-žitelné trhaviny v zahradníkově kůlně. Tu a onde zase volně dostupné obvody pro roznětky a časovače ukryté v náhodných zákoutích usedlosti, v málokdy používaných poplašných a monitorovacích zařízeních.
Blake věděl, kde jsou kamery. Znal jejich rozmístění ve svém pokoji, v Ellenině pokoji, dokonce i jejich umístění mezi stromy v lese. Ellen chtěla předstírat, že o některých z nich neví; v pořádku. On zatím vykuchal všechno, o čem se

domníval, že bylo mimo dosah kamer; kradl to, co jeho hostitelům nebude scházet, a dával to tam, kde doufal, že to nenajdou.
Zpod uvolněných pásů ozdobné lišty a zpod několika poliček vybral plody svých výprav, své "výpůjčky". Než je naházel do kapes, strávil drahnou dobu skládáním různorodých součástí dohromady. Nakonec vzal z věšáku na kravaty cívku lepicí pásky, která tam visela mezi několika pletenými kravatami; kus z ní utrhl a natočil si ji kolem obou dlaní.
Postavil se k šatníkovým dveřím a naslouchal. Dva rotory Snarku šumící na trávníku dole skoro neslyšel. Otevřel dvířka šatníku a přešel rovnou k oknu, vědom si toho, že teď ho už sledují kamery, kterým se mu předtím podařilo vyhnout, a vykoukl přes kamenné pažení.
Tři patra pod ním harmonicky šuměly na hranici slyšitelnosti oba rotory. Snarkovy motory nedojížděly, nebyly vypnuté, což znamenalo, že je připraven okamžitě vzlétnout.
Kovové zaskřípění a cvaknutí u dveří…
Blake vyskočil na parapet a vysoukal se oknem ven. Pověsil se za prsty a špičkami tenisek našmátral v hrubém zdivu hlubokou spáru. Ještě než přehmátl a začal opatrně bokem postupovat podél zdi, sáhl pravou rukou do kapsy a vytáhl z ní malý balíček, který zasunul pod římsu.
Měsíční světlo bylo roztříštěné a proměnlivé a vrhalo na nepravidelný povrch zdí abstraktní vzory, jako stvořené k tomu, aby ho maskovaly před zběžným pohledem pozorovatele.
Ellenin pokoj byl daleko, ale on tuhle trasu studoval už několik dní, pro případ, že se jednoho dne budou muset rychle vytratit jinudy než hlavním vchodem. Napadlo ho to, ještě než sem přijeli.
Když se dostal za rohovou baštu, noc rozčísl očekávaný bílý záblesk doprovázený výbuchem. Někdo pohnul okenní římsou, aby se podíval ven.
Fosfor vydával pronikavé světlo. Současně Blake zaslechl něčí výkřik. Nálož nebyla tak velká, aby člověka zmrzačila, ale hořlavá byla až až, ani by se nedivil, kdyby toho, kdo jeho pekelný strojek odpálil, čekala menší transplantace kůže.
Blake ale měl jen nepatrný pocit viny. Když se někdo uprostřed noci dobývá bez zaklepání do cizího pokoje, musí počítat s tím, že se mu může něco přihodit.
Kolem dokola se rozsvítila světla - měsíční světlo spláchla zář stokrát silnější. Dům křižovaly paprsky světlometů jako noční nebe nad bombardovaným Londýnem. Blake se přichystal na "zásah", zatím to ale vypadalo, že má stále několik sekund k dobru. Opáskovanýma rukama přeručkoval co nejrychleji k arkýři Ellenina pokoje. Byl zavřený.
Na ohledy nezbýval čas. Levou ruku a prsty nohou měl pevně zaklíněné ve spárách ve zdi; pravou rukou vytlačil okenní tabuli z olověného lůžka, přičemž utržil škaredý škrábanec přes hřbet ruky nad páskou. Vypáčil padací rám. V tu chvíli si poprvé uvědomil, že se děje něco podezřelého. Krajně podezřelého.
Žádný poplach. Žádné sirény ani zvonění. Všechna venkovní světla byla zapnutá a přitom neslyšel jedinou houkačku. Ani rozbité okno nic nespustilo.
"Ellen, to jsem já," řekl natolik hlasitě, aby ji vyburcoval ze spánku. "Nedělej nic zbrklého." Protáhl se oknem, o něco širším, než bylo to v jeho pokoji, a přikrčeně dopadl na zem.
Žádné zvonění, žádné sirény, a vrtulník stále otálel na trávníku.
Snark samotný stačil na to, aby zaměřil chlapa šplhajícího po zdi a sestřelil ho. Takže ho nechtěli zabít. Třeba doufali, že se Ellen nevzbudí.
Na to už ale bylo pozdě. V chladném bílém světle proudícím oknem dovnitř okamžitě poznal, že její postel je prázdná. Ještě teplá, přikrývky stočené v důlku, ve kterém před chvílí spala, ale prázdná.
Dveře byly dokořán. Dostali ji, nebo je zaslechla - měla sluch jako nikdo jiný - a utekla? Aby ho šla varovat?
Přikrčil se a vystrčil hlavu ze dveří.
Do podlahy a do sloupku dveří zabubnovala sprška gumových projektilů, dost tvrdých na to, aby po nich zůstaly ve dřevě rýhy. Odkutálel se zpátky do Elenina pokoje a hrábl do kapsy.
"Vylezte ven, pane Redfielde, nechceme vám ublížit!"
Rozmáchl se a vhodil do chodby další úhledný balíček. Záblesk a výbuch tentokrát následoval okamžitě a on skoro v témže okamžiku proběhl dveřmi. V žádném případě se nehodlal nechat chytit do pasti pokoje.
Převalil se přes hořící předložku, chytil se zábradlí a nízkým skokem ho přeskočil, nedbaje na zbytky hořící hmoty, která se mu přilepila na bundu. Přistál na odpočívadle o půl patra níže, při dopadu udělal kotoul a s hlavou mezi koleny se skutálel dolů po schodech, zbavujíce se tak postupně hořící látky na zádech. Když se dokutálel dolů do chodby a postavil se na nohy, točila se mu trochu hlava, ale jinak byl nezraněn.
Nikdo ho nepronásledoval. To je odnaučí tomu jejích povýšeneckému tónu. Prý, pane Redfielde, osel jeden.
Dostal nápad. Možná Snark ještě stále sedí venku na trávníku; možná se od přistání nepohnul. Možná v něm nikdo není. Možná jsou všichni uvnitř a honí je, protože si možná mysleli, že to bude hračka.
Možná by jim mohl ukázat, jak šeredně se mýlili.
Prolétl chodbou a rozkopl dveře místnosti v rohu, bylo to něco na způsob špižírny pro jednu z velkých přijímacích síní. Věděl, že ho kamery sledovaly, kamkoli se pohnul, proto neztrácel čas ukrýváním. Svou beztak sedřenou pěstí praštil ho hlavy jednoho rytíře v brnění, zářícím ve světle vnějšího slavnostního osvětlení, potom znovu a ještě jednou, dokud mu neutrhl kus brnění a neudělal v okně dostatečně velkou díru, aby jí mohl prolézt.
Byl dost nízko nad zemí, mohl si dovolit skočit. Ohnul kolena a kotníky, aby dopad ztlumil, a skočil z kamenné římsy na zem.
Dopadl na trávník, překulil se a vyskočil na nohy, aniž si pětimetrovým pádem nějak ublížil. Snark si hověl na trávě dvacet metrů od něj a jeho rotory šuměly. Kdyby se mu ta hrozná zbraň dostala do rukou, mohl by zastavit celou armádu. Potom by rychle našel Ellen a vypadli by odsud…

Utíkal a ani se nesnažil krýt. Nechtěli ho zastřelit; měli přece příležitost, ale použili jen gumové projektily. Kdyby se teď v otevřených dveřích někdo objevil, musí vědět, co má dělat. Zrychlit? Utíkat? Dát ruce nad hlavu?
Sehnul se před prohnutými listy vrtule.
V temnotě otevřených dveří se objevila bílá tvář. Ellen. Krátce kývla hlavou.
Srdce mu poskočilo. "Tys to dokázala!" Stačila se už zmocnit vrtulníku! Jak dobíhal, natáhla k němu ruku. Její ruka, štíhlá, silná a bílá… její tvář, bledý, bílý ovál, zasazený do krátkých, plavých vlasů… zbytek jejího těla, zahalený do černé látky, ve tmě skoro neviditelné; všechno, co viděl, byla jen jedna nehmotná ruka a obličej.
Když lezl na plošinu vrtulníku, držíc se její ruky, ucítil přes pásku její známý, pevný stisk. Vtáhla ho do otevřených dveří, ale přitom se natočila, on zavrávoral, ztratil rovnováhu, a než si to stačil uvědomit, ležel na zádech na kovové podlaze. Ze tmy za jejími zády se vyklonil nějaký muž. Blake se pokusil posadit, ale v Ellenině druhé, doposud skryté ruce, se objevila injekční pistole. Okamžitě mu její paralyzující nálož vstřelila do spodní části lebky.
"Ellen…" jeho ústa ztratila schopnost artikulace. Vidění se mu zúžilo na její tvář, na její pohybující se rty.
V té tváři nebylo stopy po soucitu ani po lásce, byl tam jen prázdný bílý úsměv, ve kterém její zuby svítily jako tesáky a jazyk, vlhký a červený, připomínal čerstvá játra. "Začínáš být na obtíž, Blaku. Nějakou dobu se neuvidíme."
Narovnala se. Muž za jejími zády vystoupil do popředí, škubnutím postavil Blaka na nohy, odnesl ho do sedadla u přepážky a pevně ho připásal. Blake kromě zimy v prstech na rukou a nohou necítil nic. Nemohl dělat vůbec nic, aby zkušeným mužovým prstům zabránil v prohledání všech jeho kapes a dalších skrýší a nalezení všeho, co v nich schoval.
Ellen ani nezůstala, aby to sledovala. Naposledy ji zahlédl, když její temná postava pružně vyskočila ze dveří.

5

Tam, kde měl den přibližně dvacet čtyři hodiny, Sparta obvykle vstávala čtvrt hodiny před úsvitem; jinde měla problém vůbec usnout. Blakovi se naproti tomu někdy dařilo vyspávat až do pozdního dopoledne. Tuhle schopnost mu Sparta záviděla a zároveň ji nedokázala pochopit. Byla s ním už ale tak dlouho, že si na to zvykla, a tak jí nepřipadlo zvláštní, když se neobjevil u snídaně.
Podstatně zvláštnější jí připadlo, když se neobjevil ani u oběda. Jeho chuť k jídlu mu, co ho znala, nikdy nedovolila vynechat dvě jídla za sebou.
Ostatní se na oběd nedostavili také. Mladá světlovlasá stevardka netušila, kam se pan Redfield poděl - už nebudete salát, inspektorko? Mladá světlovlasá stevardka nedokázala říct proč, ale byla přesvědčená, že se velitel brzy vrátí - určitě neochutnáte víno, slečno?
Panovala zde nepsaná, ale zato jasná pravidla: tohle bylo místo, kde hosté hleděli do vlastního talíře. A všichni ostatní do Spartina.
Když po skončení dalšího hanebně bohatého chodu dorazila skvěle uvařená arabská káva, bez valného nadšení si usrkla. Po obědě šla nahoru k Blakovu pokoji. Přede dveřmi se zaposlouchala.
Ve zdech Blakova pokoje zaslechla z kuchyně v přízemí kloktání starých sudů, řinčení hrnců a pánví a hlasy kuchyňského personálu; nemluvily o ničem důležitém.
Úzká, do olova zasklená okna pokoje byla otevřená; Sparta slyšela, jak záclonami pohazují nárazy větru. Slyšela ptáky cvrlikající venku na stromech, pár vrabců, kteří dosud otáleli s odletem na jih. Nad sebou slyšela skřípající úlomky břidlicových tašek sešlých staletími, rozehřátých sluncem a rozpínajících se až do toho okamžiku, jako právě teď, kdy krajní zrnka překročí mez krystalické soudržnosti, odštípnou se od základní hmoty, skutálí se dolů po příkré střeše a s tichým "ťuk" přistanou v měděném okapu nad Blakovým oknem.
Blaka ale neslyšela. V pokoji nebyl, nespal ani se nehrabal v šatníku, neholil se ani si nečistil v koupelně zuby. Nebyl tam.
Bylo to velmi podivné. Sparta se rychle shýbla a dala hlavu k zámku, ne proto, aby nakoukla staromódní klíčovou dírkou, jak to muselo připadat těm, kdo přihlíželi, ale aby "očichala" vzduch blízko kliky. Ucítila charakteristický pach Blakova kožního maziva a kyselin, čerstvě překrývající staletou vrstvu leštidla na mosaz. A ještě něco. Vzpomněla si na starou hádanku. "Dvacet bratříčků v jednom domečku. Poškrábeš je po hlavičce a umřou." Zápalky. Vůně fosforu, velmi slabá.
Narovnala se. Nevstoupila do pokoje, protože věděla, že ji pozorují.
Situace nemusela nutně být zlá, Blake se ztrácel i dříve. Například po tom incidentu se Star Queen, kdy ona zůstala na Port Hesperu a on se vrátil na Zemi, o něm celé měsíce neslyšela a ani ho neviděla, až do chvíle, kdy proti ní najednou přicházel po povrchu Měsíce. A potom Mars, kdy trval na tom, aby přešli do ilegality a kdy oba málem přišli o život. Pro svá nenadálá zmizení měl však vždycky dobrý důvod.
Byla tu ještě jedna zvláštní věc; Sparta byla zvědavá, jestli to má s Blakem něco společného. Když ráno vstala z postele, ucítila vůni čerstvého tmelu. Někdo v noci vyměnil na jejím okně jednu z tabulek.
Následující hodinu strávila procházením se po domě a okolí, byla rozhodnuta působit bezstarostným dojmem. Blake nebyl ani v knihovně, ani v herně, ani v instruktážní místnosti; nebyl ani na střelnici v suterénu, ani v tělocvičně, ani na squashových kurtech a ani v krytém bazénu. Nebyl v konzervatoři, neházel si nikde podkovou ani nehrál kroket. Nehrál ani závěsné kuželky, ani nestřílel na umělé holuby a ani netrénoval muškování. Na žádném z koní si nevyjel na polední vyjížďku a všechna auta stála na svých místech v garáži vedle stájí.
Velké okno v prvním patře bylo od včerejška také rozbité; sklenáři vyměňovali jednu z perleťových tabulí katedrálního skla.
Sparta stála na široké zadní verandě, opírala se o drsné zábradlí z loupané, mořené borovice a hleděla k lesu. Kromě sem tam nějaké veverky, hraboše nebo šedého ptáčka se nic nepohnulo. Jedině padající listí. Dívala se, jak listy padají.

Slyšela každou "listnatou" srážku odehrávající se nad prostorem zapadaným listím. Blake zmizel.
Tak ji našel velitel.
"Kde je?" zeptala se tiše.
"Řekl jsem mu přece, že může odejít, kdy se mu zachce." Jeho hlas byl jako rachocení kamenů, ale bylo v něm něco lichého. Dnes ráno na sobě neměl svůj "venkovský" úbor, ale svítivě modrou uniformu s několika impozantními prýmky na prsou. "Brzy ráno. Odvezli jsme ho helikoptérou."
Otočila se od zábradlí a upřela na něj své tmavomodré oči. "Ne."
"Spala jste. Nemohla jste slyšet…"
"Nemohla jsem slyšet helikoptéru, protože jsem byla nadopovaná těmi vašimi jedy. On ale odejít nechtěl."
Jeho modré oči byly světlejší než její - kuličky tyrkysu. "Váš názor změnit nemůžu."
"Jsem ráda, že to víte. Jestli chcete, aby tento rozhovor pokračoval, přestaňte lhát."
Ústy mu zacukal nezdařený úsměv. Tuhle větu už taky někdy použil, jednou nebo dvakrát.
"Už toho o mně víte dost," řekla, "takže jistě věříte, že když budu chtít, tak tenhle dům srovnám se zemí a s ním všechny, co jsou uvnitř." Její bledá pokožka byla rudá hněvem.
"To přece neuděláte. Taková nejste."
"Jestli jste Blakovi něco provedl a já to zjistím, udělám pro vaši smrt všechno, co bude v mých silách. Zas tak zarytá pacifistka nejsem."
Chvíli se na tu štíhlou, křehkou a nesmírně nebezpečnou mladou ženu díval. Potom jeho ramena o milimetr nebo dva poklesla a on se od ní, jakoby zdánlivě, odvrátil. "Dnes ve čtyři hodiny ráno jsme odtud Blaka, který byl pod vlivem silných uklidňujících prostředků, odvezli. Probudí se ve svém bytě v Londýně s umělou vzpomínkou na hádku s vámi - bude si pamatovat, že jste mu řekla, že pracujete na projektu, který je příliš delikátní a nebezpečný, než aby se on v něm angažoval, a že jste ve vlastním, jakož i v jeho zájmu trvala na tom, aby odjel."
"To neberu." Věděla, že stále lže. "Odjíždím."
"Jak myslíte, inspektorko Troyová. Ale víte stejně dobře jako já, že je to pravda."
"Nic takového jsem nikdy neřekla."
"No právě." Jeho hněv vzplanul na zlomek sekundy stejnou silou jako její.
"…ať jste mu implantovali jakoukoliv vzpomínku, tak tuhle ne," řekla a odešla.
"Chcete vědět, co se opravdu stalo…" zadrhnutí a napětí v hlase ho prozradily, tahal z rukávu poslední eso "…vašim rodičům?"
Zastavila se, aniž by se otočila. "Zemřeli při autohavárii."
"Tuhle verzi vynechme. Bylo vám řečeno, že zemřeli při havárii vrtulníku."
Tentokrát se otočila, napružená a nebezpečná. "Vy znáte jinou verzi, veliteli?"
"To, co vím, nemohu dokázat," řekl.
V jeho chraptivém hlase postřehla něco dalšího, ale nebyla to lež, to ne. "Ach tak, vy chcete, abych si myslela, že můžete… a jenom to prostě neuděláte." O tohle mu skutečně šlo? "Znáte i mé jméno, veliteli? Neříkejte ho."
"Vaše jméno neřeknu. Vaše číslo bylo L.N. 30851005."
Přikývla. "Co víte o mých rodičích?"
"To, co jsem četl v záznamech, slečno L.N. A pak to, co jsem se dozvěděl od Proroků."
"A to?"
"A to není zadarmo." Jeho výraz znovu ztvrdl; tentokrát mluvil čistou pravdu. "Jste s námi nebo ne?"
Tak proto ta uniforma. Podniková dovolená skončila, ozvala se píšťalka, konec přestávky. Unaveně si povzdechla.
"Pošlete mi… kočár."

2. ČÁST ZNAMENÍ SALAMANDRA

6

Blake se probudil ve svém londýnském bytě s pocitem takové svěžesti a čipernosti, jaký nezažil už celé měsíce - od doby, než v Paříži přešel do ilegality, než se hnal za Ellen na Měsíc, než odjel na Mars. Od doby, než naposledy takhle spal - ve vlastní posteli. Což samozřejmě nemuselo znamenat, že je zdravý. Někdo do něj napumpoval plnou dávku antikocovinového séra.
Vyskočil z postele - panebože, v pyžamu, které nikdy nenosil, přestože mu je matka stále posílala k Vánocům - a šel do koupelny.
Hm, jenom jednodenní strniště na bradě. Zvláštní. Na hřbetě ruky - musel se někde poškrábat - mu svítila nová kůže. Že by mu ten Někdo dal rychlohojič?
Spěšně si přejel chemosonickým holicím strojkem tváře, bradu i hrdlo a opláchl se citrónově vonící vodou po holení; zuby si přejel ultrazvukovým kartáčkem a jazykem překontroloval jejich hladký povrch. Potom si pročísl hřebenem husté, rovné vlasy a zašklebil se na svůj pihovatý obličej v zrcadle.
Poprvé za mnoho měsíců si mohl Blake dopřát potěšení z pohledu na zaplněný šatník. Natáhl si pohodlné elastické manšestrové kalhoty a z prádelníku si vzal volnou černou košili. Nahoře v prádelníku ležely úhledně uložené jeho hodinky, komunikátor a identifikační štítek - dokonce i jeho černý vrhací nůž. Copak si o tom ti dotyční asi pomysleli?
Vsunul bosé nohy do tmavomodrých baskických trepek s pletenou podrážkou. Nejbližší hodinu nebo dvě se nikam nechystal - ne, dokud se znovu neseznámí se svým domovem, ne dokud se mu nevrátí paměť. Byl to jeden z menších

problémů, které s sebou tyhle vystřízlivovače přinášely - vedly k zablokování posledních vzpomínek, tedy až do chvíle, kdy přestanou působit.
Jeho prosluněná kuchyň byla čisťounká, povytíraná, všechno bylo poklizené. Někdo tu řádil a všechno vypulíroval - jeho posluhovačka to ale nebyla, žádnou totiž neměl - a v lednici bylo více jídla, než si vzpomínal, že by tam nechal. A navíc čerstvého.
Byl hladový, ale ne vyhladovělý. Na plynovém sporáku si ze dvou vajíček udělal omeletu s bylinkovým sýrem a vzal si ji na bukový stůl s výhledem na malou společnou zahrádku, obehnanou cihlovou zdí. Vajíčka zmizela rychle; zapil je sklenicí vlastnoručně vymačkané pomerančové šťávy a šálkem francouzské kávy. Jeho domovem byl sice Londýn, ale on byl pořád ještě Američan. Žádné fazolové toasty k snídani, on potřeboval začít svůj den něčím silnějším než jen černým čajem.
Zadrnčel telefon, ale když ho v kuchyni zvedl, uslyšel jen cvaknutí. Špatné číslo? Nebo oni, aby si mě ověřili?
Druhý šálek kávy si vzal do obývacího pokoje. Posadil se a rozjímal o jasné podzimní obloze, prosvítající mezi větvemi velkého jilmu pod oknem. Padající listí a větve lesknoucí se v ranním slunci; sluneční světlo zvýraznilo sytou modř a burgundskou červeň kelimu na podlaze a ozářilo jeho celostěnnou knihovnu zaplněnou vzácnými tisky. V alkovně hrdinný černý Picassův Minotaurus a teplý arkádský Poussinův akvarel nad psacím stolem ho ujišťovaly o tom, že je doma.
Další usrknutí kávy. V pravém spánku mu začala tepat mírná bolest. Paměť se plíživě vracela.
Noc. Žulová zeď, porostlá břečťanem, osvětlená bodavou září reflektorů. Šplhal po ní? Ano, kousek po kousku se po ní sunul směrem… k Elleninu oknu…
Okenní sklo se roztříštilo a rozletělo se po kelimu. Jenže tohle je reálný čas! Blake reflexivně zareagoval na řinčení skla, a než si stačil uvědomit, co se děje, vrhl se střemhlav do dveří a odkutálel se do předsíně.
Do dveří za jeho zády všlehl plamenný jazyk dračího dechu, pokryl nátěr na dřevě žhavými bublinami a sežehl tapetu na protější zdi. Blake dopadl jen půl metru před špičku plamenného jazyku a po kolenou a loktech utíkal dál do kuchyně.
Ucítil důvěrně známý zápach fosforu a krystalického benzínu, a proto věděl, že jeho knihy a obrazy už nejsou a že za pár minut půjde k čertu i byt a s ním i celá budova. Už teď se pod stropem vařila černá mračna kouře.
Neustále ve střehu v chladnějším vzduchu u země prolezl po čtyřech dílnou na odpočívadlo pod zadním přístřeškem a rozkopl zavřené zadní dveře.
Jeho byt byl v druhém patře. Z odpočívadla zadního schodiště skočil na střechu kůlny na nářadí. Dopadl s pokrčenými koleny a vzápětí se odrazil a skočil do koruny myrty v zahradě.
Neodvažoval se zůstávat v otevřeném prostoru a rychle se vymotal z větví. Útočník však nejspíš neměl zbraň, nebo nevěděl co s ní, protože Blake byl doslova jako živý terč. Útočník ale musel být blízko, pravděpodobně na sousední střeše.
"Hoří! Hoří! Všichni ven!" zakřičel Blake, když rozrážel zahradní branku a pokračoval dál do úzkého přízemního průchodu, vedoucího na ulici. "Hoří!"
Dorazil k průčelí, kde se už začínali shlukovat lidé, vycházející ze dveří protějšího domu. Po kolonádě se k němu řítil mohutný strážník s brunátnou tváří a při běhu něco drmolil do svého komunikátoru. Blake zdvihl pohled k boční straně svého bytu.
Z rozbitých oken šlehaly olejovité plameny a měnily se na stoupající černý sloup odporně páchnoucího dýmu. Starý jilm, který poskytoval stín jeho obývacímu pokoji - stál v sousedově zahrádce - byl v plamenech. Střechou budovy začínaly pronikat šedohnědé obláčky dýmu.
Starý pan Hicke, který bydlel pod ním, nejistě vyšel z hlavního vchodu, na sobě měl flanelové pyžamo a obnošený župan. "Pane Redfielde! Už jste se vrátil? Probůh - víte vůbec, že máte poškrábaný obličej?"
"Pojďte sem, pane Hicke, dál od domu. Tak je to lepší. Obávám se, že došlo k vážné nehodě."
Blake se už chystal vběhnout hlavními dveřmi zpátky do domu, když z nich vyšla slečna Stiltová s matkou, poslední dvě obyvatelky jejich domu, oblečené do kabátů, rozrušené okolním zmatkem a přivírající oči před světlem.
"To je v pořádku, pane, kdybyste byl tak laskav a kousek ustoupil…" Strážník se vrhl vpřed, aby dámy doprovodil do bezpečí; dorazili další policisté, aby drželi rychle narůstající dav zpátky. Blake spolu s přihlížejícím davem ustoupil na opačnou stranu ulice.
Stál a díval se, jak majestátní starý dům mizí v plamenech. Když o pár minut později dorazily první hasičské vozy, zbyly z něj už jen vypálené trosky.
Ten, kdo hodil nebo vystřelil zápalnou bombu, už byl jistě dávno pryč, pokud to ovšem nebyl nějaký zapřísáhlý pyroman nebo člověk, který z nějakého jiného důvodu postrádal pud sebezáchovy. O tom však Blake pochyboval.
Blake byl specifickým terčem útoku, jehož provedení obsahovalo vzkaz. Blake sám měl totiž slabost pro vyhazování věcí do povětří a ten, kdo se ho pokusil zabít, to věděl.
Blake si přehrával ranní události a zároveň si uvědomil, že vzpomínky z minulé noci - vlastně z předminulé noci, když se vezme v úvahu rozdíl mezi časovými pásmy - se mu téměř v plném rozsahu vrátily. A spolu s nimi propukla v plné síle i bolest hlavy.
Vzpomínal si, že se snažil zachránit Ellen. Vzpomněl si na její zradu. A nemohl tomu uvěřit.
Třeba s velitelem uzavřela dohodu, že se ho nějak nenásilně zbaví. Velitel věděl, že mu Blake nevěří, a Blake věděl, že ho chce odklidit z cesty. Třeba se postarala o to, aby Blaka šetrně a v pořádku dopravili domů, ale když se to stalo, velitel ji zradil.
Nebo po jeho útulném hnízdečku šel někdo jiný? Kandidátů by se určitě našlo dost.
Díval se na rozrůstající se spáleniště, ve kterém mizel zbytek toho, co měl rád. Jestli se má dožít pomsty, raději by měl

přestat okounět a čekat, až úřady započnou své zdlouhavé vyšetřování.

Nadzvukové letadlo předstihlo na obloze slunce. Když Blake přistál na Long Islandu, ještě stále bylo ráno, a bylo jen něco málo po desáté, když vstoupil do střešního bytu svých rodičů.
"Blaku! Kde jsi proboha byl?"
"Vypadáš báječně, mami. Jako vždycky."
Emeralda Lee Redfieldová byla vysoká žena, kterou pěstěná pokožka, pečlivý make-up a vytříbené oblečení - dnes měla na sobě šedý vlněný kostým a halenku z modrého moaré - vždycky dělaly o třicet let mladší, alespoň v očích jejího syna.
Při vší své uhlazenosti však nebyla vůbec rozmarná. Srdečně ho objala. Potom, s rukama na jeho ramenou, si ho s odstupem pozorně změřila. "Škoda, že totéž nemohu říct o tobě, miláčku. Ty jsi spal v šatech?"
Zasmál se a pokrčil rameny.
"Pojď." Vzala ho za ruku a odvedla ho do prosluněného obývacího pokoje. Byl osmdesát devět pater vysoko a byl z něj nádherný panoramatický výhled na věže dolního Manhattanu a okolního pobřeží. "Co děláš doma? Proč jsi nezavolal? Tolik jsme se o tebe báli! Tvůj otec zkontaktoval prakticky všechny své známé, ale nikdo…"
"Ale ne!"
"Diskrétně, diskrétně."
"Budu si muset s otcem promluvit. Když jsem na stopě nějakého vzácného přírůstku, musím někdy tak trochu… přejít do ilegality. Už jsem to všechno vysvětloval aspoň…"
"Víš, jaký je, Blaku."
Edward Redfield kdysi zarputile odsuzoval Blakovu volbu jeho profesionální dráhy jako odborného poradce na staré knihy a rukopisy, a čas od času se pouštěl do výlevů o "vyhazování peněz" - peněz, které Edward nemohl kontrolovat, jelikož pocházely z dědictví, které Blakovi zanechal dědeček. Edward totiž pocházel z rodiny starousedlíků na Východním pobřeží, po jejíchž členech se k zajištění živobytí nežádalo nic jiného než dohled nad investicemi - ne však že by to byl bezvýznamný úkol.
Ale noblesse oblige, a tak byli Redfieldovi zaneprázdněni administrativními a kulturními záležitostmi Manhattanu - mo-delového města, centra Středoatlantické administrativní oblasti. Skutečně, celé generace Redfieldů byly tak aktivní ve veřejném životě, že současné uspořádání Severoamerického kontinentu (které už v sobě nezahrnovalo Spojené Státy, snad jen jako zeměpisnou fikci) vděčilo za mnohé právě jejich úsilí.
Emeralda se posadila do empírového křesla, čalouněného modrým sametem, a stiskla tlačítko na stolku. "Opravdu jsem mu kladla na srdce, že by měl jednat diskrétně."
Blake zapadl do křesla, potaženého brokátem. "No, v každém případě jsem tady. A jak vidíš, zdravý."
"Ta tvoje výprava… byla úspěšná?"
"To ti budu moct nejspíš říct, až, ehm, bude transakce hotová."
"Chápu." Objevila se služka, která přišla na Emeraldin signál. "Tvůj otec a já dnes obědváme doma. Přidáš se k nám?"
"Rád."
"Ještě jedno místo u stolu, Rosario." Žena přikývla a odešla stejně tiše, jak přišla. Matka se na něj vesele usmála. "Tak, Blaku, co se stalo?"
"Dnes ráno jsem se vrátil domů a našel jsem svůj byt - nejen můj byt, ale celý dům - do základu vypálený. A s ním všechno, co jsem měl."
"Ubožátko moje… tvůj nábytek? Tvé šaty?" Upřela zrak na jeho umazané plátěné přezůvky.
"Nemluvě o knihách a obrazech."
"To je příšerné. To musíš být v hrozném stavu. Ale pojištěný přece jsi."
"Ach, ano. Pojištění…"
"No vidíš, aspoň to."
"No… dovyprávím ti to při obědě. Omluvíš mě, abych si mohl převléknout tyhle propocené šaty?"
"Blaku… jsem tak ráda, že jsi doma."
Namířil do pokoje, který tam byl pro něj stále připravený a který vypadal přesně tak, jak ho zanechal, když skončil fakultu. Navzdory mírnému ovzduší nedorozumění, které matka celý život vytvářela, mluvila ze srdce.
Láska mezi rodiči a dětmi je složitější, než by měla být, napadlo ho, a choulostivější, než kdokoli z autorů, které kdy četl, dokázal přiměřeně vyjádřit. Ale přes všechny emocionální výšiny i nížiny, doprovázející lásku mezi ním a jeho rodiči, byla láska jejich trvalým průvodcem.
Ze svého starého pokoje vyšel v konvenčním obleku a s vázankou, tak, jak věděl, že by si ho otec přál vidět.
"Takže jsi přišel o všechny knihy, za které jsi utratil takové jmění." Redfield otec byl vyšší než syn, s hranatou aristokratickou tváří posazenou na ještě hranatější a ještě aristokratičtější spodní čelisti. Zrzavé vlasy a obočí spolu s trochou pih na jeho jemném nose vypovídaly o bostonsko-irském původu a naznačovaly, že peníze v rodině mohou být tak asi dvě století, nikoliv tři nebo čtyři, jak prohlašovali ti, kteří nosili jména jako Rockefeller nebo Vanderbilt.
"Ano."
Edward vrhl na syna pohled plný neskrývaného triumfu. "Doufám, že sis z toho vzal ponaučení."
"Víc než jen ponaučení, otče. Přišel jsem o všechno. Už nikdy nebudu sbírat věci tak pomíjivého charakteru."

Jídelna s výhledem na newyorský přístav se nacházela v jihovýchodním rohu střešního bytu. V slabém podzimním slunci měly rasové farmy pokrývající široké vody mezi pobřežím Jersey a Brooklynem zasmušilou, matně zelenou barvu hrachové polévky; kombajny z nerezové oceli malátně spásaly zelenou hmotu a měnily ji na potravinové doplňky pro

široké masy.
Redfieldovi k širokým masám rozhodně nepatřili. Edward rozkrájel středně propečený magret de canard, napíchl kus na vidličku a levou rukou, po evropsku, si ji dal do úst. "Měl jsi špatnou pojistku?" zamumlal.
"To ne, zahrnuje i finanční ztráty. Bez přihlédnutí k nárůstu ceny. Ale uvědomil jsem si, jak efemérní jsou staré knihy a obrazy." Že by mi to fakticky prošlo? divil se Blake - lidé ale zoufale věří tomu, čemu chtějí věřit. "Třeba jsem konečně dospěl."
Edward přežvykoval dál a znovu něco zamumlal.
"Napadlo mě, že bych se mohl porozhlédnout po nějaké práci ve veřejných službách," dodal Blake. Pro jeho otce, který ho odepsal jako diletanta, nemohlo být nic sladšího než slyšet, jak jeho syn přechází na jeho způsob myšlení.
"To je přece skvělý nápad, zlatíčko," ozvala se radostně matka. "Naši přátelé ti milerádi pomohou s nalezením něčeho přiměřeného."
"Proč státní správa, Blaku? Proč ne něco náročnějšího?" Tím měl Edward nepochybně na mysli obchod.
"Já na čísla moc nejsem, otče. Nikdy jsem obchodování moc nechápal." Lež, ale odpovídající Edwardovým představám.
"Měl jsem tě tehdy poslechnout a jít na práva," dodal Blake banálně, "ale na to je už pozdě."
"No a co tedy jsi?" To byl jasný závan dávné zahořklosti. Koneckonců, poslat Blaka na SPARTU nebyla laciná záležitost; jistě, tento vzdělávací projekt měl i podporu různých nadací, ale rodiče, kteří zaplatit mohli, museli obětovat dost prostředků, aby tam své děti zapsali.
"Jsem dobrý vyšetřovatel - jako každý, kdo to s vědou myslí vážně. Vyznám se ve starých knihovnách a stejně dobře i v elektronických archivech. Umím být i nenápadný, je-li to nutné." To všechno byla pravda, ale jen zlomek celé pravdy, které by jeho otec nikdy neuvěřil. "Umím číst a psát více než deseti jazyky, polovinou z nich se plynně dohovořím, a když to bude třeba, naučím se další." Blake dodal něco zpěvného v čínštině, aby matce udělal radost; zhruba to znamenalo To všechno díky vám.
Otec, který čínsky neuměl, ačkoliv mluvil plynně německy, japonsky a několika dalšími starými jazyky, vydal další skeptické zamumlání. Když konečně pozřel další kachní sousto, zeptal se: "A k jaké práci si myslíš, že tě tohle všechno kvalifikuje?"
"Zapomněl jsem se ještě zmínit, že se ze mě za poslední rok stal celkem zkušený vesmírný cestovatel."
"Tím myslíš ten výlet na Venuši?"
"Taky jsem byl na Měsíci. A na Marsu. Už je to asi dost dlouho, co jsem naposledy volal domů."
Edward položil vidličku a zlobně na syna pohlédl.
"Takže jsi mnohojazyčný… vyšetřovatel… který ovládá počítače a netrpí vesmírnou nemocí. Třeba bys měl dělat… advokáta spotřebitelům nebo tak něco."
Emeraldino tenké obočí vyskočilo vzhůru a její jemná ústa roztála do šťastného úsměvu. "To je přece báječný nápad, drahoušku! Jsem si jistá, že Dexter a Arista s radostí zaměstnají člověka tak talentovaného, jako je náš Blake."
"Ve Voxpopu?" Redfield se rozhněvaně podíval na svou ženu. Nečekal, že vezme jeho slova vážně. "Jako co?"
Dexter a Arista Plowmanovi, ačkoli pocházeli ze zámožné rodiny, byl sourozenecký tým profesionálních reformátorů, takový ten druh asketů, který v minulosti představovali lidé jako Ralph Ňader nebo Savonarola. Všechny peníze, které kdy měli a všechno, co jim kdy přišlo pod ruku, investovali do svého Institutu Vox Populi.
Emeralda pokračovala: "Jestli Dexter Plowman nebo jeho milá sestra…"
"Divná sestra," zavrčel Edward. Mimo kluby a správní rady na sebe Edwardovy pochybnosti braly často podobu vzteku.
"…budou chtít Blaka zaměstnat, určitě jeho schopností využijí co nejlépe."
"A on z toho nebude nic mít. Takhle nezbohatne."
"Otče…" vložil se do toho Blake, ale hned se zarazil. To, že bohatí už jsou, otci připomínat nemusel.
"Nejlépe bude, když o tom ještě pár dní pouvažujeme," řekl Edward.
Blake však už viděl, jak se kolečka v otcově hlavě dala do pohybu. Plowmanovi byli teď na Manhattanu v kurzu. Byli to takoví státní návladní na permanentní křižácké výpravě, lidé, o jejichž přízeň Redfield usiloval a pro něž by mu bylo ctí zapůjčit služby svého syna. Sice z toho nekoukají žádné peníze, ale… jeho marnotratný syn Blake, obrácený a navíc známý veřejný činitel… Edward si dovolil potutelný úsměv.
Tu noc se Blake po špičkách vkradl do otcovy pracovny, tápaje ve slabém světle mlhavé venkovní oblohy, odrážejícím se okny dovnitř. Před lety, ještě jako dítě, se naučil kombinaci zámku otcova stolu, kterou teď použil k otevření vrchní zásuvky, v níž se ukrýval Edwardův tichounký, plynem chlazený mikro-super počítač.
Na tenhle stroj Blake vždycky hleděl s úctou a se špetkou závisti, protože otec ke svým obchodním transakcím využíval jen mizivý zlomek jeho kapacity a nedokázal náležitě ocenit, co si vlastně za drahé peníze koupil. Blake se nad ním sklonil a mašinka se tiše pustila do práce; teď měla ukázat, co v ní skutečně je.
Co se ve skutečnosti odehrálo v "sejfu" nad Hudsonem?
O čtyři hodiny později musel Blake konstatovat, že veškeré jeho úsilí přineslo prozatím jen něco málo informací, navíc veskrze negativních.
Královské sídlo bylo tam, kde předpokládal, to ano. Teď se jmenovalo Žulová chata, což bylo správné, nic neříkající, neškodné jméno, a údajně to bylo místo, kde se mohli rekreovat zaměstnanci Severoamerické Parkové služby s rodinami, kam se mohli uchýlit hodnostáři, kde mohli jednat manažeři, a tak dále - obvyklá zástěrka, která se dala pro tak honosné a bezpečné místo očekávat.
Špatné však bylo, že tahle zástěrka byla neprůstřelná. Blakovi se nepodařilo najít absolutně žádné spojení mezi Parkovou službou a Vesmírnou Radou, tím méně s Komisí kosmické kontroly. Naopak získal množství doložených příkladů využití domu pro rekreující se zaměstnance, jednající manažery a zašité hodnostáře.

Ve státních souborech našel plány budovy a další dokumenty popisující dům i pozemek, zcela odpovídající jeho osobním zkušenostem, našel i rozpočet Parkové služby na provoz objektu se soupiskou personálu, jejich platů a tak dále - a všechno to vypadalo až provokativně nevinně.
S trpkým úsměvem si přečetl zcela přesný výčet toho, co se tam dělo v poslední době, kdy si s Ellen mysleli, že jsou jediní hosté. Vypadalo to, že jim unikl synod anglikánských biskupů, nemluvě o semináři tvůrčího psaní a o studijním zasedání tvůrců středoškolských osnov; tento týden se na chatě konala konference jungovských psychoanalytiků.
Několik minut úsilí mělo za výsledek nezávislé potvrzení těchto akcí na veřejné síti: oznámení a věstníky biskupů, spisovatelů, tvůrců osnov a jungovců, všechno neprůstřelně přesvědčivé. Mimo veřejnou síť si Blake ověřil existenci těchto lidí, včetně zdánlivé autentičnosti jejich posledních cestovních plánů.
Možná kdyby měl Elleninu záhadnou schopnost vyčenichat a obejít všechny elektronické nástrahy, slepé uličky a blokády, proklouznout všemi vrstvami elektronické ochrany a odhalit falešnou totožnost, falešnou adresu, komunikační kanály, životopisy a cestovní doklady, tak by z počítačové sítě vytáhl, co potřeboval. Jenže Elleniny schopnosti samozřejmě neměl.
Nezbývalo než se uchýlit k vlastním schopnostem zloděje a sabotéra. Bude se muset do Žulové chaty vloupat.
Blake byl odvážný člověk, dokonce náruživě odvážný, ale ne bezhlavě, a neměl ve zvyku podceňovat neznámá rizika nebo rizika, kde jeho šance na úspěch byly mizivé, a opevnění Žulové chaty v něm vzbuzovalo zdravý respekt. Ale přestože by se od ní nejraději držel opodál, neměl na vybranou.
Znovu se naklonil nad počítač. Ke konci 21. století byly předpovědi počasí i nadále spíše uměním než vědou, zato však uměním krásným. Po ploché obrazovce se rozlily fraktálové modely zemského atmosférického systému, které v sytých kontrastních barvách znázorňovaly pravděpodobný sled nejbližších meteorologických událostí pro dolní část údolí Hudsonu. Když bude jednat rychle, počasí bude na jeho straně.

7

Na úzké londýnské ulici stála mladá zelenooká rusovláska a dívala se, jak buldozer hloubí blátivou jámu na druhé straně cesty. Nalevo od staveniště, za cihlovou zdí přilehlé zahrady, stál na žebříku nějaký člověk ve žlutém gumáku a odřezával z obrovského jilmu spálenou větev. Napravo zakrýval plastikový přehoz díru ve střeše vedlejší budovy. V místě, kde teď funěl buldozer, zmizel nájemní dům, kde bydlel Blake Redfield.
Sparta si utáhla ošuntělý plášť pevněji kolem pasu a nasměrovala deštník proti větru. Šla rychle po chodníku, vyhýbajíc se deštníkům předkloněných chodců, kteří šli proti ní. Zdálo se, že polovina z nich je zamotaná do vodítek svých psů, kteří si v deštivém, chladném odpoledni libovali určitě více než jejich páni.
Po osmi stech metrech chůze uličkami upadajícího blahobytu dorazila k nejbližší infobudce natřené červeným emailem, která stála na rohu rušné komerční zástavby. Složila deštník, otřepala ho a zatáhla za sebou dveře. Skleněné tabule byly zevnitř zamlžené a zvenčí zalité deštěm; z dění na ulici zbyla bezbarvá změť. Stáhla si tenké vlněné rukavice a naklonila se nad přístroj. Zpod krátce zastřižených nehtů vysunula polymerové jehličky a napojila se do přístroje.
Okamžitě ji zavalil příliv dat. V mžiku obešla kaskádu blokád a jako losos plující proti proudu následovala tok informací vzhůru k jejich zdroji, k tajnému souboru Evidenčního úřadu Scotland Yardu. Ten jí pověděl, že dům byl dva dny poté, co se Blake ztratil ze zámečku nad Hudsonem, zničen zápalnou pumou. Blake vyvázl bez zranění a odjel za svými rodiči na Manhattan.
Záznamy prozrazovaly, že státní orgány byly popuzeny tím, že pan Redfield opustil město bez ohlášení. Když ho ale konečně vypátrali, byl nanejvýš ochotný spolupracovat a zároveň neskonale přesvědčivý. Neměl opravdu vůbec žádnou představu o tom, kdo se mohl pokusit ho zabít. Zdržoval se dlouho mimo bydliště, většinu času, jak říkal, trávil ve Francii - to kvůli své profesi odborného poradce na vzácné knihy a rukopisy. Scotland Yard přijal jeho vysvětlení, že utekl, protože se bál o svoji bezpečnost a o bezpečnost svých známých v Londýně.
Hezký tah, Blaku, pochválila ho v duchu a vytáhla jehličky z přístroje. Takže jsi v bezpečí a daleko ode mě, což je, jak se zdá, to, co oba chceme a o čem jsem se sem přišla ujistit. Nepotřebuji tvoji pomoc na tomto případu. Vykouřím Proroky bez tebe.
Vyšla z budky a odkráčela po mokrém chodníku k nejbližší stanici metra. Po rušné ulici svištěly robotaxíky a soukromé vozy, rozprašující olej a vodu do aerosolového oparu vznášejícího se nad zemí, jenže ona byla zaměstnaná dívka, která si přece nemohla suché pohodlí interiéru taxíku dovolit.
Když se ocitla v páchnoucím teple přeplněné stanice metra, vzpomněla si na soubory, které viděla předtím na Hudsonu a pocítila závan lítosti. Nechala se velitelem přesvědčit, aby Blakovi nevolala a všechno mu nevysvětlila, i když byla přesvědčená, že si Blake zaslouží znát pravdu. Ale Sparta chápala, dokonce ještě lépe než velitel, že kdyby se Blake teď dozvěděl pravdu, tak by něco provedl. Drahý Blake, tak horlivě nápomocný… až na to, že jediné, co ho obvykle v nějaké stresové situaci napadlo, bylo sebrat se a vyhodit něco do vzduchu.
Jemu to totiž v danou chvíli vždycky připadalo logické a nezbytné. A situaci to vždycky jen zhoršilo. Při tomto vyšetřování si nemohla dovolit nechat Blaka vyhodit do vzduchu všechno, co ho napadne. Bude ho muset nechat v přesvědčení, že ho odkopla, že mu řekla, aby se ztratil a víc se neukazoval. Nebo že ho zradila. Tak, jak si to podle velitele "pamatoval".
Nezbývají než doufat, že až to všechno skončí, až mu bude moci říct celou pravdu, naučí se pamatovat si něco jiného. A že ji bude stále milovat.
To bylo její první, ale ne jediné nedorozumění s velitelem. Poté, co souhlasila s tím, aby nekontaktovala Biaka, odmítala se svým šéfem rozumně komunikovat tak dlouho, dokud nesplnil, co slíbil. Zdráhavě, tak jí to alespoň připadalo, jí předal trojici čipů a nechal ji samotnou v konferenční místnosti.
První čip obsahoval údaje dávno zaniklého projektu Multi Inteligence. Pod logem mrštné hnědé lišky v nich byly

uvedeny podrobnosti o všech kurzech, kterými prošla - všechno od kvantové chemie přes asijské jazyky až k leteckému výcviku - a všechny chirurgické zákroky, kterým byla následně podrobena: půl tuctu nanočipů ve vybraných místech mozku, polymerové články pod bránicí, polymerové jehličky napojené na nervový systém… Bylo tam všechno, detailně a do hloubky: plány a údaje, jak přeměnit dospívajícího lidského tvora ženského pohlaví na výkonný válečný stroj.
Byly tam také detaily o míře zapojení jejích rodičů. Zdaleka nebyli nevinnými oběťmi, ale horlivými spoluúčastníky při zakládání M.I. Alespoň na počátku. Dokud si mysleli, že předmětem M.I. budou děti někoho jiného…
Soubory ovšem obsahovaly pouze jednu stranu korespondence, korespondenci ze strany M.I. Severoamerická vláda, reprezentovaná člověkem, který si tehdy říkal William Laird, požádala Lindiny rodiče, aby působili jako hlavní poradci projektu. Měli dostávat značné peníze, což ovšem nebyla jediná stimulace. Pokud jde o lidský potenciál, Laird a její rodiče spolu zjevně sdíleli tutéž vizi.
Lindini rodiče měli v projektu M.I. za úkol vypracovat vzdělávací a testovací program. Potom najednou záznamy o jejich činnosti končily - těsně před datem Lindina vstupu do programu jako jeho prvního subjektu. A jeho prvního, senzačního neúspěchu.
O jejích rodičích se už záznamy M.I. dále nezmiňovaly. Plynula léta a pak znenadání, takřka přes noc, Laird spolu se spoustou svých vedoucích pracovníků uprchl a projekt M.I. byl zrušen - to vše za okolností, které byly Spartě důvěrně známé, jelikož je sama přivodila.
Druhá sada souborů obsahovala záznamy výslechů zajatých Proroků. Zajatých kým? Sparta neměla tušení, odkud velitel záznamy získal. Byly zakódované do běžného obchodního systému a byly z nich vymazány všechny identifikační odkazy.
Byly to hrůzostrašné historky. Hloubkové sondy zrekonstruovaly vzpomínky subjektů: děsivé dětství, neúspěchy, bezdomovectví, narkomanie a zoufalství, předcházející prvnímu kontaktu s Proroky; potom ponáborové nadšení, indoktrinace a nácvik principů Svobodného ducha, jejich poslání. Vnořit se do těch souborů znamenalo znovu prožít pekelná muka zatracených.
Ti, do jejichž vzpomínek mohla nahlédnout, byli vojáci Svobodného ducha. Dva z nich byli při tom, když se ji tehdy otec pokusil vysvobodit, tu noc, kdy byli zabiti její dva strážci a ona postřelena a kdy Snark na její příkaz odnesl zraněného otce a matku vzhůru do noci. Tyto soubory poskytly Spartě autentický prožitek toho, co vyšetřovaní cítili a co je pohánělo - potvrdilo to její dřívější přesvědčení, že Proroci museli zabít každého, kdo se úspěšně ubránil indoktrinaci.
A od těchto vojáků se dozvěděla verzi, které všichni věřili, verzi, kterou tehdy přinesla všechna média: že Snark tu noc havaroval ve vojenské zóně v Marylandu a jeho pasažéři, její rodiče, přišli o život - zbývající podrobnosti byly tehdy "v zájmu bezpečnosti" utajeny.
Poslední sada souborů byla různorodého charakteru a obsahovala záznamy Severokontinentální spojenecké aliance, záznamy policie a jiných pozemských úřadů. Snark, ve kterém se ji rodiče pokusili zachránit, byl ukraden z vojenské základny - jak mohli něco tak neuvěřitelného dokázat? Sparta však věděla, že vrtulník poslala pryč s rozkazem učinit veškerá nezbytná opatření k zajištění ochrany cestujících. Stroj poslechl a zmizel. Soubory říkaly, že obrazovky radiolokátorů nezaznamenaly žádnou stopu po vrtulníku a stejně tak nebylo zachyceno žádné vysílání. Už ho prostě nikdo nespatřil. K žádné havárii nedošlo. Její rodiče jednoduše zmizeli.
"Viděla jste dost?" ozval se šeptem ze tmy velitel. Vrátil se, když byla pohroužena do poslední sady souborů, ale i tak ho slyšela přicházet a poznala ho.
"Slíbil jste, že mi řeknete, co se opravdu stalo s mými rodiči. Tímhle jste slib nesplnil."
"Řekl jsem, že co vím, nemohu dokázat. Ale jsou naživu."
"Z toho tady to vědět nemůžete."
"Řekněme tedy, že jsem o tom pevně přesvědčen."
Stále před ní něco skrýval, ale dohadováním to z něj nedostane. Popravdě řečeno, poskytl jí něco velmi cenného. Kolikrát se už tajně probírala záznamy agentur, které o havárii vrtulníku referovaly! Nikdy nenašla nic jiného než evidentní padělky na místech původních záznamů - podvody, tučné návnady v pastech na laiky, postrádající její znalosti, kteří je spolkli a tím automaticky dovedli ty, kteří ty pasti nakladli, až ke svým terminálům. Velitelovy soubory byly ty původní originály. Kde a jak k nim ale přišel, to nevěděla.
"Co ode mě chcete?"
"Posíláme tým na Kon-Jiki. Někteří budou pracovat inkognito, jiní veřejně. Vy budete patřit k těm prvním."
"Nedodržel jste slovo, veliteli. Měním naši dohodu. Budu s vámi spolupracovat, ale ne jako člen týmu."
"Jste příliš známá, Troyová. Jakmile vystrčíte hlavu, někdo vám ji odstřelí."
"Budu ji držet u země. A hlášení budu podávat vám a nikomu jinému."
Pustil se do vášnivé obhajoby potřeby neustálé komunikace, potřeby existence dohlížecího týmu, který by sledoval podezřelé, které by jinak jeden člověk nemohl sledovat, aniž by se prozradil, potřeby přesné koordinace s týlem… Na jejím rozhodnutí to ale nic nezměnilo.
"Tak tedy sama, když myslíte…" rezignoval nakonec. "Na zítřek jsem na Pozemském ústředí zařídil ambulantní výkon."
"Jaký výkon?"
"Tenhle obličej si nemůžete nechat, Troyová. Jste něco jako meziplanetární videohvězda."
"Ne."
"Líbí se vám snad tahle podoba více než ta, se kterou jste se narodila?"
"Už žádné operace."
Chvíli mlčel. "V pořádku, proč mi tedy rovnou neřeknete, jaké rozkazy hodláte přijmout?"

"Rozkazy žádné, veliteli. Jsem ochotna vyslechnout vaše návrhy."
"Vy si asi myslíte, že se bez nás obejdete, že?"
Na okamžik uhnula očima před jeho pohledem.
"Hrozně se mýlíte," řekl tiše. "Doufám, že se o tom nepřesvědčíte nějakým bolestným způsobem."
"Všechno, co za něco stálo, jsem se naučila bolestným způsobem." Chtěla, aby to vyznělo tvrdě, ale věděla, že ho neoklamala. Dokonce ani sebe.
Vedli další jalové rozhovory, ale jen do té doby, než se s ní krátce rozloučil před budovou Pozemského ústředí na East River v Manhattanu.
Měla na sobě modré barvy Komise kosmické kontroly a v ruce standardní vojenský vak, když odjížděla magnetickým vlakem do newarkského přístavu raketoplánů, kam ovšem nikdy nedorazila; jak se říkalo mezi lidmi z vyšetřovacího, sjela z radaru.
S časově náročnou a drahou plastickou operací se neobtěžovala. Chirurgové si vedli záznamy a hrozilo nebezpečí, že jejich chamtivost neskončí účtem za poskytnuté služby a že sáhnou k vydírání nebo zradě. Namísto toho se uchýlila ke starší metodě.
Změněný účes nebo paruka, barevné kontaktní čočky, kousek bavlny pod jazykem, někdy jen trochu líčidla na tvářích… To stačilo, spolu s drobnými změnami v gestikulaci, výrazu nebo v přízvuku, aby se stala pro každého, s výjimkou dobře naprogramovaného stroje, nerozpoznatelnou. K první z řady přestrojení využila umaštěného černého příčesku a dlouhého copu až k opasku.
Ve vesmíru silných a rozmanitých parfémů byla změna vůně dokonce ještě jednodušší. Asi týden nosila ve dne v noci kožené kalhoty a koženou bundu a obcházela nábřežní bary v New Jersey, jejichž obyvatelé si její zralé aroma pletli s vlastním.
Zabralo to několik dní pochůzek, kdy musela mít oči i uši otevřené - a ona měla oči i uši velice dobré - a pár hodin handrkování o ceně nad sklenicí piva, aby se jí podařilo získat dva ilegálně naprogramované identifikační štítky. Nikdy se nesetkala s lidmi, kteří je vyrobili a lidé, kteří jí je prodali, neměli ponětí o tom, komu je prodávají.
O necelých čtyřiadvacet hodin později se v Newarku ukázala jistá pohledná rusovláska jménem Bridget Reily a nastoupila do nadzvukové linky směr Londýn.

8

Blake, oblečený do konzervativního tmavého obleku s hedvábnou červenou kravatou, v ruce obvyklou velkou aktovku, vyšel ve stejnou dobu jako každý den za předešlé dva týdny z opevněného vestibulu budovy, kde bydleli jeho rodiče, a jednou ze zrekonstruovaných starožitných souprav manhattanského metra zamířil do rezidenční čtvrti.
Úmyslně si stanovil předvídatelný režim - ranní hodiny strávil na komunikátoru hledáním práce a z domu odcházel těsně před obědem. Raději než robotaxíkem jezdil metrem, mohl se při přestupování aspoň ujistit, jestli ho někdo nesleduje.
Vystoupil na své obvyklé stanici mezi pětašedesátou a sedmdesátou ulicí a přešel dva bloky na východ po chodníku hemžícím se šťastnou pracující a nákupní silou. Minulou noc pršelo a robometaři leštili nablýskané mramorové ulice. Mraky se trhaly, což Blake a každý, kdo sledoval předpověď počasí, věděl už předem, a jejich cárovité zbytky se zlatě leskly polední sluncem.
Blake prošel kolem indické restaurace, ve které si zvykl obědvat, ale dovnitř nevešel. Pokračoval dál až na konec bloku a veřejným komunikátorem na rohu První avenue si objednal malé hydrokupé, které ho mělo čekat na předměstí na sever od centra na východním břehu Hudsonu.
Potom se rychlým a tichým místním hydrobusem svezl na letoplochu na 125. ulici. Vyvýšená letoplocha byla křišťálovým klenotem svého renovovaného okolí, její vchod byl ověnčený zářivou podzimní kolekcí kaštanově hnědých a žlutých chryzantém.
Blake chytil první expresní magnetoplán, letící proti proudu. Vystoupil jednu zastávku před vesnicí, kde si objednal auto, a počkal na nástupišti, aby se podíval, jestli někdo vystoupí s ním. Nikdo, kdo by stál za podezření. Výborně, lesně předtím, než se dveře vozu zavřely, naskočil zpátky a svezl se ještě další tři zastávky.
To, že zařizoval rezervaci z veřejné infobudky, byla finta. V noci předtím si pomocí otcova počítače objednal jiné auto, pod ji-ným jménem a z adresy, které byla dokonce i pro zkušeného pátrače nevystopovatelná.
Na odstavném pásu si vložením upraveného identifikačního štítku do zámku vyzvedl malý, šedý, dvousedadlový elektromobil. Beze spěchu projel ulicemi městečka, načež zamířil na sever, pevně přesvědčen, že setřásl všechny případné pronásledovatele.
Byla jedna hodina po půlnoci, chladná, bezměsíčná noc, nebe osvětlené jen několika nejasnými hvězdami a prstencem odrážejícího se vesmírného odpadu, kroužícího kolem Země až po její geosynchronní orbitu. Blake se doplížil na dohled vnějšího okruhu kolem Žulové chaty.
Les byl prorostlý houštím a mlázím, tu a tam stál osamocený tmavý jehličnan mezi holými kmeny červených dubů, javorů, obrostlých škump a stovek dalších stromů, nacházejících se na území rezervace Hendrika Hudsona. Blake se po tlusté vrstvě spadaného listí, nasáklého včerejším deštěm, pohyboval tak rychle, jak mu odvaha dovolila.
Věděl, že kolem elektrifikovaného plotu jsou v pravidelných intervalech umístěny přibližovače a infračidla, a věděl, že mezi plo-tem a zdí jsou zase pohybové detektory. Mezi stromy byli roztrouše-ni umělí "čmuchalové" a po trávnících zase slídili čmuchalové organičtí - psi. Věděl, že nepozorován se na pozemek nedostane. Nehlídané tajné chodby nebyly k maní a před strážemi by ho neu-chránil ani krkolomný půlnoční výstup po útesu.
S tím vším ale počítal. Když schoval vypůjčené auto, tak se svlékl a natáhl si celotělovou nepropustnou kombinézu z čistého polymeru s celotělovým tepelně výměníkovým systémem a s interní, stíněnou tepelnou jímkou, osazenou mezi

lopatkami.
Tepelná jímka se naplní přibližně za hodinu, načež automaticky vypustí do prostoru za Blakovou hlavou proud přehřátého plynu a promění ho v živou pochodeň. To by však bylo nemístně nápadné, i když přece jen přijatelnější než další alternativa - že by totiž jímka přestala odplyňovat, překročila by kritickou teplotu a proměnila Blaka v živou bombu.
Až do onoho velkolepého okamžiku nicméně hodlal zůstat chladný jako žába. Jeho povrchová teplota byla totiž stejná jako teplota jeho okolí - což ho činilo neviditelným, a to nejen pro infračidla, ale, jelikož byl uzavřen do neprodyšného plastu, také pro pachová čidla.
Jeho další přípravy stály a padaly s počasím. S jasnou oblohou… se slabounkým, chladným větříkem, vanoucím údolím od přibližující se brázdy vysokého tlaku… teď někdy…
Ano, byly tam, v dálce nalevo od něj, houf oranžově růžových zářících koulí, plujících mezi hvězdami po větru, dolů, směrem ke skupině stavení s dominantou kamenného sídla uprostřed…
V domě a nad travnatou plochou vzplála světla. Z potemnělých dveří vyrazily sotva viditelné stíny lidí a zvířat, rozestoupily se do stran, a aniž by vystoupily ze stínu, zaujaly dobře nacvičenou obrannou formaci.
Žádné sirény se ovšem nerozezněly. Blake už věděl, že tihle chlápkové z Žulové chaty rušili noční klid jen když byli přesvědčeni, že se děje něco opravdu vážného. Což byl důvod, proč neslyšel žádné sirény tu noc, kdy se pokusil dostat odtud Lindu.
Když z nebližší skryté kolejnice vyklouzl kanón a začal se natáčet proti obloze, zaslechl Blake tichý, leč zuřivý bzukot monitorovacích jednotek. Žádný kus železa však na zářící koule vypálen nebyl. Koule byly pro zmatené protiletadlové naváděcí systémy prakticky neviditelné, protože cíle byly jen dvacet metrů nad zemí a byly nereflexní a tak malé, že je radarový software, vytvořený pro cíle ne menší, nižší nebo pomalejší než padák nebo závěsný kluzák, nedokázal rozeznat.
Blake se chystal dobýt Žulovou chatu flotilou balonků. Sestřelit tyto hračky nadzvukovými střelami by bylo neúčelné mrhání palebnou silou. Kdyby je však radary přece jen zaměřily a děla by vystřelila, Blakův plán by šel k čertu.
Byl to vlastně tucet řiditelných, jako pápeří lehkých vzducholodiček, poháněných ničím složitějším než kouskem hořícího parafinu - svíčkou, zářící v infračerveném spektru - a řízených lehounkými vrtulkami a žábrovitými průduchy, které se otvíraly a zavíraly podle instrukcí ze složitých naváděcích mikroobvodů, naprogramovaných na dnešní počasí. Malé vzducholodě, naváděné mikroskopickými vizuálními čidly, pluly pomalu, neslyšně, jako hejno jedovatých medúz za svými cíli.
Na protiletadlové zbraně bylo už pozdě a do vzdušné flotily zahájili palbu lidští obránci chaty - ale stejně jako radary, i oni špatně odhadli velikost a vzdálenost cílů.
Blake stál nehnutě ve tmě a klidně pozoroval dění před sebou. Na placené zabijáky byli obránci chaty nějak přehnaně útlocitní, pakliže to vůbec byli nějací zabijáci. Jejich zbraně měly tlumiče a k tomu používali stopovky. Tlumiče nešly dohromady s muškou a bez stopovek by se zase nedozvěděli, kam ve tmě střílejí. Možná byli dokonce natolik ohleduplní, napadlo Blaka, že používali gumové projektily, jako tu noc, kdy se pokusil uprchnout.
Někdo měl štěstí: jeden z balónků zasáhla dávka z automatu.
Ukázal se oslepující záblesk a ozvala se hromová rána. Když balon dopadl na mokrý trávník, vyšlehly z něj svazky světelných paprsků, a to způsobem tak nepochopitelným, že to vypadalo jako z jiného světa - balon se divoce rozprskl a vychrlil ze sebe narůžovělé žluté kuličky, které začaly poskakovat po mokré trávě jako nějací tvorečkové, kteří zoufale hledají úkryt. Při pohledu na něco tak ďábelského cvičení psi zavyli a rozutekli se.
Kdyby nebyla situace tak vypjatá, Blake by vypukl smíchy. Ta poskakující a cupitající růžová světýlka byla hrst ložiskových kuliček z kovového sodíku, které se při kontaktu s mokrou trávou proměnily na miniaturní raketky.
Mezitím našel svůj cíl zbytek flotily. Na střeše Žulové chaty vyšlehly bílé, růžové a žluté ohňostroje. Několik balónků vplulo pod střechu verandy a explodovalo, žár zapálil mohutné dřevěné trámy a sukovité fošny.
Tři malé vzducholodě, které byly určeny pro garáž, přistály téměř současně. O necelou minutu později se vodíková nádrž garáže proměnila ve skutečnou bombu - k nebi vystřelila obrovská koule hořícího vodíku, zdi, pamatující dostavníky, se roztrhly a vozidla uvnitř se proměnila v hořící trosky.
Vcelku zdařilý pokus o rušení nočního klidu.
Blake dospěl k názoru, že více už odvrátit pozornost obránců nemůže, a rychle překonal zbývající úsek lesa. Elektrifikovaný plot kapituloval před svorkami a štípačkami z jeho brašny. Když procházel desetimetrovým pásmem mezi plotem a nízkou zdí, nezbývalo mu než doufat, že strážcové chaty jsou skutečně tak blahosklonní jak předpokládal, protože tohle bylo to pravé místo pro našlápné protipěchotní miny a pro automatické ostřelovače ve stromech.
Bez zranění se dostal ke zdi. Oranžové plameny šlehající z verandy a garáže tančily na trávníku chaotický stínový tanec. Prostor před ním osvětlovalo jen světlo reflektorů. Přelezl zeď, opatrně, aby nepoškodil tenký plastikový povlak, který jediný ho odděloval od hranatých, černých kamenů. Sebejistě vzpřímený vykročil do bílého světla. Kéž by si byl tak jistý doopravdy. Než se ocitl v kosém stínu pod zdmi budovy, nechránilo ho zhola nic.
Jakmile se vnořil do tmy u domu, přikrčil se a s rozběhem vyskočil na boční verandu. Dveře, kterými vyběhl personál bránit své pracoviště, byly otevřené. V rohu verandy ho minul lidský stín, který něco křičel přes rameno. Blake skočil do nejbližších dveří.
Prošel potemnělou knihovnou do vstupní haly. Plány, které předtím prostudoval, ačkoli nepravdivé, mu prozradily, kde leží nervové centrum celé budovy. Obrovské zakřivené hlavní schodiště sice působilo dojmem, že stojí na pevných základech, ale Blake věděl, že pod ním je místnost, velká místnost - odhlučněná, vybavená ovládacími panely, plochými obrazovkami, videomonitory a snad i pohodlnými lenoškami a křesly.
Čas rychle utíkal a on ho neměl nazbyt. Našel zámek, ukrytý ve vyřezávaném dřevěném obložení, a naplnil ho

plastickou trhavinou. Ustoupil a okamžik nato dveře vyletěly do vzduchu. Vhodil dovnitř plynový granát, několik sekund vyčkal, vběhl dovnitř a zároveň vrhl další granát do chodby za sebou. Taky proč ne, on to přece dýchat nebude!
Uvnitř pokoje našel v profilovaném křesle před monitory mladou ženu v bílé uniformě. Byla pohroužena do hlubokého spánku, hlavu měla zakloněnou a dlouhé blond vlasy jí spadaly skoro až k zemi. Pravá ruka jí visela přes opěradlo dolů a prsty se dotýkala koberce.
Blake ji i s křeslem odsunul od ovládacího pultu. Očima přitom zavadil o prsten na prostředníku ruky, kterou se sunula po koberci. Drobný prstýnek s granátem, vybroušeným do tvaru zvířátka… Až později si uvědomil, že kdyby mu v té chvíli nebleskla hlavou nějaká nedávná představa a neutvořila asociaci, nikdy by si na ten prsten nevzpomněl.
Pohled na obrazovky monitorů Blakovi řekl, že obranné složky venku pilně zápasí s ohněm. Prohlédl si panel a uvědomil si, že to je jen vstupní a výstupní jednotka; procesory byly někde jinde.
Na chvíli se zabral do studování místnosti. Díval se, kam vedou elektrické kabely a rozvody chlazení… tam, hlavní počítače spočívaly nenápadně na regálu na nářadí v místě, kde se strop prudce svažoval pod schodiště. Na hraní nezbýval čas. Blake vyškubl počítače z regálu, vytrhal šňůry a nacpal si je do brašny. Než ji zavřel, přisypal dovnitř čipy, které našel na opodál ležící misce.
Potom rychle ven do zakouřené předsíně, do potemnělé knihovny, dál… dveře, veranda… přeskočit zábradlí, dopad do měkké trávy, rozběhnout se… běžet, dál, dál, koutkem oka sledovat další běžící stíny… přes zeď, přes plot, do lesa… Raději zpomalil, aby se ve vlhkém lese mohl pohybovat opatrně a tiše. Noční nebe za ním bylo osvětlené září požáru.
Nocí se neslo kvílení sirén a zesílené vřeštění komunikátorů, hrdelní řev vysokorychlostních vodíko-uhlíkových motorů, stoupající z hlavní cesty, přehlušoval čvachtání mokrého listí pod jeho nohama a šlehání větví, jak se prodíral lesem vpřed.
Od auta zaparkovaného daleko od cesty ho dělilo dvacet minut chůze nočním lesem, ale pohled na hodinky pod plastikem mu řekl, že má více času, než podle plánu očekával, a tak si nechal kombinézu na sobě; byla to jediná věc, která ho chránila před lezavou zimou.
Auto našel snadno, dokázal se v noci bez problémů orientovat. Hodil brašnu do kufru, zabouchl kapotu a otevřel dveře na straně řidiče. Sáhl dovnitř a vytáhl zpod sedadla identifikační štítek. Vložil ho do konektoru a na panelu se ukázalo, že motory kol jsou pod proudem.
Zvedl ruku, aby rozepnul přední stranu svého plastového oděvu a tím vyřadil převod tepla. Jakmile bude v bezpečí, může tepelnou jímku vyprázdnit. Než ale stačil dát ruku na spojovací rýhu, vyšly z lesa tři postavy v bílých uniformách. Všichni byli mladí, světlovlasí a poněkud podrážděni.
"Ruce nahoru," řekl ten, který je vedl. Byl to vysoký hoch s blond vlasy, které měl tak krátce zastřižené, že vypadal jako kdyby byl holohlavý.
Obstoupili ho ze tří stran a namířili na něj pušky. Z téhle vzdálenosti už bylo jedno, jestli měli gumové náboje nebo ne. Pro-trhnout slezinu, vystřelit oko nebo zlomit něco potřebného mu mohli tak či tak.
Plešoun se podíval na Blaka, který byl pod svým průhledným, plastovým úborem nahý, a ušklíbl se: "Hezký obleček."
"Jsem rád, že se ti líbí," řekl na to Blake. Jeho slova tlumila blána, která mu zakrývala ústa. Co už zbývalo člověku, který se podobal žemli ve fólii, než se snažit zachovat si smysl pro humor?
Plešoun kývl na své dva společníky a ti se natěsnali na zadní sedadlo Blakova malého elektromobilu, zatímco plešoun nepřestával mířit puškou do spodní části Blakovy břišní krajiny. "Ty budeš řídit," rozkázal mu.
"Čtyři lidi už něco váží," zabručel Blake. "Nevím, jestli mám na takovou zátěž dost šťávy."
"Nejedeme daleko. Nastup."
Blake se nahrbeně usadil za volant, protože mu tepelná jímka mezi lopatkami nedovolovala se opřít. Palčivě si uvědomoval dvě hlavně, které na něj zezadu mířily. Plešoun se posadil vedle něj. Blake stiskl spínač, motory se zaviněním naskočily a vůz se pomalu rozjel po blátivé cestě. Když vyjeli na dlážděnou okresku, Blake zabočil k chatě. Jeli pomalu a mlčky, dokud se Blake nezeptal: "Jak to, že jste byli u auta přede mnou?"
"Nic, co bys musel vědět."
"Fajn, ale víte určitě, že chcete, abych vás v tomhle chrastítku zavezl až k chatě?"
"Jenom jeď."
Blake vrhl pohled na bleděmodrý displej na levém zápěstí. "Musím si na vteřinku odskočit. Jenom na vteřinku."
Plešoun se na něj sladce usmál. "Bude to muset počkat."
"To nepůjde."
Do krku se mu zaryla hlaveň a hoch, který seděl za ním, mu do ucha úlisně zašeptal: "Klidně si z toho tvého pyžámka udělej bazén, ale z tohohle auta se nehneš dřív, než ti to dovolíme."
Blake pohodil rameny a jel dál po cestě lemované stromy, které ve světle reflektorů vypadaly jako duchové.
Malý elektromobil už zpomaloval před dvojitou ocelovou branou před chatou, když Blakova tepelná jímka dosáhla kritické teploty a začala pískat.
"Co je to, krucinál, za rámus?"
"Potřebuju se okamžitě dostat z auta," řekl Blake a sahal po klice.
"Sedej!" zařval mladík vzadu. "Ruce na volant!"
Pískot se vzápětí proměnil na pronikavý výskot.
"Pusťte ho ven," řekla dívka na zadním sedadle. "Půjdu s ním."
Pozdě. Z jednotky mezi Blakovými lopatkami vytryskl modrý sloup natlakovaného modrého ohně; zezadu to muselo vypadat, jako by se mu hlava proměnila v sopku. Umělé polstrování se vznítilo a zahltilo vnitřek vozu štiplavým kouřem, v tenké plechové střeše auta se objevil vypálený otvor.

Blake se s impozantním ohnivým chocholem vypotácel z auta - člověk hořící za živa. Jeho vyděšení věznitelé se vyškrábali ven za ním a vyjeveně na něj zírali.
Blake, vrávorající hrozným žárem a umírající před jejich očima, se dopotácel zpátky ke kouřícímu vozu a zhroutil se do sedadla řidiče. V poslední zoufalé křeči, v reflexivním pokusu o útěk, zařadil zpátečku. Hořící vozidlo sebou trhlo, otočilo se kolem své osy a s opileckým kodrcáním vjelo do lesa, zanechávajíc na mokré cestě hořící zbytky.
Nějakým zázrakem se drželo cesty. Blake všechny tyhle akční holovideosekvence plné zapálených kaskadérů, provádějících nevypilované kousky, už neviděl.

9
Blake uchopil uzel své hedvábné kravaty a upravil ho, aby kravata neodstávala od bílé bavlněné košile. Sako si přehodil elegantně přes ramena a o chviličku později vstal, aby nastoupil do magnetoplánu zpomalujícího před stanicí Brooklyn Bridge. Pozorný pozorovatel by si možná všiml červeného šrámu vzadu na jeho krku, ale zběžný pohled Blaka ujistil, že ho nikdo nesleduje.
S kufříkem v ruce vystoupil z vozidla a rychle se vydal k pohyblivému schodišti. O pár minut později už se renovovanou historickou soupravou podzemní dráhy vracel zpátky na předměstí. Před sto lety by právě byla špička, ale teď nebývaly světlé a čisté stanice metra nikdy přeplněné. Vystoupil poblíž centra. Když vyšel z metra, vycházející slunce se mdlým světlem opíralo do vrcholků nablýskaných mrakodrapů.
Fyzické vypětí z útoku a hlavně ze zázračného vyváznutí pomalu doznívalo a on se na okamžik poddal pocitu sklíčenosti. Vždyť ani nevěděl proti komu nebo čemu vlastně bojoval - a proč, teď, když ho Ellen nechala. Snad kvůli neurčitému pocitu uražené hrdosti. A obyčejná únava obyčejně nad hrdostí vítězí. S vypětím všech sil si navodil alespoň chvilkový pocit sebedůvěry. Chystal se na další přijímací pohovor a tentokrát chtěl, aby byl úspěšný.
Kanceláře Vox Populi byly ve třípatrové zděné budově na Východní čtyřicáté ulici, jen pár minut chůze od komplexu Rady Světů na East River. Ta jednoduchá stavba představovala hotové jmění.
Její vnitřní vybavení bylo rovněž jednoduché - kovové stoly, kovové židle, kovové kartotéky, oprýskané nástěnky, oprýskaný nátěr (úřednická zelená do výše ramen, úřednická krémová výše), a až bojovně jednoduchý a nepříjemný sekretariát, jehož jedna příslušnice se nakonec uvolila Blakovi ukázat přibližný směr do kanceláře Aristy Plowmanové. Dexter tu dnes nebyl.
Arista, povídalo se, byla k lidským slabostem méně tolerantnější než Dexter. Bylo to rozporuplné partnerství - ona byla tak daleko na jednom konci politického spektra jako on na druhém. Arista bojovala za lidstvo jako takové, Dexter zase s neskonalou urputností bojoval za jednotlivé lidské bytosti. Rozdíly mezi nimi však kromě nich dvou sotva někdo vnímal, neboť Dexterovou oblíbenou zbraní při obraně jednotlivce byla skupinová žaloba a Aristina taktika při obraně Lidu zase spočívala v tom, že se ujala případu některého symbolicky Ukřivděného Neviňátka.
Když se Blake objevil v jejích dveřích, zdvihla oči a okamžitě poznala, že se o Ukřivděné Neviňátko nejedná. Zabručela něco na způsob "posaďte se" a předstírala, že studuje jeho materiály.
Arista byla kostnatá žena s hustým černým obočím a šedivějícími černými vlasy, které v krátkých vlnách pokrývaly její dlouhou lebku. Z širokých ramen jí visely strohé, černé, puntíkované šaty a způsob, jakým se lokty opírala o desku stolu a to, že svůj hubený zadek měla posazený až na samotném okraji židle, svědčil o jejím přání být někde úplně jinde.
Odložila jeho spisy na stranu stolu, jako kdyby ji urážely. "Vy jste pracoval pro Sotheby's, Redfielde? Pro ten aukční dům?"
"Jako zaměstnanec ne. Najímali si mě jako konzultanta."
Znechuceně zkřivila ústa nad jeho pobritštěným přízvukem. Ona sama měla pravý americký přízvuk, čistokrevně bronxský - přestože se narodila a byla vychována ve westchesterském hrabství. "Ale vy jste obchodoval s uměním."
Důraz na konci věty prozrazoval, jaký názor měla na ty, kdo se zabývali prodejem, zvláš-tě pak prodejem drahých, dekorativních, zbytečných věcí.
"Jak se to vezme. Ve skutečnosti šlo o vzácné knihy a rukopisy."
"Co vás vede k názoru, že nám máte co nabídnout? My tady nejsme, abychom se věnovali vrtochům boháčů."
Ukázal na útržek faxové zprávy, který před chvílí odsunula stranou - jeho životopis. "Mé rozsáhlé vyšetřovatelské zkušenosti."
"My ovšem nedostatkem vyšetřovatelů netrpíme." Začala se zvedat s úmyslem ukončit pohovor po třiceti sekundách.
"Také práce, kterou jsem už stačil udělat na případu, který bude pro váš institut vrcholně zajímavý…"
"Redfielde… Pane Redfielde…" To už byla u dveří. Otevřela je a podržela je otevřené.
Blake zůstal sedět. "Do důležitých složek Rady Světů pronikl pseudonáboženský kult, který usiluje o převzetí světové vlády ve jménu… cizího božstva."
"Prosím?"
"Vím, zní to šíleně. Tito lidé věří v mimozemské božstvo. Podařilo se mi dostat se do jedné větve tohoto kultu. Znám několik jeho členů a přinejmenším jednoho z jeho vůdců. Kvůli tomu, co vím, mi už několikrát usilovali o život, naposledy minulý týden."
Arista pustila dveře, ale zůstala stát. "O jaký kult říkáte že jde? Nějakých šílených stoupenců UFO?"
Třeba měl konečně štěstí. Aristiny konspirativní sklony upoutaly její pozornost. Její bratr by se mu možná vysmál a upozornil na něj policii.
"Říkají si Prorokové Svobodného ducha, ale mají i jiná jména a krycí organizace. Pronikl jsem do jejich pařížské větve a pomohl ji vyřadit z činnosti." Koneckonců, k čemu falešná skromnot. "Uctívají bytost, které říkají Stvořitel, je to nějaká neznámá bytost, která se má vrátit na Zem, aby vyvoleným - tedy jim - darovala věčný život a odnesla je do jakéhosi Ráje. Anebo aby zřídila Ráj přímo tady na Zemi."

"Redfielde, nejsem ochotná naslouchat první spiklenecké teorii, se kterou se vytasíte."
A já bych řekl, že jste, pomyslel si radostně, zachovával však vážnou tvář. "Mohu zdokumentovat všechno, co vám tady vykládám."
"No a proč si myslíte, že by se Vox Populi měl o tyhle lidi zajímat?"
"Prorokové jsou šílenci, ale jsou početní a velice vlivní. Před necelými deseti lety příslušníci Svobodného ducha spustili projekt Multi Inteligence v rámci Severoamerické bezpečnostní kanceláře. Tento projekt byl ukončen a jeho šéfové zmizeli, když se jim objekt jednoho z jejich nezákonných experimentů vymkl z kontroly. Mezitím však stačili pozabíjet půl tuctu lidí. Upálili je při požáru sanatoria."
"Před deseti lety. Dnes už, bohužel, pohřbený případ."
"Před necelým měsícem objevila Komise kosmické kontroly meziplanetární nákladní loď Doradus, která byla přeměněna na jakousi pirátskou loď. Byl do toho zapleten ředitel jedné z největších marsovských korporací, Jack Noble. Zmizel."
"Slyšela jsem o tom. Mělo to něco společného s Marťanskou plaketou."
"Já jsem tam byl. Mohu vám nabídnout všechny podrobnosti." Blake se opřel do křesla a sledoval pohledem, jak se Arista zamyšleně vrací ke stolu. "Doktorko Plowmanová, vy se přece zabýváte tím, jak dostat vládu zpátky do rukou ovládaných - potom, co jim ji lidé jako můj otec, pokud mohu mluvit mimo zápis, pomohli vzít. A toto je přesně ten druh lidí, o kterých bych předpokládal, že je budete chtít neutralizovat."
"Váš otec je příslušníkem Svobodného ducha?"
"Ujišťuji vás, že ne." Nepoznal, jestli ji ta představa vyděsila nebo naopak ještě více navnadila. "Je pouze… aristokrat, který to myslí dobře."
Arista Plowmanová zůstávala dál sedět za svým kovovým stolem. "Ve vašich materiálech se o ničem takovém, jako jste mi právě teď vylíčil, nezmiňujete."
"Jsem muž s cejchem smrti, doktorko Plowmanová."
"Takže se díky vám můžeme stát něčím terčem i my."
"Vy už jste takovým terčem tak dlouho, že jste na to skvěle vybaveni. O tom jsem se ujistil, než jsem sem přišel."
Nepatrně se usmála. "Doma jste v bezpečí?"
"Moji rodiče mají už hrozně dlouho hrozně moc peněz. Jejich ochrana je skoro stejně dobrá jako vaše."
"Proč jste s tím v prvé řadě nešel na Vesmírnou Radu?"
Blake se chmurně usmál. "A proč myslíte?"
"Naznačujete snad, že v samotné Komisi kosmické kontroly…"
"Přesně tak."
V jejím skelném pohledu se odrážely všechny implikace a její krutý úsměv mu napověděl, že pracovní nabídka je v kapse. Tak lehké to však zase být nemělo. Celoživotní zkušenosti naučily Aristu Plowmanovou opatrnosti.
"Zajímavé, Redfielde, velmi zajímavé. Promluvím si o tom s bratrem. Bude vás chtít vidět osobně. Nevolejte nám. Ozveme se vám sami…"
Když byl venku, uvědomil si, jak ho rozhovor - nemluvě o nočních událostech - vyčerpal. Únava otupuje smysly. Když vysoký, vychrtlý mladý muž před ním přešel ulici a zapadl do nejbližší infobudky, Blake tomu nepřikládal žádnou důležitost. Vlastně si ho skoro ani nevšiml. Teprve když se k němu přiblížil na pár metrů, muž se znenadání otočil a zdvihl ruku.
Blake toho člověka konečně poznal, v mžiku se otočil a vrhl se zpátky k obrubníku.
Kulka vykousla kráter v mramorové desce na stěně budovy v místech, kde před chvílí byla Blakova hlava. Další kulky - opravdové kovové kulky, vypálené se zanícením a s přesností, která, když už nebyla dokonalá, byla příliš velká na to, aby si cíl mohl byť jen na zlomek sekundy dovolit chvilkové uspokojení - následovaly. Blake, aniž se stačil nadechnout, se překulil a po čtyřech se doškrábal do bezpečí za zaparkovaným robotaxíkem. Lidé začali křičet a utíkat - něco takového se v Manhattanu nikdy nestalo - a ulice byla ve chvilce vylidněná.
Blake si v duchu vynadal, že útočníka nepostřehl dříve, protože ho docela dobře znal. Byl to Leo, jeden z jeho bývalých kolegů z Athanasijské společnosti. Blake teď litoval, že nemá zbraň. Nenosil je totiž, ne proto, že byly v Anglii, kde poslední dva roky bydlel, přísně zakázané, a ani proto, že by měl něco proti sebeobraně, ale protože si pročetl statistiky, spočítal své vyhlídky a došel k závěru, že člověk má větší šanci přežít beze zbraně. S úmyslnou vraždou však při tom nepočítal.
Zdvihl ruku, aby otevřel přední dveře taxíku. S hlavou u země vklouzl dovnitř a zasunul identifikační štítek do taxametru.
"Kampak to bude, šéfe?" opáčil taxík, náležitě napodobujíc newyorkštinu začátku dvacátého století.
Blake strčil hlavu pod palubní desku a chvíli si hrál se soustavou obvodů. Stále skrčený na podlaze řekl: "Je v infobudce na rohu vlevo hubený, dlouhovlasý člověk?"
"Zrovinka vyšel z budky. Teďko stojí ve vedlejším vchodu a vypadá to, že se chystá sem."
"Vjeď do něj," řekl Blake.
"Děláte si srandu?"
"Máš tam dvacku."
"Jakou dvacku?"
"Dvacet tisíc dolarů. Jestli mi nevěříš, stáhni si je hned z karty."
"Jó, jasně… hele, šéfe, takovýhle věci já ne…"
Blake zuřivě zalomcoval s obvodovou soustavou.
"Jedem," prohlásil taxík a vyrazil vpřed, na chodník. Kulky roztříštily přední okno a následný skřípavý náraz mrštil Blakem o protipožární přepážku.

Vykopl dveře a vykutálel se na chodník. Vyskočil na velký hranatý kufr robotaxíku a vrhl se střemhlav přes jeho střechu jako běžec, který skáče na domácí metu.
Taxík Lea sice nesrazil, ale uvěznil ho do vchodového výklenku tak, že se skoro nemohl pohnout. Právě se zoufale snažil vytáhnout svou velkou nohu zpod pomačkaného nárazníku, když mu Blake vletěl přes střechu do obličeje a vyrazil mu velkou poniklovanou pětačtyřicítku z ruky. Leo praštil hlavou do umělecky kovaných dveří z nerez oceli a když se pokusil vyškubnout krk z Blakova sevření, zjistil, že Blakova druhá ruka drží černý nůž namířený k jeho hrdlu.
"Raději bych tě nechal naživu, Leo," zalapal po dechu Blake. "Takže povídej."
Leo mlčel, ale jeho vyděšené oči říkaly, že by také raději zůstal naživu - ačkoli měl Blake dojem, že dostal rozkaz, aby raději zemřel, než se nechal zajmout.
Z výšky nad kaňonem ulice se ozvalo třepetání rotorů helikoptéry a z úrovně ulice se blížilo ječeni sirén.
"Pověz mi proč, Leo, a nechám tě běžet. Jestli padneš policajtům do rukou, Prorokové tě nenechají ve vězení naživu ani jedinou noc."
"Vždyť víš. Jsi Salamandr," zachrčel Leo.
"A to má být jako co?"
"Pusť mě," zaskřehotal. "Už mě neuvidíš. Slibuju."
"Tak naposledy - co je to Salamandr?"
"Takový jako ty. Zasvěcený, který zradil. A my, co tě známe nejlépe… tě musíme zabít."
"To ty jsi vypálil můj byt v Londýně?"
"Já ne. Bruni."
"Pravda, ta měla vždycky víc odvahy."
"Vždyť ses ani neschovával. Jestli mě chceš fakt pustit, tak to, prosím tě, udělej hned."
"Jmenuju se Blake. Aby bylo jasný."
Uvolnil stisk na Leově hrdle, ale nůž držel v pohotovosti. "Taxi, couvni trochu," zakřičel. "Pomalu."
Jakmile robotaxík zacouval dost daleko od výklenku, Leo tryskem zmizel. Blake zastrčil nůž do pochvy na zádech a sklouzl z kapoty taxíku na zem. Strčil hlavu do okna taxíku a řekl: "Potřebujeme historku."
"To vás ale přijde na víc než na dvacku," odpověděl rozladěně taxík.
"Naúčtuj si, kolik uznáš za vhodné."
"Okej, šéfe. Co chcete, abych jim řekl?"
Blake sáhl dovnitř a vzal si kufřík, který zůstal na podlaze. "Chlap mě chtěl okrást. Tys mi přišel na pomoc - tehdy na tebe vystřelil. Skoro jsi ho dostal do pasti, jenže utekl."
"A co všechny ty prachy na mým taxametru?"
"Pravdu - nechal jsem tě, aby sis je stáhl z karty jako odměnu za moji záchranu. Taky na opravu toho, cos utržil."
"Jasný, šéfe. Myslíte, že to zbaští?"
"Jsi přece naprogramovaný na kecání, nebo ne?"
"Se ví! Sem manhattanskej taxikář, jak má bejt!"
První policejní vůz, ulízané, šmolkově modré hydro - v tomhle oboru se žádné kuriózní starožitnosti nenosily - u něj hvízdavě zastavilo ve chvíli, kdy nad jeho hlavou zůstala viset policejní helikoptéra. Blake sledoval příchod policie: hledí měli spuštěná, pušky namířené. S tím, jak se věci vyvíjely, kdopak ví, na čí straně vlastně jsou?
Po skoro dvouhodinovém výslechu policie Blaka propustila. Z metra vystoupil na Tribece a vydal se pěšky k domu svých rodičů, kolem sloupců páry stoupajících zpod poklopů kanalizace, po opuštěných asfaltových ulicích s plížícími se robotaxíky, připomínajícími zvířata v džungli. Manhattan se v tomto století přeměnil na výstaviště, uzavřenou enklávu bohatých, pro jejichž pobavení byla tu a tam zachována atmosféra starého New Yorku.
Před vchodem do domu rodičů ze strany nábřeží bylo rušněji. Blake kývl hlavou na velitele stráží a naťukal kód do zámku soukromého výtahu ke střešnímu bytu. Ostatní stráže byly mimo dohled veřejnosti.
Vyhnul se matce, otec byl v Tokiu za obchodem, který vyžadoval jeho fyzickou přítomnost, a šel rovnou do svého pokoje.
Svlékl si roztržené sako a zamazanou košili s kravatou a opatrně si potřel puchýře na krku rychlohojivým balzámem. Růstové složky balzámu se okamžitě pustily do práce. Do odpoledne nezbude po popálenině druhého stupně skoro žádná stopa.
Oblékl si pohodlné, volné kalhoty a halenu ve stylu ruský mužik, odnesl poškrábaný kufřík do otcovy pracovny a vyprázdnil jeho obsah na stůl. Byla to kořist z nájezdu na Žulovou chatu.
Trocha mrňavých černých čipů a dva mikrosuprapočítače s prasklinami na krytu v místě, odkud je vytrhl ze sítě… snad se nespekly. Mikrosupra - podobně jako lidé v nepropustných plastikových obalech - produkovaly velké množství tepla; když se jim nedostávalo důkladného chlazení vodou nebo jinou tekutinou, mohly během chvilky shořet.
Blakovi zabralo čtvrt hodiny, než uvedl první ze dvou počítačů do chodu; jako vstup použil otcovu klávesnici a výstup pustil na desku stolu přes otcovu holografickou jednotku. Po další hodině usilovného vyťukávání se vzdal myšlenky, že z počítače něco dostane. Všechny jeho pokusy přinesly jen výpis symbolů standardního kódu na holografickém projektoru. Tušil, že se mašinka opravdu upekla.
S druhým počítačem měl o něco více štěstí, ale jen o něco: po čtyřiceti minutách stupňující se deprese, kdy mu počítač stále hlásil, že je neoprávněný uživatel, Blake vstal, přešel k oknu a nepřítomným pohledem přelétl od zamženého dolního Hudsonu k zakouřenému nábřeží Jersey. Snažil se dostat z hlavy všechno kromě svých nočních zážitků. Byl to takový druh autohypnózy, při kterém se snažil znovu uvidět a uslyšet všechno, co viděl a slyšel uvnitř Žulové chaty.
Vrátil se zpátky ke stolu a napsal jedno slovo. Několik milimetrů nad zeleným koženým povrchem Edwardova stolu se mihotala vrstva vzduchu.

Žádná zpráva se neobjevila, ani uvítací, ani varovná. Místo toho se objevilo trojrozměrné, kroutící se zvířátko. Vypadalo jako ještěrka s tlustým ocáskem, širokou trojhrannou hlavou a se slabým třpytem kolem kulatých hnědých oček. Jeho nemotorné tenké nožky s placatými prsty byly zakončeny tlustými polštářky. Mělo vlhkou, bronzově hnědou kůži a zářivě žluté bříško.
Textový řetězec, který Blake počítači zadal, zněl SALAMANDR, termín, kterým ho označil Leo - a zvíře, které viděl vybroušené na granátovém prstenu spící dívky.
Nic tak nepovzbudí k vytrvalosti jako minimální odměna. Blake vytrval ještě další dvě hodiny, vyzkoušel všechny ukradené čipy, jeden po druhém. Nedostal z nich nic. Nic než kroutícího se mloka.
Krajně vyčerpaný nočním vypětím, stejně jako svým ranním soustředěním, se nad počítačem předklonil a usnul.
Probudily ho údery křídel.
Ne, křídel ne, lopatek.
Narovnal se a, jakmile si uvědomil, kde je a co předtím dělal, vrhl se čelem k zemi. Vytrvalý svist helikoptéry venku ani nesílil ani neslábl. Doplazil se k oknu a zdvihl oči do úrovně parapetu.
Černá silueta, díra v nebi, rozmazaná a nezřetelná na pozadí zářivého oparu na západě; ta věc prostě visela ve vzduchu, osmdesát devět pater nad ulicemi Manhattanu, dvacet metrů od něj a přímo naproti oknu otcovy pracovny. Snark.
Zatímco ho Blake sledoval, stroj se pomalu natočil kolem své osy, až raketomety a podvojné kulomety typu Gatling na jeho vzpěrách mířily přes okno přímo na něj.
Blake se nehýbal. Nebylo kam utéct, nebylo kam se schovat. Snark měl dost velkou palebnou sílu, aby celý mansardový byt vymazal ze střechy mrakodrapu. Městská policie tu měla být v několika sekundách po Snarkově příletu. To, že po ní nebylo nikde ani slechu, mluvilo samo za sebe. Blake mohl sáhnout po ovládači lokálního obranného zařízení bytu, který byl uvnitř otcova stolu, ale i kdyby se k němu dostal živý, pochyboval, že by střešní rakety zanechaly na Snarkovi vůbec nějakou stopu.
Blake vstal, aby se ukázal pilotovi. Jestli jste mě přišli zabít, udělejte to čistě, říkal tím.
Snark kývl přídí. Ano, rozumíme si. Ano, mohli bychom to udělat. Ano, víme, že jsi to byl ty a ty teď víš, že můžeme tebe i ty, které miluješ, zabít, kdykoli se nám zlíbí.
Stroj se obloukem líně zvedl do výšky a zmizel směrem k řece. Během pár sekund se ztratil Blakovi z dohledu v oslňujícím slunci, odrážejícím se od pláně mokrých řas. V brázdě za sebou zanechal nevyslovenou zprávu: Další tah je na tobě.
Blake se vrátil ke stolu a pečlivě odpojil běžící počítač. Oba počítače spolu se všemi černými čipy vložil do expres krabice. Z otcovy zásuvky vzal tlusté pero a velkými tiskacími písmeny na přední stranu krabice napsal: "POZOR SALAMANDR, C/O SEVEROAMERICKÁ PARKOVÁ SLUŽBA, ŽULOVÁ CHATA, REZERVACE HENDRIKA HUDSONA, SPRÁVNÍ OBLAST NEW YORK." Adresa nebyla sice úplná, ale byla více než dostačující. Jestli měli pod palcem policii, určitě měli slovo i v poštovních službách.
Přehodil si větrovku přes ruku, aby krabici zakryl, odešel z bytu a výtahem sjel dolů z mrakodrapu. Kdyby něco nevyšlo, chtěl, aby to nevyšlo v bezpečné vzdálenosti od domu jeho rodičů. Balíček hodlal vhodit do některé anonymní poštovní schránky v sousedství.
Když kráčel větrnými ulicemi směrem k předměstí, Blake musel v duchu přiznat, že mu štěstí zrovna nepřeje. Žena, o které si myslel, že ji miluje, s ním nechtěla mít nic společného, a všechen majetek, kterého si cenil, byl zničen.
Takže salamandři jsou bývalí zasvěcenci. Kacíři. Sokové Proroků, kteří jsou, stejně jako oni, hluboce znalí chodu systému. Blake se domníval, že se natolik zviditelní, aby ho bez skandálu nemohli zlikvidovat. Bláhová představa. I kdyby mu Plowmanovi tu práci ve Vox Populi nabídli, bylo jeho povinností ji nepřijmout.
Uvedl vlastní rodiče do nebezpečí, jehož velikost hloupě podcenil. Cokoli dalšího měl nebo neměl ještě udělat, především se musí vystěhovat z bytu svých rodičů. A rychle.

10

Sparta našla práci u J. Swift's, velké cestovní kanceláře v Londýně, jejíž počítače byly - pro člověka se Spartinými vlohami - vcelku napojené lépe než šéfové firmy tušili. Bez váhání přijali dívku s jiskrnýma zelenýma očima a s irskou jiskrou, která si říkala Bridget Reillyová a která předložila působivé resumé služeb v odvětví osobní dopravy.
Následující týdny a měsíce nebyl její život příliš bohatý na události: dlouhé hodiny před plochou obrazovkou, hovory přes komunikátor s klienty a dalšími zprostředkovateli, objednávání a nekonečné přeobjednávání letenek, hotelových pokojů a pozemní dopravy pro lidi, kteří se buď nedokázali rozhodnout nebo řídit smluvními podmínkami, a taky radostné přejímání zodpovědnosti za obludnosti, které nemohla nijak ovlivnit a z nichž mnohé pramenily z přání anglických turistů středního věku i třídy poznat cizí kulturu jakoby z okna čajovny.
Bridget Reillyová byla vlídná duše, ale její spolupracovníci, muži i ženy, brzy poznali, že nemá nejmenší zájem na tom, aby se s nimi sblížila více, než to její práce vyžadovala. Po skončení pracovního dne slečna Reillyová odjížděla metrem do malého, nevlídného bytu ve špinavé, nehezké čtvrti, kde opatrnost kázala zdržovat se doma, z dosahu sousedů a jiných neznámých lidí. Každý večer si v automatu ohřála večeři a po jídle zalezla rovnou do úzké postele. O šest hodin později malý videopanel ozářil tmu v pokoji ranním zpravodajstvím BBC a probudil ji do dalšího dne.
Její vnitřní život byl však mnohem bohatší a podivuhodnější.
V noci to byly sny. Jednu noc za druhou v nich sestupovala do víru zlověstných mračen. Věděla, že to jsou mračna Jupiteru, víc nic. Vítr k ní prozpěvoval jazykem, který nedokázala pojmenovat, a přestože se zdálo, že mu rozumí každé slovo, po probuzení si nedo-kázala vybavit ani jediné. To jediné, na co si dokázala vzpomenout, byly zmatené pocity nadšení a strachu, naděje oproštěného já, zhoubná sebenenávist.
Ve dne si její intelekt pohrával s hranicí únosnosti. Jedna její ruka na klávesnici objednávala skupinové zájezdy na Port

Hesperus a do Labyrint City a druhá s vysunutými polymerovými jehličkami procházela porty počítače a v procesních mezerách spouštěla další programy. Nepotřebovala jinou obrazovku než tu, kterou měla v hlavě.
Ani velitel nevěděl, kde teď je a za koho se vydává. Přes nevystopovatelné okruhy navazovala občas kontakt s jeho kanceláří v Komisi kosmické kontroly. Z nějakých důvodů tam osobně nikdy nebyl, ale při výjimečných příležitostech spolu přece jen rozmlouvali. Ani se příliš nesnažila předstírat, že věnuje pozornost jeho návrhům; jeho cíle nebyly jejími cíli. Sice o tom veliteli nic neřekla, ale odložila vyšetřování ve věci Howarda Falcona a věnovala se zkoumání větší záhady - obsahu vlastního podvědomí…
Za počítačem cestovní kanceláře vstřebávala celé encyklopedie neuroanatomie, neurochemie, farmakologie. Pomocí infosítě si obstarala předpisy pro ženy, které se nepodobaly jedna druhé a už vůbec ne Bridget Reillyové; pozdě v noci si tyto ženy v bohatých nebo barevných čtvrtích své léky vyzvedávaly. Spartiny sbírky náplastí a léků vydaly časem na celou lékárnu.
V "sejfu" se pokusili proniknout do jejích snů aplikací drog. Ona ale odmítla s velitelem spolupracovat za jeho podmínek a snad proto, snad z nějakých hlubších pohnutek se s ní velitel odmítl podělit o všechno, co se dozvěděli od té části jejího já, ke které neměla sama přístup. Teď si aplikovala drogy sama ve snaze nabourat se do svého podvědomí.
Amfetaminy, barbituráty, psychodelika na ni působily přesně tak, jak se dalo očekávat podle staletím ověřené dokumentace; byly k ničemu. Kovové soli změnily její chování a hrozily otrávit její orgány a rozvrátit její duševní stav. Alkohol sice zvýšil počet snů, ale snížil jejich přesvědčivost a zanechal ji ráno s pocitem nevolnosti a se zarudlýma očima. Známé neuropřenašeče, dopamin a další, dodaly důvěrným snovým scénám na sytosti a květnatosti, ale k proniknutí za brány paměti nepomáhaly.
Její experimenty ji poháněly dál. Jedno ochutnání chemikálie na jazyku a hned věděla, co bere, protože na obrazovce svého mozku uviděla její přesný vzorec. Z odhadovaného počtu 30 000 významnějších proteinů a peptidů v mozku byl popsán poměrně nepatrný počet. I tak šlo o dlouhý seznam. Metodicky se jím propracovávala a s akademickou přesností zaznamenávala účinky svých autoexperimentů.
Byla čím dál více izolovaná. Její spolupracovníci si mysleli, že jimi opovrhuje a naučili se ji na oplátku chladnokrevně, z celého srdce nenávidět. Její oběti však přece jen nepřišly nazmar. Po týdnech hrůzných nocí konečně zaznamenala úspěch.
Vypadalo to, že krátkořetězcový peptid, asi na devět aminokyselinových zbytků, o kterém se vědělo, že hraje úlohu při tvorbě pruhovaných snopců vizuálního kortexu, uvolňuje obrazové vjemy z jejích snů a umožňuje je udržet v paměti. S obrazem se pojil výraz, jednoslovný výraz, jehož význam jí unikal: Talířovka.
Vzala si peptidu více. Jeho příprava byla laciná a jednoduchá, což ho v minulém desetiletí učinilo oblíbeným lékem poněkud drsněji zaměřených psychoterapeutů, kteří si s klienty rádi pohrávali ve jménu lásky a kterým postupné odhalování verbální terapií připadalo nepřijatelně zdlouhavé. Dali látce šikovný název Blaho. Preparát začínal ve vývojových farmaceutických laboratořích na L-5 jako obdoba nepovolených látek, sám ještě legální. Samozřejmě se rychle dostal na Zem, kde se záhy zjistilo, že má nepříjemné vedlejší účinky. Několik sebevražd stačilo, aby byl, vyjma řízených experimentů, plošně zakázán. K vědeckým účelům ho vyráběl jediný farmaceutický podnik, a to pod značkovým jménem Striafan.
Každou noc, kdy Sparta Striafan brala, byla asociace mezi snovým slovem a snovým obrazem pevnější a vizuální vjem ostřejší. "Talířovka" nabrala konkrétní podobu: jako miniatura potlačovaného snu, věc, kterou v duchu viděla, byl "živý" vír, který rytmicky pulzoval uprostřed víru mračen. Možná to byl hrůzostrašný pohled, ale jí připadal neskonale nádherný.
Už se neprobouzela děsem. Narůstalo v ní přesvědčení, že uprostřed Jupiterova víru je něco, co k ní zpívá, volá ji, vítá ji… doma. Zapomněla, co věděla o historii Striafanu a o jeho kontraindikaci. Uprostřed vzrušujícího objevu ji její pozoruhodná schopnost sebeanalýzy, vědomí sama sebe, nechala na holičkách a bez výstrahy se rozplynula. Ten okamžik, kdy se stala na droze závislá, Sparta nikdy nezaregistrovala.

3. ČÁST REJ ZVÍŘAT

11

Proudové letadlo z Londýna se chystalo k přistání ve Varánasí; postupné snižování rychlosti postrčilo cestující do sedadlových pásů. Sparta vypadala podobně jako ostatní Indky, které se tísnily na palubě lacinéh aerobusu: křehká, snědá, černovlasá, zahalená do pestrobarevné bavlny. Ze svého sedadla viděla vzdálené vrcholky zasněžených hor, ohraničující křivku Země. Potom se letadlo vnořilo do smogu.
Zalehlo jí v uších. Z úzké plastové trubičky odsypala z bílého komínku jednu kapsli. Tiše, nedočkavě ji začala cucat; chutnala na jazyku jako med s citronem.
Když Sparta vstoupila do místnosti, štíhlá žena ve vzdušném bavlněném sárí s vetknutou zlatou růží vstala ze židle a usmála se ni. "Vítám vás, inspektorko Troyová. Doktorka Singhová bude za okamžik volná. Udělejte si zatím pohodlí, prosím."
"Díky. Raději postojím," odvětila Sparta a zaujala něco jako přehlídkový pohov. Tentokrát měla na sobě modrou uniformu s tenkou barevnou linkou nad levou náprsní kapsou, což byla stužka za střelecké mistrovství, dobré chování a mimořádné hrdinství, jediné vyznamenání, které měla. Uniforma Komise kosmické kontroly byla velmi nápadná; dobrovolně ze sebe udělala živý terč.
"Dáte si čaj? Nebo něco jiného? Tyhle jsou moc dobré." Žena se jedním ze svých dlouhých nalakovaných nehtů

dotkla stříbrného podnosu, na kterém byly misky s barevnými sladkostmi, malé kuličky z mletých oříšků, kokosového mléka a pistácií zabalené do stříbrné fólie, která byla součástí pamlsku. Podnos ležel na rohu složitě vyřezávaného nízkého stolku z týkového dřeva, na kterém byla už jen plochá obrazovka z umělé slonoviny a komunikátor.
"Ne, děkuji." Sparta si všimla rudé tečky uprostřed jejího hnědého čela a vzpomněla si na své vlastní "vnitřní oko," pevnou zduřeninu mozkové tkáně pod čelní kostí. Přešla k oknu, rozkročila se a složila ruce za záda. "Máte tady hezký výhled."
Přijímací kancelář byla ve čtyřicátém poschodí Biologického lékařského centra Vesmírné Rady, rozlezlého skleněného polygonu tyčícího se na okraji Ramnagáru na pravém břehu široké Gangy; modernistická budova začínala kdysi jako koncepčně pojatá krychle, kterou architekt rozkrájel a obřezal tak divoce, že mohla být stejně dobře odštípnuta z bloku ledovce, který se z Himaláje zatoulal příliš daleko na jih. Na severozápadě viděla přes vysoké okno svaté město Varánasí s jeho špičatými chrámy, zdvihajícími se nad smogovou vrstvou, a s terasami nad řekou zaplněnými koupajícími se lidmi, kteří se přišli podělit o hnědé vody Gangy s plovoucím harampádím.
Indka znovu usedla, ale zdálo se, že nemá mnoho na práci. "Tohle je vaše první návštěva v našem ústavu, inspektorko?"
"První návštěva Indie vůbec."
"Promiňte mi moji zvědavost, ale jste dost slavná žena…" měla čistý a zpěvný hlas, možná byla konverzace s hosty čekajícími na dr. Singhovou hlavní náplní její práce, "která už byla na Měsíci, na Marsu, dokonce i na povrchu Venuše…"
Sparta se pootočila od okna a usmála se. "Zato z naší exotické planety jsem toho viděla velmi málo."
"Dnes toho kromě kouře, bohužel, moc neuvidíte."
"Tohle město ještě používá fosilní palivo?"
"To ne, naše jaderné elektrárny pracují dobře. To je kouř z pohřebních hranic na spalovišti nad řekou.
"Vy pálíte dřevo!" Sparta zaměřila pozornost na terasovité schody u řeky. Její pravé oko si scénu přiblížilo, až uviděla plameny šlehající z navršené hromady polen se zčernalou postavou na jejím vrcholku.
"Většina dříví se dováží ze Sibiře, několik posledních desítek let," řekla žena. "Himalájské lesy se obnovují pomalu."
Spartin teleskopický pohled přeskočil na další spaloviště, druhé, třetí. Na jedné hranici byly částečně spálené pozůstatky zabaleny do pestré látky, vypadalo to jako ty balíky plující po řece.
"Možná vás napadá, jak zvláštní je tohle místo pro výzkumný biologický ústav," nadhodila zvesela sekretářka. "Nejsvatější město Indie."
Sparta se obrátila zády k oknu. "A vám? Vám to taky připadá zvláštní?"
"Mnoha našim návštěvníkům ano," vyhnula se žena obratně otázce. "Zvláště když se dozvědí, že někteří naši význační vědci, zabývající se mikrobiální biologií, jsou zároveň věrnými hinduisty, kteří věří, že pitím posvátné vody Gangy si čistí tělo a ulehčují duši." Zadrnčel komunikátor a sekretářka, aniž by ho zdvihla, našpulila široké červené rty do úsměvu. "Doktorka Singhová vás očekává."
Žena, která vyšla zpoza stolu, mohla klidně být sekretářčina sestra. Měla vykrojené rudé rty, velké hnědé oči a rovné černé vlasy pevně stažené na krku. "Holly Singhová, inspektorko Troyová. Ráda vás poznávám." Kupodivu mluvila čistou oxfordskou angličtinou bez jakékoli stopy po indické intonaci. Na sobě měla slušivou hedvábnou halenku, jezdecké kalhoty a nablýskané jezdecké boty.
"Děkuji, že jste mě přijala tak narychlo." Sparta jí potřásla pevně rukou a přitom si Singhovou prohlédla tak, že by se to Singhové, kdyby o tom věděla, asi moc nezamlouvalo. Tak, jak by to člověk očekával od strážných robotů při žádosti o vstup na vojenskou základnu nebo do horních podlaží pozemské centrály Komise kosmické kontroly na Manhattanu. Pravým okem si přiblížila čočku a sítnici jejího levého oka tak, až jí hnědý kruh vyplnil zorné pole. Struktura sítnice Spartě potvrdila, že Singhová je skutečně osobou, o které hovoří záznamy pozemské centrály. Čichově analyzovala složení jejího parfému, mýdla a potu a našla v nich stopy po květinách, pižmu, čaji a souboru chemických látek typických pro zdravé, stabilizované tělo. Poslechla si tón jejího hlasu a uslyšela v něm to, co očekávala - směsici sebejistoty, zvědavosti a zdrženlivosti.
"Chcete se mě zeptat na PIMK, inspektorko? Na něco, co záznamy nezahrnovaly?"
"Na něco, co z nich vyplývalo, doktorko."
"Styl těch záznamů je, předpokládám, poněkud strohý. Stačilo dát mi vědět o několik minut dřív, a nemusela jste se trmácet přes půlku světa," řekla Singhová lítostivě.
"Mně cestování nevadí."
"O tom jsem slyšela." Náznak úsměvu.
Sparta protáhla inspekci o několik sekund déle. Na první pohled, "počich" a poslech se zdálo, že Holly Singhové není více než třicet, ale její kůže byla tak hladká a její tvář tak pravidelná, že bylo zřejmé, že její vizáž prodělala rozsáhlou rekonstrukci. Přesto nebyla v jejích záznamech žádná zmínka o nějakém zranění. Takže změna identity. Její tělový odér byl také náhražka, směs maziva a kyselin, která měla produkovat tutéž vůni, jakou vydává uvolněná třicátnice. Sparta chvilku koketovala s myšlenkou, že Singhová není člověk, ale ono mýtické stvoření - android. Kdo by se ale namáhal konstruovat stroj, který by vypadal jako člověk, v době, kdy byli v kurzu lidé, kteří měli schopnosti stroje?
Ne, Singhová byla člověk, byl to někdo, kdo chtěl být někým jiným, než kým ve skutečnosti byl, a kdo věděl, že neverbální podněty jsou stejně důležité jako verbální. Její přetrénovaný, nepřirozeně uvolněný hlas prozrazoval stejně bezpečně jako nepatrný, ale dráždivý pach adrenalinu, podbarvující její upravený tělní odér, že má nervy napjaté k prasknutí.
"Prosím, sedněte si. Nabídla vám má asistentka nějaké občerstvení?"
"Ano, díky. Nic nechci." Na jazyku stále cítila hořkosladkou vzpomínku na bílou kapsli.

Sparta se posadila do jednoho z pohodlných křesel naproti doktorčině stolu a povytáhla si puky nad kolena. Doktorka usedla do protějšího křesla. V místnosti byl stín, skleněná stěna byla zakrytá závěsem a z umělecky zdobených mosazných lamp proudilo v pruzích teplé světlo.
Singhová ukázal na řadu zarámovaných holografií na stole mezi nimi. "Tady jsou. Petr, Pavel, Soula, Steg, Alice, Ráma, Li a Jeroným. Tohle jsou jejich maturitní holografie."
"Kolik jim tehdy bylo?"
"Všichni už byli dospělí, čtrnáct až šestnáct let. Petra, Pavla a Alici jsme získali jako mláďata ze Zairu - samozřejmě v souladu s tamějšími zákony a se stanovami Rady ohledně obchodování s ohroženými druhy. Ostatní se narodili tady u nás na oddělení primátů." Doktorčiny oči zůstávaly na holografiích. "Šimpanzové mají omezené výrazové schopnosti, ale já si říkám, že v těch mladých tvářích je vidět značná dávka hrdosti."
"Musela jste je mít ráda," řekla Sparta.
"Moc. Pro mě to nebyla jen pokusná zvířata. I když jako takový ten projekt začal."
"A jak vlastně začal?" Sparta se přiměla dát do hlasu více vřelosti; překvapilo ji, kolik úsilí to stálo. "Nemyslím oficiálně. Myslím, co vás inspirovalo?"
Doktorka Singhová vzala otázku jako lichotku, jak Sparta doufala, a na oplátku poctila Spartu dlouhým pohledem svých tmavých očí - kterým bezpochyby poctívala každého, komu se jednou rozhodla věnovat svůj drahocenný čas.
"Myšlenka na projekt mě napadla v době, kdy nanotechnologie začala konečně naplňovat představy, o kterých jsme snili od dvacátého století. To bylo někdy uprostřed sedmdesátých let… skoro před patnácti lety, je to vůbec možné?"
Možná o něco více než jen patnáct, pomyslela si Sparta - experimenty na šimpanzech jsi musela mít promyšlené už předtím, než se někdo rozhodl vyzkoušet je i na lidech…
Singhová pokračovala: "Asi jste příliš mladá, abyste si pamatovala na radostné napětí sedmdesátých let, inspektorko, ale pro neurologii to byly nádherné časy, tady i v ostatních výzkumných ústavech. Pomocí nových umělých enzymů a naprogramovaných, autoreproduktivních buněk jsme se naučili obnovovat a vylepšovat poškozené oblasti mozku a nervového systému celého těla… zastavit Alzheimerovu chorobu, Parkinsonovu nemoc, amyotropní laterální sklerózu a spoustu dalších nemocí. Vrátit zrak a sluch doslova všem pacientům, jejichž postižení mělo původ v lokálním neurofyzickém poškození. A pro ty, kteří měli nebezpečná povolání…" doktorčin zrak zabloudil ke Spartině modré uniformě s tenkým proužkem vyznamenání, "byly výhody nové metody ještě bezprostřednější. Léčba ochrnutí následkem zranění míchy například. Byl by to dlouhý seznam."
"Dělali jste pokroky ve všech těchto oblastech současně?"
"Potenciální výhody byly velké a riziko naopak malé. Jakmile jsme získali zasvěcený souhlas našich pacientů nebo jejich poručníků, výzkumu nestálo nic v cestě. Některé další oblasti byly problematičtější."
"Například?"
"Také jsme viděli možnosti, ale tady máme svůj cíl teprve před sebou, v provádění drobnějších vylepšení. V některých případech obnova ztráty paměti, nebo třeba náprava vad řeči a určitých poruch vnímání. Například dyslexie."
Sparta se naklonila dopředu, aby se doktorka Singhová více rozpovídala.
"Umíte si představit s tím spojené etické problémy," svěřila se doktorka Singová, jakoby mluvila ke kolegyni. "Dyslektik se může naučit normálně existovat pomocí tradičních terapeutických metod. Některé starší publikace dokonce naznačovaly, že dyslexie může být spojena s vyššími funkcemi, kterým se souhrnně říkalo tvůrčí schopnosti - psaní beletrie a tak dále. Tudíž jsme byli v pozici, kdy jsme vlastně nechápali hierarchické vztahy. Vlastnili jsme velmi účinné neurologické prostředky, ale scházely nám znalosti o uspořá-dání mozku samotného."
"A s lidmi jste samozřejmě experimentovat nemohli."
"Někteří z našich výzkumných pracovníků se dokonce zdráhali experimentovat s vyššími primáty."
"To vy ne."
"Určitě jste zaslechla mnohé historky o Indii, inspektorko. Možná jste slyšela o stoupencích džinismu, kteří zametají před sebou zem, aby nešlápli na blechu. O mně je známo, že zabíjím komáry, dokonce úmyslně." Doktorčiny široké rudé rty se na okamžik roztáhly do úsměvu a odhalily její bělostný chrup.
Spartě se spíše vybavila hinduistická bohyně Kálí než mírumilovná božstva džinistů.
"Já chovám úctu k životu, zvláště k jeho nejrozvinutějším formám," pokračovala Singhová. "Nejprve jsme vyčerpali všechny možnosti počítačové simulace - mimochodem, právě z tohoto výzkumu povstaly základy moderní organické mikrosuprapočítačové technologie. Mezitím jsme prováděli neuroanalytický výzkum na jiných druzích, než byli primáti - na krysách, kočkách, psech a tak dále. Když však došlo na choulostivější otázky, o kterých jsem se už zmínila, otázky jazyka, otázky čtení a psaní a pamatování slov, žádné jiné druhy lidstvo zastoupit nemohly."
Singhová rázně a elegantně vstala a přešla ke stolu. Vzala z něj další, o něco menší holografii ve stříbrném rámečku a podala ji Spartě. "Naším prvním subjektem bylo šimpanzí mládě, Molly, s poruchou motoriky. To ubožátko se ani nedokázalo udržet matky. V divočině by zemřela během několika hodin po porodu a v zajetí by se u ní vyvinuly vážné emocionální problémy a pravděpodobně by nikdy nedospěla. Neměla jsem tudíž žádné pochybnosti ohledně její injektáže směsí organických nanočipů určených k odstranění jejího primárního deficitu… a zároveň, což je naprosto běžná praxe, k otestování některých dalších charakteristik."
"Jazykových charakteristik?"
Sparta vrátila hologram Singhové, která ho položila zpátky na stůl. "Spíše otázek týkajících se vývoje řeči." Singhová se znovu posadila a věnovala Spartě stejnou míru usilovné pozornosti jako dosud. "Šimpanzí mozek má jen poloviční velikost proti lidskému mozku, ale jejich hlavní anatomické struktury jsou totožné. Odlitky fosilních lebek nejranějších hominidů, teď už. vymřelých, ale blízkých spíše šimpanzům než nám, ukazují na vývoj v tradičních jazykových centrech mozku. A ve struktuře šimpanzího mozku žádné vrozené neurofyziologické jazykové bariéry nejsou, ať byste termín

jazyk definovali sebepřísněji."
"Anatomické překážky řeči byly tedy upraveny chirurgicky, že?"
"Na Molly jsme žádné chirurgické zákroky neprováděli. To přišlo až později, u ostatních. Anatomické problémy tu zajisté byly, ale korekce byly minimální a my jsme zajistili, aby byly bezbolestné." Když se Singhová opřela do křesla, aby vyrukovala s dobrými zprávami, její stěží postřehnutelné počáteční napětí se vytratilo.
"Tento úvodní a zcela neoficiální neuročipový experiment na Molly měl ohromující výsledky. Její ovládání motoriky se rapidně zlepšovalo, až byla nerozeznatelná od průměrného šimpanzího mláděte. A jistě vám nemusím říkat, že průměrné šimpanzí mládě je ve srovnání s průměrným lidským mládětem olympijský přeborník. Toto mládě, i se svým primitivním, vrozeným hlasovým vybavením začalo vydávat zajímavé zvuky. Mama, a tak dále."
Sparta se usmála. "V sanskrtu vhodné slovo."
"Stejně jako ve většině jazyků." Singhová jí znovu předvedla svůj chrup. "Byli jsme si vědomi, že jsme dokázali něco mimořádného. Překlenuli jsme propast mezi druhy. To bylo něco, o co se tak usilovně a bez pronikavějších výsledků pokoušeli první badatelé zvířecího jazyka ve dvacátém století. Naše výsledky byly nepopiratelné a přitom nás nestály ani mnoho úsilí. Nikdy nezapomenu na to ráno, kdy jsem přišla k Mollyině kleci, abych s ní navázala interakci - ortodoxní behavioristické termíny jsou, obávám se, poněkud strohé - prostě když jsem jednoduše natáhla ruku s potravinovou tabletou a ona mi řekla ‚Mama'."
Doktorčiny oči zářily ve světle lamp. Sparta mlčela.
"Když se podívám zpátky, jsem přesvědčená, že to byl právě ten okamžik, kdy mě napadla myšlenka na PIMK, Program pro Intenzifikaci Mezidruhové Komunikace. Singhová se najednou zamračila. "Mimochodem, termín ‚superšimp' nesnáším jen o něco méně než se mi hnusí slovo ‚šimpako'!" Přestala se mračit, ale zachovávala přísný výraz. "Naše první intenzifikované subjekty, těch osm tady, byly připraveny k výcviku o rok později. Podrobnosti projektu a naše vyhodnocení výsledků jsou samozřejmě v záznamech."
"Zato tam není nic o vašem rozhodnutí projekt přerušit," řekla Sparta. "A dosud odnikud nevzešel návrh na jeho pokračovaní."
"Obávám se, že to můžete připsat na vrub sdělovacím prostředkům - či spíše bych měla říct vůli lidí, kteří byli odborně zmanipulováni a propadli hysterii. Bylo jasné, že poté, co jsme o všechny naše subjekty přišli při havárii Královny Alžběty IV, se pro PIMK nenajdou další sponzoři."
"Všechny? O úmrtí šimpanze jménem Steg jsem žádný záznam nenašla."
"Steg?" Doktorka Singhová si Spartu pozorně prohlédla. "Vidím, že jste záznamy studovala velmi pozorně." Zdálo se, že učinila v duchu nějaké rozhodnutí. "Inspektorko, hned po našem rozhovoru mám naplánovaný let do Dárdžilingu. Mám nedaleko odtud sanatorium pro soukromé pacienty. Nachází se na pozemcích naší rodiny. Chtěla byste se stát na dnešní večer mým hostem?"
"To je od vás velice milé, doktorko Singhová, ale nebudu vás déle zdržovat. Myslím, že naši záležitost můžeme rychle dokončit."
"Špatně jste mě pochopila. Nezáleží mi na čase. Napadlo mě, že byste ráda poznala Stega. Posledního z takzvaných superšimpů."

12
"Všechno, co si pamatujete o té noci, je pravda," řekl velitel, "až na to, že ona v té helikoptéře nebyla."
"Dublérka? Nějaká herečka?" opáčil Blake.
"Nikdo."
"A co ten chlap, co mě svázal?"
"Ten byl skutečný."
Kráčeli bok po boku lesem, kterým matně prosvítaly vzdálené skály na druhém břehu Hudsonu. Předcházely je obláčky jejich dechu. Všude kolem vrcholil podzim.
Došli na konec lesa. Dům stál po jejich levici za širokým zadním trávníkem, který nastupující zima začínala barvit do hnědá. Bylo odtud vidět Ellenino okno i okno špižírny, které Blake rozbil při svém pokusu o útěk; jedno mělo kolem sebe ještě čerstvý tmel a druhé nové olověné zalití, lesknoucí se jako starý cín.
"Chtěli jsme vás zadržet v jejím pokoji, více dopředu jsme o tom nepřemýšleli. Skoro jste nám utekl. Potom jste prošel tímhle oknem a zaútočil na vrtulník. Dokonalé překvapení. Kdyby ten člověk ve Snarkovi už neměl injekci nachystanou, mohl jste nás rozstřílet na kaši."
"Ellen mi podala ruku, vtáhla mě dovnitř. Říkáte, že to je umělá vzpomínka? To jde?"
"Se správným subjektem."
Pokračovali dál k domu. Blake se po chvíli zeptal: "Můžete můj… čip vymazat? Vrátit mi pravdu?"
"To nejde," zasmál se velitel - jedno krátké, prudké vydechnutí. "Jestli chcete, můžeme vám implantovat naši verzi toho, co byste si pamatoval, kdybychom vám neimplantovali tamto. Jeden padělek jako druhý."
"Jenom jsem se zeptal."
"Vyvolává to některé zajímavé otázky, že?"
"Jako třeba - jak mám zítra vědět, že jsme si dneska opravdu tak pěkně popovídali?" řekl Blake.
"A jiné?"
"Proč, jestli je to pravda, se vůbec obtěžujete s vysvětlováním? Když jste se mě chtěl prve zbavit."
"Jste nebezpečný, vždyť víte." Velitel kývl hlavou k domu. Zuhelnatělou verandu pokrývala tlustá fólie; kousek dál, u trosek garáže, stálo lešení.
"Taky to bylo předtím, než jste se dozvěděl o Salamandrovi."

Blake se trpce zasmál. "A jaký je v tom rozdíl? Můžete přece přepsat poslední týden mého života… prostě všechen ten galimatyáš vymazat."
"Než jste se o nás dozvěděl pravdu, mohli jsme tenhle podvod ospravedlnit. Provizorní lež, říkali jsme si… Ellen vám může říct pravdu později."
"Ona v tom jede taky?"
"Přece víte, že by nesouhlasila, na to ji znáte příliš dobře, Redfielde. Ani jsme to po ní nechtěli. Souhlasila, až když vyslechla naše důvody."
Blake rozhněvaně zakroutil hlavou. "Nechápu, podle čeho lidé jako vy poznají, kdy přestat. Hrajete si na boha."
"Bohužel jím nejsme. Nedokázali bychom přepsat poslední týden vašeho života. Možná hodinu, dvě… nanejvýš. O něco víc a začnou se dít hrozné věci."
"Jak víte, že se začnou dít hrozné věci?"
"My jsme tu technologii nevynalezli, Redfielde," odsekl velitel. "To oni."
"Ale vy ji používáte. Výsledky jejich experimentů."
"Abych se vrátil k vaší otázce," velitel ponechal obvinění bez povšimnutí, nolo contendere, "lidská paměť není žádný čip. Je uložena v mnoha částech mozku. Musel byste si o tom promluvit s neurology, pro mě je to příliš složité."
"Jistě," řekl Blake.
"Chápu praktickou stránku věci. Že je jednodušší vymazat něco, co člověk slyšel nebo četl, než to, co viděl. A ještě těžší je vymazat něco na těle." Velitel ho změřil očima. "Zdá se, že vaše tělo vypadá podle toho, co jste se učil, Redfielde." Znělo to skoro jako kompliment.
"To ale neznamená, že jste vyčerpali všechny možnosti, veliteli."
"Nemám vám za zlé, že si to myslíte, Redfielde, ale my si rádi myslíme, že jsme ti hodní. A hodní nezabíjejí druhé hodné. A nedržíme jejich přátele a příbuzné jako rukojmí. Máme jen dvě možnosti."
"A to?"
"No, můžeme se spolehnout na vaše čestné slovo, že nás neprozradíte."
To Blaka zastihlo nepřipraveného. Po chvíli zavrtěl hlavou. "Nemohl bych vám ho dát. Kdyby mě chytli, mučili… nebo na mě znovu použili ty drogy… nebo kdyby dostali Ellen, nebo mé rodiče…"
"Dobrá. Znáte se," přikývl velitel. "Přesto bychom se na vaše slovo spolehli."
V Blakovi se něco zlomilo a najednou se na staršího muže podíval jinýma, uctivějšíma očima. "A druhá možnost?"
"Zverbovat vás."
"Už jsem vás jednou odmítl."
"Ale ne Vesmírnou Radu… Salamandre."
"Nemůžu být jedním z vás."
Došli k tomu, co zůstalo z verandy. Na prvním schůdku se velitel zastavil. "Proč ne?"
"Vy jste ve skutečnosti kdysi patřil k Prorokům, je to tak?"
Velitel na něj strnule pohlédl. Pomalu, jednou přikývl.
"Všichni jste mezi ně patřili, všichni ti vyholení hoši tady," pokračoval Blake.
"To je pravda."
"Jenže já ne. Já těm nesmyslům o nějakém vesmírném spasiteli nikdy nevěřil. Jenom jsem to předstíral."
"Uděláme ve vašem případě výjimku," zachrčel velitel.
"Chápete to úplně obráceně," řekl Blake.
Velitel Blaka probodl smrtícím pohledem a nehýbal se, skoro to vypadalo, že nedýchá. Potom se uvolnil. "Tak dobře. Ale než vás odvezu zpátky do města, chtěl bych vás s někým seznámit."
Když Blake s velitelem vstoupili do knihovny, byl J.Q.R. Forster, profesor xenopaleontologie a xenoarcheologie na Královské koleji v Londýně, zabrán do koženého svazku z police s klasikou 19. století. Forster byl drobný, světlooký mužíček, který Blakovi okamžitě připomněl rozjařeného teriéra. Když je velitel představil, Forster se pohnul vpřed a zatřásl Blakovi rukou.
"Vážený pane Redfielde, dovolte mi, abych vám pogratuloval k prvotřídní práci, kterou jste spolu s inspektorkou Troyovou odvedli při znovuzískání Marťanské plakety. Skvělé, že je zase v bezpečí tam, kam patří."
"Děkuji. Ellen o vás často hovořila." Blake znejistěl. "Ehm, promiňte, že to říkám, ale jste mnohem mladší, než jsem si vás představoval."
Forster vskutku vypadal nejvýš na pětatřicet, ne na jeho skutečných padesát a něco. "Jestli mé srážky se smrtí, které končí na plastické chirurgii, budou pokračovat, budu brzy vypadat stejně chlapecky jako vy," řekl. "Prý mi vyměnili sedmdesát procent kůže."
"Promiňte," omluvil se zahanbeně Blake. Zapomněl na Svobodného ducha, bombu, výbuch a požár, který měl zabít Forstera a zničit jeho celoživotní dílo.
Forster se rozkašlal. "Samozřejmě to bylo skoro zbytečné…"
"Prosím?"
"Po všech těch letech, co jsem se tou věcí zabýval, mi stačilo sednout za terminál a dát to zpaměti znovu dohromady."
"Máte na mysli Marťanskou plaketu?"
Velitel zavřel dveře do knihovny. "Pan Redfield ještě nebyl informován, profesore."
Forster na Blaka podezíravě pohlédl. "Považujete se za znalce kultury X, Redfielde?"
"Vůbec ne," odpověděl Blake překvapeně.
"Tohle není ten člověk, o kterém jste mluvil?" zeptal se Forster velitele a povytáhl přitom své zarostlé obočí.
"Redfieldova práce souvisí s vaší, profesore. Myslím, že až si promluvíme, pochopíte spojitosti velmi jasně."

Blake se podíval na velitele. Těsně předtím, než ho s Ellen poslal na Mars najít ztracenou plaketu, mluvil o případu jako o "archeologické záležitosti." Jako kdyby netušil, proč by se o to měl někdo zajímat.
"Tak abychom se do toho pustili, ne?" řekl Forster podrážděně.
Velitel ukázal rukou na mohutná kožená křesla. Po chvilce přemísťování se křesla octla v rozích pomyslného rovnostranného trojúhelníku čelem do jeho středu.
"Pokud nic nenamítáte, profesore, můžeme začít," řekl velitel.
"Nemůžu se dočkat."
"Požádal jsem, aby přinesli čaj - a něco silnější pro vás," řekl, když zachytil Forsterův pohled. Vyťukal něco na zápěstí. Přístroj poslušně zavrněl.
Forster vytáhl z vnitřní kapsy tvídového obleku plochý holoprojektor, položil ho na vedlejší stolek s lampičkou a stiskl tlačítko. Ve vzduchu nad přístrojem se objevilo několik desítek sošek, na první pohled značně kompaktních, jakoby odlitých z písmoviny.
"Předpokládám, že nyní už oba víte o mém objevu, že venušské tabulky představují větší lingvistický a filozofický objev než legendární Rosettův kámen," spustil zaujatě Forster. Jeho nedostatek skromnosti byl tak zřejmý, že to Blakovi připadalo téměř rozkošné. "Nejenže byly tabulky rozmístěny tak, aby prozradily zvuky spojené s každým z těchto symbolů, které zde vidíte, a které jsem, mimochodem, uspořádal podle četnosti výskytu, ale texty, více než tucet různých textů, byly vlastně fonetické přepisy pozemských jazyků doby bronzové. A co víc, byly přiřazeny odpovídajícím překladům kultury X." Forster si veledůležitě odkašlal. "Takto jsme jedním vrzem získali nejen poměrně rozsáhlý vzorek jazyka kultury X, a to jak psaného, tak fonetického, ale jako dar spadlý s nebe také ukázkové texty několika zapomenutých pozemských jazyků, které nebyly nikdy rozluštěny. Je tragédie, že všechny kopie těchto tabulek byly onu hroznou noc zničeny."
"Ale původní venušské tabulky stále existují?" zeptal se Blake.
"Ano, jsou zakopané tam, kde jsme je nechali, a já mám rozhodně v úmyslu se pro ně vrátit…" Forster zaváhal, "někdy. Až se na to seženou potřebné peníze. Mezitím jsem však učinil jiný zásadní objev." Jeho rozzářené oči a stažené rty svědčily o prazvláštní směsici emocí. Malý kluk v něm dychtil po uznání, profesor v něm ho vyžadoval. "Přeložil jsem Marťanskou plaketu!"
"Blahopřeji," řekl Blake a pokoušel se, aby to vyznělo upřímně. V jeho povolání byly údajné překlady nepřeložitelných starých rukopisů skoro stejně běžné jako plány na perpetuum mobile na patentním úřadě.
"Chviličku strpení," řekl profesor a začal manipulovat s holografickou jednotkou. Pod vznášejícími se skulpturálními znaky se objevily další - obyčejná latinka a standardní lingvistické značky.
"Toto jsou zvuky, které znaky představují." Dotkl se ovladače a znaky, sdružené se svými fonetickými ekvivalenty, se jeden po druhém rozzářily v pořadí, v jakém se z reproduktoru ozývaly jednotlivé odtělesněné fonémy: "CH… WH… AH… Š…"
Když přístroj prošel celý seznam, Forster řekl: "Marťanská plaketa obsahuje mnoho stejných znaků, z nichž samozřejmě není žádný pozemského původu, a chybí v něm pouze tři nejméně časté výskyty z venušských tabulek." Podíval se na Blaka. "A protože jsem ji znal nazpaměť, mohl jsem ji v době, kdy jsme ji neměli a kdy byly všechny záznamy o její existenci zničeny, rekonstruovat. Když jsem ležel na klinice v Port Hesperu a bavil se přemýšlením, protože jsem nic jiného ani dělat nemohl, dospěl jsem k závěru, že na rozdíl od venušských tabulek, které, jak už jsem řekl, jsou vlastně překlady textů z pozemského starověku, obsahuje Marťanská plaketa jen letmý odkaz na Zemi. Ta byla tehdy ještě příliš mladá, než aby se na ní vyvinuli tvorové, kteří by vydávali vědomé zvuky, nemluvě o řeči."
Něco na přístroji vyťukal a nad ostatními znaky a symboly se jako kus rozbitého zrcadla objevila ve skutečné velikosti Marťanská plaketa.
"Zdá se vám, pane Redfielde, že toto zpodobení odpovídá skutečnosti? Dělal jsem ho zpaměti."
"Musím přiznat, že je k nerozeznání."
Forster to vzal jako poklonu. "Jak se dá při pohledu na plaketu uhodnout, vlastně to žádná plaketa není, je to jen zlomek mnohem delšího dokumentu, jehož velká část chybí. Píše se v něm toto:"
Reproduktor z neúplných vět "přečetl" neuspořádaný řetězec sykotů, dunění a praskotu - hlasem, který Forster rekonstruoval a který patřil mimozemšťanům, kteří kovovou desku "napsali".
Blake se snažil vypadat uchváceně. Vrhl na velitele kradmý pohled, ale velitelův kamenný výraz mu nic neprozradil.
Když sykot skončil, Forster řekl: "A tady je překlad." Tentokrát se ozval bezpohlavní, syntetický hlas s hlasovým standardem běžných počítačů 21. století.
místo na ZH-GO-ZH-AH 134 na WH-AH-SS-CH 9…
dole na slaném světě EN-WE-SS 9436…
tomu určené, pokorně a mírumilovně přišli, aby…
vůdce. Pod břehem tmavé soli se…
jejich místa energie a výroby a…
studia a místa odpočinku. Pozdější generace…
přes celou sůl a zem tohoto světa a…
Z WH-AH-SS-CH udělali práci určenou k…
vybraní na tom pracovali, první z…
z EN-WE-SS 9436-7815. Jejich největší…
TH-IN-THA. Kočáry jako řeky plující z východu…
obrovská ležení. Vybraní vzdali hold…
práci. Tvorové se množili…

a rozmanitosti. Mnohé jejich druhy…
se spojili. Zároveň jiní vybraní…
druhý a třetí slaný svět. Potom se nakonec…
AH-SS-CH 1095, všichni ti, kteří byli…
slané světy, aby očekávali znamení úspěchu…
poslové z mraků, kde žili…
velký svět. Vozatajové zanechali tuto zprávu…
velké dílo. Očekávají znovuprobuzení…
čekání na velkém světě… Potom vše bude dobré.
Blake naslouchal těmto nedokončeným fragmentům podivné řeči s narůstajícím ohromením, dokud ho z transu nevytrhla závěrečná slova. "Potom vše bude dobré?" vyhrkl.
"Nepřeložené termíny jsou, samozřejmě, vlastní jména, možná jména jednotlivců, ale určitě jména hvězd a planet, včetně, o tom jsem přesvědčen, Země, Venuše, Marsu a Slunce," řekl Forster. "A samozřejmě termíny bronzového věku - kočáry, stadiony a tak dále - jsou nejbližšími ekvivalenty, které venušské texty mohly poskytnout k přetlumočení původních slov na desce. Jejich význam není těžké uhodnout."
"Opravdu tam stálo Vše bude dobré?" opakoval Blake.
Forster však radostně vysvětloval dál. "Vlaky nebo auta, možná jiné dopravní prostředky - ale určitě ne lodě, pro ty existovaly naprosto jasné termíny - a míle nebo kilometry, nějaké délkové jednotky. Tak něco."
Blake se vzpamatoval natolik, aby si uvědomil, že mu velitel dává pohledem znamení. Forster to neví.
"Slaný svět ale není termín z doby bronzové, že?" poznamenal nevzrušeně velitel, aby Forster mohl pokračovat dál ve výkladu.
"Ne, ale je zřejmé, že tím měli na mysli mořský svět. Rozpuštěné soli je mohly zajímat stejně jako voda samotná. Ať už z jakýchkoli důvodů. Třeba historických." Forster otázku evidentně čekal. "Uvažme třeba, že my nazýváme galaxie galaxiemi. Kdyby měl někdo toto slovo bez potřebného kontextu přeložit, asi by příliš nechápal etymologii takových termínů jako je například Mléčná dráha."
"Zvlášť když by nebyl savec," poznamenal Blake.
"Hmm, ano." Forster vrhl na Blaka zpod huňatého obočí nejistý pohled.
"A velký svět…?" napověděl velitel.
"Je Jupiter," dokončil triumfálně Forster.
Blake to zkusil ještě jednou. "Váš překlad poslední fráze je Potom vše bude dobré."
"Ano?" Forster se na Blaka zkoumavě zamračil.
"Všechno bude dobré je totiž jedno z hesel lidí, kteří ukradli Marťanskou plaketu," řekl Blake. "Těch, kteří se vás pokusili zabít."
Forster se podíval na velitele a najednou se mu rozbřesklo. "Ach tak, proto jste chtěl, ať se s panem Redfieldem seznámím."
"Hm, spíš aby se Redfield seznámil s vámi." Což se v podstatě nevylučovalo a jelikož v tu chvíli právě přinesli čaj a spolu s ním láhev Forsterova oblíbeného Laphroaig, byl velitel ušetřen námahy spojené s dalším, podrobnějším vysvětlováním.
"Pamatujete si hvězdné mapy, které jsem viděl u Athanasijců?" Byl soumrak. Blake spolu s velitelem kráčeli po trávě směrem k bílému vrtulníku Komise kosmické kontroly, kterým na Žulovou chatu přiletěli.
"Máte na mysli tu, kterou jste ukradl z Louvru?"
"Myslím ty ostatní, co už tam měli předtím. Co měly všechny společné, bylo uspořádání planet."
Velitel pozdvihl prošedivělé obočí.
"Zvláštní uspořádání, odpovídající nějakému datu," řekl Blake.
"Ano?"
"Které, vypadá to, odpovídá naplánovanému setkání Kon-Tiki s Jupiterem."
"Co z toho vyvozujete?"
"Vy přece víte, že se na Jupiteru něco chystá?" zeptal se zvědavě Blake.
"Tak nás to učili. Nás, Proroky."
"Co máte s Forsterem?"
"Má svoje výzkumné plány a já jsem mu nabídl, že zatáhnu za všechny nitky, co budu moct. Už žádné další otázky, Redfielde. Teď vám naposledy podám ruku na rozloučenou… pokud mi neřeknete něco jiného."
"Kde je teď Ellen?" zeptal se Blake.
"Přísahám, že bych to sám rád věděl," odpověděl velitel.
"Tak jo," řekl tiše Blake. "Máte mě mít."

13
Úpatí hor bylo na dosah, když Holly Singhová převzala od automatického pilota řízení Vážky, malé, hbité helikoptéry, a pohotově a tiše ji navedla nad terasovité pahorky. Pod nekrytou kabinou se jako hroznýš vinula makadamová cesta a dvě lesknoucí se koleje. Vzhůru po nich stoupal po klikaté dráze i starobylý vlak, vyfukující ho horského vzduchu obláčky bílé páry.
Singhová ukázala hlavou na zářivě zelené terasy, svažující se pod nimi jako obrovské schodiště. "Čajové plantáže. V Dárdžilingu se pěstuje nejlepší čaj svého druhu na světě. Aspoň si to rádi myslíme."
Helikoptéra přeletěla vrchol terasy ve výšce 2500 metrů. Na křišťálovém obzoru se najednou objevil Himálaj, doposud

ukrytý za pohorky předhoří. Spartě se při pohledu na ledovcové špičky vzpínající se jako úlomky skla vzhůru k sytě modré obloze zatajil dech. Kančendženga, druhá nejvyšší hora na Zemi, se tyčila nad všemi ostatními; ačkoli sedmdesát kilometrů vzdálená, rýsovala se nad uhánějící helikoptérou v tak neskonale ostré perspektivě, že se zdála být na dosah ruky.
Najednou letěli těsně nad městem, které se choulilo na úpatí hřebene a rozlévalo se do stran. Helikoptéra se mihla nad zeleným trávníkem a starobylými stromy a zmizela za kamennými věžemi kostela.
"Angličané, včetně takového tuctu mých prapraprarodičů, udělali z Dárdžilingu útočiště před vedrem z nížin," řekla Singhová. "Proto polovina domů vypadá, jako by je sem někdo přenesl z Britských ostrovů. Vidíte tamhle ten, co vypadá jako edinburský chrám? To bylo po desítky let kino. Polovina toho, co zbývá, je zase jako vystřižená z Tibetu. V polovině dvacátého století se tady totiž usadila kolonie uprchlíků z Číny. A to co zbývá, včetně tržiště, je čistá Indie. Snažili jsme se to tu zachovat tak, jak to tady vypadalo před sto lety."
Helikoptéra minula horský předěl a město pod ním.
Singhová si povšimla Spartina pohledu a usmála se. "Lidé z hor tráví hodně času při modlitbách." Holé kopce byly posázené tyčemi s modlitebními vlaječkami. Vybledlé praporce visely schlíple v nehybném vzduchu.
Helikoptéra letěla dál, až se před ní rozestřel široký zelený trávník, lemovaný mohutnými duby a kaštany. Sparta ve zlomku sekundy prošla svoji eidetickou paměť: na tom širokém trávníku s rozložitými stromy a se zasněženými vrcholky Himaláje, vznášejícími se v dálce nad mraky v údolích, jí bylo něco povědomého.
"Tady přistál Howard Falcon s balonem," řekla.
"Ano, Howard tady přistával častokrát," přitakala Holly Singhová. "Howardovy indické kořeny jsou skoro stejně hluboké jako mé, ačkoli žádný z jeho nanejvýše urozených předků tady nikdy nezdomácněl." Zdálo se, že má skvělou náladu, jako kdyby ji čerstvý horský vzduch vzpružil na duchu. "Musela jste tenhle obrázek vidět v některém z dokumentů, které o něm natočili. Výlet v horkovzdušném balonu na nukleární pohon byl Howardův oblíbený trik, jak získat přátele a vlivné lidi, kteří by mu pomohli získat peníze na stavbu Královny Alžběty. Vystartovali vždycky ze Šrí-nagaru a zůstali nahoře několik dní, proletěli kolem Himaláje a tady přistávali - zrovna tady, kde teď přistaneme my."
Helikoptéra měkce dosedla do trávy. Vzadu mezi stromy Sparta zahlédla bílou budovu s širokými verandami a velkými okapy, obklopenou obrovskými kvetoucími rododendrony. Keře byly velké jako stromy, pozůstatky z doby posledních dinosaurů.
"Vždycky, když přistál, tak jsme sezvali sousedy a Howardova hosta jsme napojili vínem a zasypali ho jídlem a lichotkami." Singhová odepnula pásy a svižně vystoupila z helikoptéry. Sparta vytáhla zpoza sedadla svůj lodní vak a s nohama bořícíma se do pružného trávníku ji následovala.
"Nás však, bohužel, žádná zahradní hostina nečeká," řekla Singhová. "Jen poklidná domácí večeře."
Po trávníku obezřetně vykračovali dva pávi a předváděli pávicím, které bloumaly kolem, obrovské vějíře modrých a zelených per. Vysoko na cedru si Sparta povšimla bílé volavky. Nalevo od nich se sněhem oděné hory pomalu halily do narudlé večerní róby.
Obě ženy kráčely směrem k domu, doktorka v jezdeckém úboru, policistka v elegantní modré uniformě. Po trávníku se k nim přihnal vysoký muž v ovinovačkách a saku, zastavil se několik metrů před nimi a sklonil svou oturbanovanou hlavu.
"Dobrý večer, madam."
"Dobrý večer. Rané. Postarej se o helikoptéru, prosím tě. A odnes inspektorčino zavazadlo do jejího pokoje."
"Provedu."
Sparta podala vysokému sikhovi svůj vak. Sikh vojensky kývl hlavou.
"Do vašeho pokoje vás zavedu později," řekla Singhová. "Chci vám něco ukázat, ještě než se setmí."
Sparta následovala Singhovou do chladivého stínu pod kaštany. Mezi řadami starých stromů a ozdobných keřů spatřila další bílé budovy. Po nádvoří mezi nimi se bez valného zájmu o své okolí se skloněnými hlavami pomalu pohybovalo několik lidí.
"Můj pradědeček z matčiny strany - jeho otec zbohatnul na čaji - nechal toto místo postavit jako sanatorium pro pacienty s tuberkulózou," řekla Singhová. "Teď, když je tuberkulóza věcí minulosti, tady léčíme neurologické poruchy… které lze léčit. Přes všechen pokrok, o kterém jsem vám vyprávěla, zůstávají některé záhady, které jsou nad naše síly. Přesto však se snažíme poskytnout lidem, kterým nedokážeme pomoct, alespoň dobrý domov."
Singhová odbočila z chodníčku vysypaného štěrkem a zamířila mezi vysoké udržované keře vonících kamélií.
Spartiným vytříbeným smyslům nedalo práci uhodnout, co je vpředu očekává; zvířecí zápach se každým krokem stupňoval.
"Tento zvěřinec založil můj dědeček a otec, když si bral matku, se ho zavázal udržovat." Usmála se. "Záležitosti kolem věna bývaly kdysi poněkud složité. Trochu jsem ho adaptovala a udělala z něj součást profesionálního vybavení. Teď se využívá pro vědecké účely."
Mezi stromy stály nízké zděné ubikace. Z jedné Sparta zachytila ostrý kočičí zápach, z druhé uleželý zápach kopytnatců a ze třetí k ní vítr přinesl suchou vůni plazů. V obrovské, na čtyři patra vysoké tepané železné voliéře zahlédla křídla patřící orlovi, který se mihl na pozadí potemnělé oblohy.
"Jsou zde zastoupeny mnohé vzácné druhy tohoto subkontinentu. Zítra tady můžete strávit kolik času jen budete chtít," Singhová ji vedla podél voliéry k další otevřené konstrukci, "ale dnes večer…"
Opice a lemurové v jednotlivých výbězích se dali do křiku. Singhová zavedla Spartu na konec řady k největšímu výběhu.
Měl jednoduchou, známou konstrukci: několik stop nad zemí svažující se betonová podlaha s odtokem kolem dokola kvůli snadnému ostřikování a v rohu padací dveře vedoucí do dlouhého zděného pavilonu, který tvořil zadní část

výběhů všech primátů. Méně známé byly hliníkové vzpěry a krokve, které od několika metrů nad zemí až po vysokou střechu vyplňovaly prostor klece.
"To je z Královny Alžběty?" zeptala se Sparta.
"To je část makety, kterou jsme používali pro výcvik šimpanzů. Výcvik probíhal ve středisku v Ramnagáru. Tenhle díl jsem zachránila a nechala ho instalovat tady."
Sparta by se i zeptala proč, ale domyslela si, jakou by dostala odpověď.
Singhová pohlédla dozadu k padacím dveřím a hlasitě zavolala: "Stegu! Holly je tady."
Chvíli se nic nedělo. Vzduchem se neslo povykování a vřískot ostatních primátů. Potom ze stínu vykoukl bojácný obličej, rozšířené hnědé oči a ustrašeně pootevřené rty.
"Stegu! Holly je tady. Holly se s tebou přišla přivítat."
Zvíře na okamžik zaváhalo, než vystoupilo z úkrytu. Potom se vyhouplo na nejbližší hliníkovou desku, posadilo se a začalo si Spartu zkoumavě prohlížet.
Sparta znala ten obličej, obličej vyděšeného šimpanze, se kterým se Howard Falcon setkal tváří v tvář v posledních okamžicích života Královny. Falconův příkaz "Pán, pán, běž!" mu, jak vidno, přece jen zachránil život.
"Pokaždé, když se dívám šimpanzovi do očí, uvědomím si, že je to můj nejbližší vývojový příbuzný," řekla Singhová. "Myslím, že se nespletu, když řeknu, že z fundamentálního, buněčného, molekulárního hlediska nikdo z nás nechápe, proč šimpanzové nevypadají a nechovají se jako my. Po více než sto letech intenzivního zkoumání ještě stále plně nechápeme, proč máme odlišný tvar těla - ačkoli uznáváme prospěšnost těchto rozdílností - a stále nevíme proč se my i oni můžeme nakazit stejnými viry a přitom onemocnět každý jinak. Nechápeme, proč lidé umí číst, psát a vyjadřovat složité věty a oni, ve svém přirozeném prostředí, nikoliv. Geneticky jsme si natolik podobní, neřku-li totožní, že jen my, lidé, poznáme nějaký rozdíl." Singhová se natočila ke Spartě a znovu ji obdařila svým letmým úsměvem. "Pochybuji, že by někdo cizí, nějaký návštěvník z jiné planety, mezi námi poznal vůbec nějaký rozdíl - na biochemické bázi určitě ne, alespoň ne bez velmi složitého vybavení. Což svědčí o tom, že ohromné evoluční rozdíly lze překonat nepatrnými lékařskými korekcemi."
"Pokud to jsou ty správné korekce," řekla Sparta tak tiše, že to znělo jako šepot.
Oči doktorky Singhové se o nepatrný zlomek milimetru rozšířily, ale hned nato se obrátila zpátky k zaraženému šimpanzovi. "Stegu! Pojď říct Holly ahoj."
Steg se pomalu šinul k ní. Byl to dospělý šimpanzí samec v nejlepších letech, s mohutnými svaly, které se mu vzdouvaly se pod lesklou černou srstí. Byl nejméně o deset kilo těžší než Sparta. Jeho oči však byly kalné a pohled zastřený.
V půli cesty po úzkém trámu Steg znejistěl a zastavil se. Strnul na místě a bylo vidět, že si musí dodat odvahy, aby se donutil jít dál; při svém pomalém postupu směrem k Holly Singhové ani na okamžik nespouštěl oči z jejího obličeje. Konečně se oběma rukama zachytil drátěné sítě klece.
"Řekni Holly ahoj," řekla doktorka zřetelným a zároveň důvěrným hlasem.
Stegovy rty se rozevřely do bolestné grimasy a z hrdla se mu ozvalo chrčivé: "Bbbbb… bá, bá…"
"Dobře, Stegu. Moc dobře." Singhová prostrčila ruku pletivem a podrbala ho na hlavě. Uprostřed tmavé kůže na hlavě se mu táhla široká, flekatá jizva barvy obnaženého, bílého masa. Singhová sáhla rukou do kapsy kabátku a vytáhla z ní něco hnědého a drolivého.
Steg se se zjevným úsilím pomalu, prst po prstu, levou rukou pustil drátěného pletiva a natáhl ji po potravinovém preparátu. Hladově si ho strčil do pusy a začal žvýkat. Jakmile měl plná ústa a jeho mohutné čelisti se pustily do práce, odvážil se k zevrubnému, postrannímu pohledu na Spartu.
"Neumí mluvit," řekla Sparta.
"Už ne. A taky už nerozumí, kromě několika jednoduchých příkazů, které se naučil jako první. A taky má, jak vidíte, narušenou motoriku. S poškozením mozkové tkáně takového rozsahu si neporadí ani neuročipy," povzdechla si Singhová. "Duševně je Steg asi tak na úrovni jednoročního mláděte. Ale bez jeho hravosti. Bez jeho sebejistoty."
Sparta pohlédla vzhůru na konstrukci, připomínající interiér někdejší Královny Alžběty IV. "Nevyvolává v něm tohle prostředí bolestné asociace?"
"Naopak. On i ti ostatní strávili v tomto prostředí nejšťastnější dny svého života." Singhová zlehka pohladila Stega po kloubech pravé ruky, kterou se držel klece. "Pa, Stegu. Holly zase přijde."
Steg mlčel a díval se, jak odcházejí pryč.
Světlo se ztratilo z oblohy. Jejich kroky chrastily po štěrkem vysypaném, ztěží viditelném chodníčku, ohraničeném slabě zářícím světelným nátěrem.
"Howard Falcon věděl o mé práci se šimpanzy od samého začátku," řekla Singhová. "Bylo to přirozené vyústění všech těch společenských dýchánků s balonovými předehrami. Vlastně to byla jedna jeho neurčitá poznámka, která dovedla PIMK na cestu úspěchu, ačkoli pochybuji, že by se na to ještě dnes pamatoval. Měl vždycky příliš mnoho jiných starostí, než aby projevil opravdu osobní zájem."
"Proč se o PIMK vůbec zajímal?" zeptala se Sparta.
"Znal základy. Po fyzické stránce převyšuje obyčejný šimpanz člověka téměř ve všech ohledech. S jednou nebo dvěma výjimkami, samozřejmě. Dospělý šimpanz je rychlejší a silnější než nejrychlejší a nejsilnější gymnasta, přestože my lidé jsme lépe uzpůsobeni k běhání a házení - také máme zásadní výhodu, a to nad všemi ostat-ními živými tvory, ve stavbě rukou. Nicméně neexistoval žádný dů-vod, aby se vhodně upravení šimpanzové nestali plnohodnotnými partnery člověka při takových podnicích, ze kterých by měli užitek jedni i druzí."
"Jako je například stavba vzducholodi."
"Když se mi o tom nápadu Howard zmínil, stavba Královny Alžběty IV už probíhala. Myslím, že ho překvapilo, když

jsem ho vzala vážně. Díky němu sponzoři rychle pochopili, jaké výhody přinese doplnění lidské posádky o inteligentní šimpanze, kteří zvládnou většinu výškových montážních prací uvnitř obrovského, otevřeného plavidla. Howard vzducholoď jednou přirovnal k létajícímu chrámu."
"Zvládnou výškové montážní práce? Jinými slovy, zvládnou nebezpečnou práci," řekla Sparta.
"Nebezpečnou pro nás, ne pro ně." Doktorčiny tmavé oči se leskly v nočním šeru. "Morální hledisko bylo vždycky důležité, inspektorko, třebaže o tom pochybujete. My jsme nevytvářeli rasu otroků. Série experimentů v modelu Královny ukázaly, že šimpanzové se nejenže v takovém prostředí cítí dobře, ale že jsou tam nahoře mezi vším tím žebrovím a vzpěrami v podstatě šťastní. Během předběžných testů, z nichž některé byly mimochodem velmi náročné, nedošlo ani k nejmenšímu náznaku nějakého úrazu. A to byla pouze obyčejná laboratorní zvířata."
Obě ženy vyšly zpod stromů na otevřenou trávu. Sparta se zastavila a zadumaně pohlédla vzhůru.
Hvězdy nad její hlavou připomínaly světélkující plankton. V této průzračné atmosféře jich běžné lidské oko vidělo čtyři nebo pět tisíc a mnohem vnímavější oko Sparty ještě stokrát více. Ledovcem zahalené hory na severozápadě, dosud nezacelené okraje nedávné kontinentální kolize, byly ztělesněním drtivého příboje, který bez přestání přetvářel povrch otáčející se Země.
Po chvilce se otočila k Holly Singhové. "Přijde se Falcon na Stega někdy podívat?"
"Falcon už není jedním z nás," odvětila Singhová.
"Jak to myslíte?"
"Po havárii Královny se rozhodl odejít z Indie. A kromě nejbližšího okruhu svých kolegů na projektu Kon-Tiki nevyhledává ničí společnost. Asi je to proto, co s ním museli udělat, aby ho zachránili."

14

Sparta se probudila v místnosti, jejíž vysoký strop bíle zářil pod staletými nánosy smaltu. Vysoká okna ověšená krajkami a vyplněná nekvalitním sklem, plným drobných bublinek, měnila slunce na vodnaté kaluže zlatých galaxií. Nevěděla, kde je…
Bylo jí osmnáct, uvězněná v sanatoriu, napůl zmámená chaotickým návratem paměti, útokem na její obnažené smysly. Srdce jí bušilo a do hrdla se jí dral výkřik, protože slyšela tlukot křídel blížícího se Snarka, který přinášel vraha.
Sparta se vykutálela z postele, odplazila se po naleštěné dřevěné podlaze a přitiskla se nahá ke stěně pod okenní římsou. Naslouchala…
Dole ve vzdálených údolích slyšela zpěv nočního ptactva a kuňkání milionů žabiček, modlících se k Měsíci. Krajkovými záclonami proudilo do místnosti světlo úplňku.
Nebylo ráno a ona nebyla v coloradském sanatoriu, nýbrž v domě Holly Singhové v Indii a vzduch byl natolik chladný, že v měsíčním světle viděla páry svého dechu. Zvuk, který slyšela, nevydával Snark, ale doktorčina malá, dvousedadlová Vážka. Její nukleo-elektrický motorek byl tak tichý, že bylo slyšet jen svist vrtulí - a ten se nepřibližoval, ale vzdaloval.
Sparta zdvihla hlavu k rohu okna a vyhlédla na svažující se trávník před domem. Pravým okem zachytila siluetu Vážky, která už byla půl kilometru daleko, jak šplhá oproti horizontu temných hor. Přiblížila si ji, až jí kabina Vážky vyplnila celé zorné pole. Měla špatný úhel; dívala se na ni zezadu a viděla jen pilotovo levé rameno a paži.
Infračervený obraz, zpracovaný vizuálním centrem v její mozkové kůře, byl ale jasný jako ve dne. Pilot byla žena - buď Singhová, nebo někdo, kdo se jí velmi podobal.
Něco v jejím nitru se tomu zdráhalo uvěřit. Byla v té helikoptéře skutečně Singhová? A kam by uprostřed noci letěla?
Sparta úsečně vydechla, byl to výbuch hněvu, který zněl skoro jako zavrčení, a rychle vyskočila na nohy. Na okamžik se vystavila nebezpečí, které jí hrozilo od kohokoli, kdo mohl sledovat její okno, v tu chvíli ji to však nezajímalo. Šla ke skříni, ve které měla pověšené své šatstvo, navlékla si těsný polyplátnový overal a na své malé nohy si obula měkké kotníkové boty. Potom se vrátila k oknu, tentokrát už tiše a nenápadně.
Sejmula ze skla signální zařízení, které tam večer nainstalovala. S tichým skřípěním snadno vysunula rám spodního okna, který se v chladném nočním vzduchu smrštil.
Vyklouzla ven, zavřela za sebou okno a seběhla po mírně se svažující střeše. Nad rohem verandy nejprve vyzkoušela pevnost okapu, potom se na něj zavěsila, skulila se ze střechy a zůstala viset metr nad zemí. Pustila se a tiše dopadla do záhonu ozdobného irského mechu.
Měsíční světlo vytvářelo mezi stromy modročernou mozaiku, ale Spartiny infračervené oči viděly svět v odstínech matně červené barvy - tráva, keře a holá zem s různou intenzitou vracely nasbírané sluneční teplo. Rychle prošla po chodníčku, vedoucím k sanatoriu.
Zastavila se jen jednou, když spatřila přízračný bílý stín, pohybující se v temných větvích cedru. Byla to ale jen volavka, která hledala na noc útočiště.
Dorazila k sanatoriu. Tvořily ho čtyři nízké zděné budovy s širokými kovovými střechami. Uprostřed dvora mezi budovami stál starý, sukovitý kaštan. Budovy, které stály proti sobě, byly noclehárny, jejichž pokoje vedly na verandu. Třetí budova sloužila jako prádelna a kuchyň s jídelnou.
Naslouchala hlubokému, prášky posílenému spánku mužů a žen v noclehárnách a přitom postupovala dál. Jejím cílem byla poslední budova, klinika.
Kromě matného žlutého světla na verandách se v budovách nikde nesvítilo. Sparta kliniku pomalu obešla, držela se přitom neustále ve stínu. Přiblížila si celou střechu, každé okno a každé dveře, aby zjistila, kde jsou rozmístěny kamery a další bezpečnostní zařízení.
Vše nasvědčovalo tomu, že budova je zabezpečena velmi jednoduše, skoro až primitivně. Léčebný komplex nesledovaly žádné kamery. Na oknech a dveřích byly vodivé pásky. Vybrala si okno zpola zastíněné velkým keřem

rododendronu a vytlačila okenice. Z kapsy na stehně vytáhla úzký kovový nástroj a strojově stejnoměrným tlakem vyřízla vedle západky ve skle kruh, poklepala na něj a počkala, až jí skleněné kolečko vypadne do ruky. Sáhla rukou dovnitř a chystala se, že na vodivé pásky připevní volnou drátěnou smyčku, když v polymerových jehličkách ve svých prstech ucítila, že poplašné zařízení není pod proudem.
Vteřinu o tom pouvažovala, ale potom smyčku přece jen nasadila a oba její konce hliníkovým tmelem připlácla na pásku. Proud mohl naskočit v kterémkoli okamžiku. Teprve potom vytáhla západku. Zdvihnout spodní rám, na rozdíl od okna v ložnici, vyžadovalo sílu; do obličeje a do vlasů jí přitom napadaly kousky hlíny a starého nátěru.
Lehce se vzepřela na okenní římsu, skrčila nohy a bokem se protáhla úzkým otvorem. Nohama se dotkla dřevěné podlahy a postavila se. Byla v malém pokoji s jedním nemocničním lůžkem a se spoustou zastaralého diagnostického vybavení. Takového, jaké by člověk v drahém soukromém sanatoriu nečekal. Okno nechala pootevřené a pustila se do práce.
Kanceláře a ambulance se nacházely po stranách dlouhé ústřední chodby. Na prošoupaný běhoun padalo příčkami v okeni-cích a dveřmi, které byly většinou otevřené, měsíční světlo.
Sparta svým infračerveným pohledem krátce proletěla každou místnost, do které vstoupila; nezdržovala se, věděla, že archiv bude v kanceláři správce kliniky. V době mikrosupratechnologie mohl být stoletý archiv uložen na destičce o velikosti jedné rupie.
Uprostřed budovy, blízko hlavních dveří, narazila na dveře, které byly zavřené. Na tenkou žaluziovou výztuž dveří byla přišroubovaná mosazná cedulka s vyrytým nápisem "Dr. Singhová."
Očichala jednoduchý magnetický zámek a ze struktury pachu odvodila pořadí tlačítek. Okamžik nato vstoupila do doktorčiny kanceláře.
Pocítila zvláštní mrazení - mrazení pýchy. Šlo to tak snadno, že se ani neměla čas protáhnout. Líbilo se jí, jak může jednoduchými tanečními pohyby oklamat fotogrammetrické snímače; líbilo se jí, jak vidí ve tmě a může přesně seřízenými kroky oklamat pohybové senzory. Líbilo se jí, jak může čichem zjistit, kdo a kdy byl v místnosti jako poslední. Líbilo se jí, že může doslova procházet zdí.
A líbilo se jí, jak může pročítat počítačové systémy, když do jejich portů zasune svoje polymerové jehličky, ukryté pod nehty, a vysaje z nich informace - jako to právě dělala s malou, vodou chlazenou schránkou počítače, kterou našla na zdi doktorčiny kanceláře.
Na chvíli byla v extázi, smysly jí zaplavily aromatické variace putující do jejího kalkulačního orgánu, jejího vnitřního oka. Matematické úkony měly pro ni téměř erotický charakter. De-šifrované klíčové kódy chutnaly jako mandarinky… jako jemné poškrábání po zádech… jako tóny bambusové flétny. Obratně proplula ochranami databanky a za chvíli našla, co hledala.
Hlasitě se zasmála. Ne tomu, co našla, na tom bylo stěží něco zábavného, ale radostí nad svými schopnostmi. Dali jí moc, o kterou nikdy nežádala a ani jim k tomu nedala souhlas, dali jí větší moc, než sami tušili.
Ze začátku bylo děsivé, když zjistila, že může naslouchat a slyšet věci, které ostatní lidé neslyší, že cítí vůně a pachy, které ostatní lidé necítí, a že je může nejen zachytit, ale také je podrobně chemicky analyzovat. Bylo to děsivé, ale i příjemné, když zjistila, že může otevřít elektronické zámky a přímo komunikovat i s nejsložitějšími počítačovými systémy. Stejně příjemné byly její neomezené paměťové možnosti a bleskurychlé, podvědomé početní schopnosti, které její vědomí ani nedokázalo sledovat.
Ještě nedávno uměla dokonce vnímat éter, vyslat svou vůli po krátkovlnném paprsku - jednat na dálku. To už nebylo jen příjemné, to byl pocit naprosté moci. O tuhle schopnost ji však připravili na Marsu. Pseudoorganické polymery, které nabíjely její břicho spalující elektrickou energií, roztrhl pulzní granát nějakého rádoby atentátníka. A neznámý chirurg zkázu dokončil.
Přesto však nebyla na těchto protézách závislá. Její rodiče ji naučili věřit v samu sebe, věřit tomu, že být lidskou bytostí nejenže stačí, ale že - kdyby jen mohla být skutečně člověkem - bylo by to více než dost. Být lidským znamenalo být potencionálním vítězem.
To, co nyní četla v zakódovaných záznamech doktorky Singhové, potvrdilo přesvědčení, které v ní narůstalo od doby, kdy opustila Mars. Necitelnýma rukama doktorky Singhové prošlo velké množství lidských subjektů. A překvapivě velké procento jich zemřelo. Byli to anonymní bezdomovci, sirotci… ti, které nikdo nepostrádal.
Bylo to tam.
Ženský subjekt, 18 let, výška 154 centimetrů, váha 43 kilogramů, hnědé vlasy, hnědé oči, rasa bílá (angličtí předkové)/
diagnostikovaná paranoidní schizofrenie potvrzena předávající agenturou/
pacient si stěžuje na stálé a silné zrakové a sluchové halucinace/
předepsána léčba, neuro-posilovací injekce/
komplikace autonomního nervového systému/
apnoe/
zvýšená tělesná teplota/
křeče/
pacientka prohlášena za mrtvou ve 23:31/
s tělem naloženo podle pokynů konkláve/
převoz na kontakt do Severní Ameriky bez problémů/
úprava záznamů, úspěšné předání do…
Ten den, ten měsíc, ten rok. Podle podoby mohla být ta mrtvá dívka, ten bezejmenný ztroskotanec vyplavený do blázince v Kašmíru a přidělený Singhové k jejím nekalým záměrům, Spartiným dvojčetem. A podoba bylo všechno, co od ní potřebovali - podoba jejího mrtvého těla. Léčba, které se dívce, která měla tu smůlu, že se podobala Lindě N., od

Singhové dostalo, nebyla nic jiného než rychlá a úmyslná vražda.
Před osmi lety byla Sparta pacientkou sanatoria, zařízení stejného typu jako toto, vysoko v horách, ve Skalnatých horách v Severní Americe. Uvízla v pasti, zapadla do vlastní minulosti, ochrnutá neschopností podržet nové informace na více než několik minut. Její krátkodobá paměť byla tak dokonale vyčištěná, že si ani nepamatovala doktorův obličej. Zato doktor, na kterého si tak těžce vzpomínala, dobře věděl, jak jí navrátit paměť; udělal to za cenu vlastního života a poskytl jí cenné sekundy k útěku. Uprchla ve Snarkovi, který přivezl jejího úkladného vraha.
Stěží byla náhoda, že doktorka Singhová vedla v té době jiné horské sanatorium na opačné straně zeměkoule. Stěží byla náhoda, že Singhová vyvinula neuročipovou technologii, kterou onen doktor použil k její záchraně - tutéž technologii, nebo aspoň její část, která ze Sparty udělala monstrum.
A ještě jedna neuvěřitelná náhoda. Když Královna Alžběta s posádkou doplněnou o neurologicky upravené šimpanze ztroskotala nad Velkým kaňonem a lékaři dali kapitána Howarda Falcona, starého přítele Holly Singhové, zase dohromady, byla to tatáž neuročipová technologie, která zachránila všechno, co se z jeho nervového systému dalo zachránit. Samozřejmě toho na něm udělali více, mnohem více. Sparta, Falcon a zmrzačený šimpanz Steg měli pod lebkou něco společného.
Sparta natáhla celý obsáhlý tajný soubor do paměti a vytáhla jehličky z portu počítače. Stála v kanceláři osvětlené měsíčním světlem a naslouchala horlivému štěbetání exotických ptáků, kašlání tygra a brebentění neposedných opic ve zvěřinci.
Na světě byly síly, které hodlaly z lidí učinit překonaný vývojový stupeň, jakým byli opice a šimpanzové, a smazat rozdíly mezi druhy. Pro ty pracovala Holly Singhová, nikoli pro Radu Světů, a zcela jistě ne pro blaho svých pacientů.
Sparta vyšla z kanceláře a vrátila se chodbou zpátky. Sejmula z poplašného okruhu drátěnou smyčku a zavřela okno, zanechávajíc po sobě úhlednou dírku ve skle. Potom se vrátila a vyšla hlavními dveřmi. Nezáleželo na tom, jestli se s nimi setká teď nebo až ráno. Jako důstojník Komise kosmické kontroly zatkne doktorku Singhovou a ona ani její služebníci s tím nic nenadělají.
Lidé a stroje žili v narůstající symbióze už po staletí. Sparta byla jen předčasnou ukázkou toho, co muselo přijít, nevyhnutelného spojení lidského individua a člověkem vytvořeného stroje. Co jiného byla, než to, čemu se kdysi říkalo kyborg?
Ne, vykřikla v ní mrtvá osmnáctiletá dívka, já jsem člověk. Člověk narušený umělou závislostí, protézami, které nevyvažovaly žádné vrozené nebo nesnesitelné nedostatky, ale byly jí násilím voperovány jinými lidmi pro jejich vlastní, nelidské záměry.
A přece se na těchto protézách stala závislá, i když si v duchu říkala, že jich využívá jen pro dobro a v zájmu lidstva, pro to, aby zjistila, co se stalo s jejími údajně zavražděnými rodiči, pro to, aby našla ty, kteří je zavraždili, pro to, aby zneškodnila lidské zrůdy, které jí tím, zejí tuto moc poskytly, současně poskytly možnost obrany.
A ona tuto moc milovala.
V té chvíli se nebála ničeho na světě.
Rázně vykročila po měsícem ozářené pěšině. Sebevědomá žena, přesvědčená o tom, že ji její mimořádné smysly ochrání před vším, co mohla noc v sobě ukrývat, nezaslechla tvora, který se vynořil ze stínu za jejími zády.

15

Skočil jí ze stromů do zad a na jeden děsivý okamžik, když její chřípí zahltil zvířecí zápach, si myslela, že jí svýma černýma rukama a svalnatými pažemi, porostlými černou srstí, vytrhne hlavu z ramen. Na kůži na hlavě ucítila jeho tesáky.
Byla desetkrát slabší než on a její rychlost, ať sebevíce znásobená, se s rychlostí šimpanze nemohla rovnat. Zoufale sebou škubla a předklonila se. Tesáky ji minuly, ruce se svezly z jejího hrdla a ona se odkutálela z dosahu jeho nejistých, nekoordinovaných nohou. Ubohý Steg - jeho poškozený centrální nervový systém mu sice nebránil v trpělivosti a v kradmém postupu, ale jeho motorika byla silně narušená.
Nepodařilo se mu zabít ji hned a tudíž jí byl teď vydán na milost a nemilost. Začal utíkal a ona se rozběhla za ním.
Vyděšený šimpanz klopýtavě utíkal po pěšině, vlastně natahoval ruce a vzpíral se na kloubech prstů, a přitom úzkostlivě skučel a vřeštěl. Na jeho skučení a výškot okamžitě navázala všechna bdící zvířata, uvězněná v soukromém zvěřinci doktorky Singhové.
Ve Spartině nitru něco povolilo. Její zásoba soucitu byla za poslední týdny vyčerpána a ona už s tímto ubohým lidoopem neměla víc soucitu než Artemis s jelenem. S půvabem a mrštností tanečnice se rozběhla ke skoku, aby dokonala pomstu.
Po deseti metrech mu dopadla na záda a srazila vřískajícího šimpanze k zemi. Drátěná smyčka, kterou předtím použila k překlenutí poplašného okruhu kliniky, se mu zaklesla kolem krku a umlčela jeho panický nářek.
Prudce zatáhla. Zemřel během několika sekund.
Smrt. Ten přitažlivý vír, který ji k sobě vábil a kterému s ubíhajícími měsíci odolávala se stále ochabující energií a rozhodností. Stezka smrti, po které se až do tohoto okamžiku ubírala proti své vůli, ji vedla dál, jako kdyby ji něco neodolatelně přitahovalo do otevřeného jícnu zkázy. Na Zemi, na Venuši, Měsíci, Marsu…
Její rodiče, mrtví nebo živí, byli pryč. Laird, nebo Lequeu, nebo jak se ta temná postava, kterou měla na této stezce v patách, se ji všemi způsoby pokoušel zabít. Měla už toho dost. On byl sice mimo dosah, ale ti ostatní nikoli. Věděla, že se Holly Singhová vrátí, protože teď už jí bylo jasné, proč se tak najednou vytratila.
Steg, který rozuměl příkazům o něco lépe, než se jí Singhová snažila namluvit, dostal rozkaz, aby Spartu ve spánku zabil. Byl právě na cestě, aby příkaz vykonal, když na sebe narazili. To, že ji Steg zabil, by Singhová vysvětlila jako tragickou a nanejvýše politováníhodnou nehodu. Dozajista by uronila spoustu krokodýlích slz a vyšinutý Steg by byl,

k její lítosti, utracen. Jenže Singhová si zasloužila smrt více než Steg.
Když se Sparta zvedla od mrtvoly a narovnala se, v očích jí planulo světlo zběsilejší než to, které sama viděla v očích šimpanze. Ona, která si myslela, že nenávidí zabíjení! Ona, která žila proto, aby předcházela vraždám a stavěla vrahy před oltář spravedlnosti! Stála tam, v ruce držela drát, z něhož ještě kapala krev zmrzačeného zvířete, a nocí se nesly pronikavé výkřiky vystrašených zvířat. Bylo v nich něco méně než truchlení a něco více než strach. Byla v nich ozvěna smrti.
Když Sparta nahlédla do svého nitra a připomenula si, jaké má být její přesvědčení, zjistila, že nejenže nedokáže najít žádný důvod, proč by Holly Singhovou neměla zabít, ale dokonce ji taková představa svým způsobem vzrušovala.
S nově objevenou touhou po krvi přišel ale i smysl pro rafinované potěšení z lovu a Sparta se v zájmu potěšení z "vyšší hry" rozhodla okamžitou pomstu na Holly Singhové odložit.
Dlouhý běh podél horského hřebene v řídkém a chladném vzduchu ji dovedl do Dárdžilingu. Vycházející slunce se vyhouplo nad štíty hor na čínské straně - ne jako horoucí výbuch, ale jako mrazivý oheň; dech se jí srážel před obličejem a Spartu při pohledu na něj napadlo, že spalující disk žlutého plamene ji tím nejpřímějším, nejdůvěrnějším způsobem vybízí, aby zanechala trpělivého vyšetřování a začala jednat. Že slunce vychází, aby ji proměnilo. Napravo střecha světa, nalevo obydlený vesmír a jeho božstvo promlouvající k ní v paprscích světla.
Několik nákupů na tržišti spolu s návštěvou latríny za cukrárnou a Sparta byla připravena nastoupit do prvního ranního vlaku. Když potom bafající starožitností uháněla napříč čajovými terasami směrem k nížinám, byla jen další urousanou dívenkou-turistkou hledající osvícení a bangh.
Než vláček dorazil na konečnou stanici, Spartiny úvahy urazily značný kus cesty. Zdálo sejí, že její role Ellen Troyové, inspektorky Komise kosmické kontroly, s konečnou platností pozbyla smyslu. Co teď jako měla dělat, na co jiného jí teď byl její odznak než na obtíž? Vydala se po nástupišti k nejbližší infobudce - ke spolehlivé, jak si ve svém krátkém životě už tolikrát ověřila, vstupence k bohatství, pohyblivosti a neviditelnosti. Na věčně pootevřených ústech jí zahrál úsměv. Usmívala se jen zřídkakdy. Nebyl to hezký úsměv.
Den po odjezdu z Dárdžilingu vstoupila na přístav raketoplánů ve Varánasí. Měla vodnaté hnědé oči, dlouhé, rovné, hnědé vlasy měla upravené stejně jako Holly Singhová a její sárí by dodalo půvabu i maháráni. Když promluvila na palubní obsluhu nadzvukové linky do Londýna, měla čistý BBC prízvuk, okrášlený melodickými nádechy Indie. Když však o tři hodiny později odjížděla magnetoplánem z Heathrow do Londýna, měla opět na hlavě nazlátle červené kadeře a v očích zelené ohníčky.
Následujícího rána ji ztuhlou a prochladlou probudilo šumění černého deště, šlehajícího do jediného okna jejího bytu. Do Londýna zavítala zima.

Videopanel ozářil obraz mladíka, jehož naducané červené rty omotávaly jeho slova, jako kdyby cucal karamelovou tyčinku. "Tady je Ronald Weird, BBC. Přinášíme vám ranní zprávy. Komise kosmické kontroly právě oznámila, že se zmocnila nákladní lodě Doradus. Opuštěné plavidlo bylo nalezeno v řídce osídlené oblasti Pásu asteroidů. Po Doradu a jeho posádce probíhalo několikaměsíční pátrání ve spojitosti s krádeží artefaktu známého jako Marťanská plaketa. Mluvčí Komise kosmické kontroly poznamenal, že na Doradu se našlo velké množství těžkých zbraní, které smí používat jen autorizované složky Rady Světů. Na registrované vlastníky plavidla byly vzneseny další dotazy." Hlasatel uchopil další kus papíru. "Náboženští vůdcové v Uzbekistánu, spadajícím pod administrativní oblast středojižní Asie, vyhlásili po devíti letech bojů příměří…"
Sparta si oblékla jedny z nejobyčejnějších šatů, které měla Bridget Reillyová v šatníku. Po rychlé snídani, sestávající ze sójového masa a otrub, si ještě oblékla svůj obnošený plášť do deště a vydala se pošmourným deštěm do kanceláře v centru města.
Bez pozdravu pověsila plášť a deštník na věšák a posadila se k terminálu.
Až dosud před jejími elektronickými dotazy neobstála žádná byrokratická pevnost. Její vůle jako břečťan vinoucí se po kamenné zdi proslídila každičkou skulinku v byrokratické fasádě, trpělivě odlupovala jednu cihličku za druhou, až se celá neoblomná a lstivá konstrukce zbortila.
Komise kosmické kontroly měla nejpropracovanější počítačové sítě, které na obydlených světech vůbec existovaly; celý jeden odbor Komise měl na starosti zdokonalování zabezpečení počítačů a další odbor se zabýval mařením práce toho prvního. Existoval ale jeden jediný způsob, jak počítač s naprostou jistotu zabezpečit: totální izolace bez jakékoli komunikace s jinými počítači. Tenhle způsob zabezpečení však byl pro účely Komise nepoužitelný.
Sparta k tomu sice neměla oprávnění, ale přesto byla důkladně obeznámena se všemi spletitostmi primárních a fraktálních šifrovacích systémů Komise kosmické kontroly. Když všechno ostatní selhalo a když jí nevadila trocha zdržení, počítač pod její čelní kostí rozšifroval zakódovaná slova jednoduchou eliminací číselných kombinací. Tak mohla, i když poněkud zdlouhavě, nahlédnout do jakéhokoli souboru, který potřebovala vidět. Mnohem snáze však. mohla soubory upravovat a vytvářet soubory nové.
Informace pro ni byly prostředím, ve kterém se cítila jako ryba ve vodě.

16
"První článek říká, že při jakémkoli kontaktu mezi lidmi a neznámými formami života učiní lidé veškerá nezbytná opatření, aby se vyhnuli narušení těchto neznámých forem života. Následuje samozřejmě nemalý počet dodatků a specifikací, ale toto je jádro věci."
"Skvělý dodatek, taky jsme za něj interpelovali s velkým nasazením." Dexter Plowman vypadal stejně nápadně jako jeho sestra, měl hubený obličej, naježené obočí a na hlavě pevné hnízdo kudrnatých, prošedivělých černých vlasů.
"Samozřejmě úspěšně."

Blake a oba sourozenci z rodu Plowmanů se spěšně plahočili na severovýchod po zdánlivě nekonečné, odpadky poseté pláži. Po jejich pravici hnědý příboj líně olizoval písečné pobřeží a po levici se tyčily zkroucené a zčernalé trosky Atlantic City.
Arista svého bratra vysledovala až k tomuto ponurému pobřeží, kde vykonával osobní obhlídku - a současně poskytoval médiím příležitost k fotografování - v rámci přípravy na další velkou soudní při s vládou. Reportérům se nechtělo opustit parkoviště a špinit se v písku a tak měl Blake dost času, aby Dexterovi a Aristě všechno vyložil.
"Chci tím říct, pane, že První článek byl přijat v době, kdy nebylo po životě mimo Sluneční soustavu ani stopy…"
"Důkazů o životě bylo habaděj!" Člověk v Dexterových slovech jakoby slyšel nevyslovené námitka! "Těch zkamenělin!"
"Ano, pane, v té době se na povrchu Venuše našlo půl tuctu zkamenělých zbytků a jejich stáří bylo bezpečně určeno na miliardu let. Byly z doby, kdy na Venuši byly oceány, mírné podnebí a atmosféra pozemského typu."
"O to právě jde, Redfielde! Víte jak se to říká? Zavři stáj, než se prasata rozutečou."
"Koně, Dextere," zabručela jeho sestra.
Nevšímal si jí. "A určitě to nebylo dlouho před tím, než Marťanská plaketa dokázala, že se rozutekla až sem. A není to dlouho, co na Venuši došlo k těm senzačním nálezům…"
"Ano, pane, v tu dobu jsem právě na Port Hesperu byl," řekl Blake.
"Vážně?"
"Já se ale ptám na něco jiného. Zajímalo by mě, jaké pohnutky…"
"Pohnutky!" Dexter rázně rozkopl hromádku použitých injekčních stříkaček. "Pracovník zaměstnaný na vesmírné stanici za námi přišel s důkazem, že byl nakažen mimozemskými mikroorganismy."
"Taková blamáž!" odfrkla Arista. "U soudu jsi neměl v ruce jediný důkaz."
"Možná jsme prohráli bitvu, miláčku…" při slově miláčku se díval jinam, "ale vyhráli jsme válku."
"Prohrál jsi případ."
"Vyhráli jsme princip. Žádný kontakt mezi lidmi a nelidmi. Zavedení karantény. Senzační vítězství exoekologie. Žádné nabírání vzorků a hudlaření s něčím, čemu nerozumíme." Zastavil se, aby si z nohy odlepil kus asfaltu.
"Ano, pane. Soudní proces byl sice neúspěšný, ale Vesmírná Rada se zato nebránila vaší následné iniciativě včlenit První článek do legislativy," řekl Blake.
Dexter mu věnoval uznalý pohled - jaký to bystrý mládenec! "Jejich Úřad pro dlouhodobé plánování vlastně přešel na naši stranu. Příznivý posudek a bylo to."
Blake zaváhal, dostával se k choulostivému místu. "Pracovník, jehož stížnosti jste se ujal…"
"Ve skutečnosti to byla skupinová žaloba. Jménem všech zaměstnanců Komise kosmické kontroly, kteří kdy byli vystaveni nakažlivým mimozemským organismům."
"Neexistujícím mimozemským organismům," zamumlala Arista.
"Nedošlo k žádnému pokusu onoho pracovníka za trestní oznámení propustit nebo jinak potrestat," řekl Blake.
"To bych prosil!"
"Ve skutečnosti mu do roka po prohraném soudním procesu proti vlastnímu zaměstnavateli zvedli plat a povýšili ho."
Dexter udiveně vytáhl obočí, ale neřekl nic.
"Zajímalo mě, odkud se vlastně text Prvního článku vzal," pokračoval Blake. "Podařilo se mi získat koncept memoranda Brandta Webstera, který, jak možná víte, je nyní zástupcem vedoucího Plánovacího úřadu…"
"Jak!" vybuchl Dexter.
"Pane?"
"Jak jste ten koncept získal?"
"Použil jsem, ehm, domácí počítač. Websterovo memorandum obsahuje přesně tutéž stylizaci Prvního článku, jaká byla přijata o více než rok později. Rád bych věděl…"
Dexterovo husté obočí se semknulo a on zakopl o raccí zdechlinu.
"…jestli třeba Webster nespolupracoval s vašimi lidmi z Vox Populi při konceptu návrhu pro Radu Světů."
Dexter bleskl očima po sestře. "Možné to samozřejmě je. Nejsem si jist, je to už dost dlouho."
"Pane, Websterův nadřízený původně tento jeho návrh zamítl a to hned z několika důvodů. Především proto, aby měli astronauté v bezprecedentních situacích co největší prostor, co se týče rozhodování a jednání. Dále proto, že v té době nebyly ve Sluneční soustavě žádné důkazy o mimozemském životě a naopak spousta důkazů proti existenci života v jiných než pozemských podmínkách. To všechno se stalo pět měsíců předtím, než za vámi zaměstnanec Komise kosmické kontroly přišel se svou stížností." Blake plácl do kufříku, který s sebou vlekl po pláži. "Mám tady holokopie."
"Mmm. Později, pane Redfielde."
"Také mám kopie dokumentů, které vám pan Gupta ukázal, když za vámi se svou stížností přišel. A holosnímky sondy, která údajně dovezla nakažlivý organismus z Jupiteru zpátky na základnu na Ganymedu. A mikrofotogramy údajného neznámého organismu. A lékařskou zprávu o infikaci CNS zmíněného pracovníka…"
"To všechno si velmi dobře pamatuju," odsekl podrážděně Dexter, ale všechen žár z jeho slov vyprchal.
Arista se škodolibě usmála. "Takže ti pan Redfield nemusí ukazovat dokumenty, které dokazují, že takzvaný neznámý organismus byla obyčejná S. cerevisiae, kvasinky, zmutované gama zářením a antibiotiky."
"To se ukázalo až o hodně později," řekl Dexter.
"A z jeho infekce nervového systému se vyklubal mírný opar," dodala Arista.
"To tvrdila obhajoba," řekl Dexter.
"To uznala porota," řekla Arista.
"Do té doby jsme měli v médiích hlavní slovo my," řekl Dexter. "Veřejnost správně pochopila, co je na celém případu

nejdůležitější. Že totiž nebezpečné neznámé formy života mohou existovat. Jak jsem řekl už tehdy, blechy v kříví.
"V kožichu," zamumlala Arista.
"…se musí vychytat hned. O tom jsem stále pevně přesvědčen."
"Pane, tento Gupta je pravděpodobně členem organizace, o které jsem se zmínil už dříve, Svobodného ducha…"
Dexterovo obočí vyskočilo vzhůru. "Aha, teď už tomu rozumím! Spiknutí!" Prudce zabočil doleva, aby obešel výtok městské kanalizace. "Chcete naznačit, že jsem nevědomky pomohl vytvořit politické klima, v kterém by se První článek prosadil i přes námitky hodnostářů Vesmírné Rady. Ano, ano, Redfielde, teď už chápu, jakým pamlskem jste sestru navnadil. Na něco jste ale zapomněl."
"A co by to mělo být?" zeptala se Arista.
"Motiv! Jaký motiv by ten váš kult Svobodného ducha vedl k tomu, aby chránil pozemské badatele před mimozemskými mikroby?!"
"Žádný, pane."
"No prosím!," zajásal Dcxler.
"Počkej ještě," zamručela Arista.
"To ovšem není primární účel Prvního článku, pane," řekl Blake mírně. "První článek prakticky badatele nutí, aby spíš obětoval sám sebe, než aby ublížil mimozemské bytosti nebo ji narušil."
"Třeba jen mimozemskou blechu," dodala jízlivě Arista. "Dextře, buď na chvíli zticha. Přestaň se obhajovat a chvíli poslouchej."
Pohledy sourozenců se zkřížily. Dexter mrkl první.
"Pokračujte, Redfielde," vyzvala ho Arista.
"Když jsem infiltroval do Svobodného ducha, dozvěděl jsem se, že jejich víra se zakládá na historických textech, které považují za záznamy o mimozemských návštěvách na Zemi. Toto takzvané Učení obsahuje i přibližné určení polohy domovské hvězdy mimozemšťanů. A obsahuje také určení místa a času, kdy podle nich dojde k návratu jejich Stvořitele."
"A to bude…?" zabručel Dexter.
"Na Jupiteru. Za dva roky."
Malá skupinka se zastavila. Písek před nimi se hemžil malými, nachově zbarvenými předměty, které vypadaly jako zapomenuté pytlíky na kuličky. "Co to je?" chtěl vědět zaražený Dexter. "Zbytky něčího oběda?"
"Medúzy, pane. Nešlápněte na ně. Můžou píchat."
"Jak říkáte." Dexter zarazil ruce hlouběji do kapes kabátu. Když stál na místě, vítr mu připadal silnější. "Redfielde, proč by se měl Vox Populi nebo kdokoli další zabývat myšlenkami těch lunatiků?"
"Fanatiků," zabručela Arista.
"Z několika důvodů, pane. Převzali státní mašinérii - utrácejí peníze lidí na své náboženství, když se na to chcete dívat takhle. Za posledních sto let proniklo do mračen Jupiteru tři sta dvacet šest sond. Za dva roky se má podle plánu expedice Kon-Tiki vyslat na Jupiter první lidský průzkumník."
"Ano, ano, je to velké mrhání prostředky, ale co jiného vlastně věda je, že? Podvodníci a blázni, kteří obírají lid o peníze."
Blake nechal jeho výrok bez komentáře. "Co když nějaká neznámá bytost přece jen čeká v Jupiterových mračnech a První článek nám brání se k ní přiblížit?"
Dexter zakroutil hlavou. "To je šílené!"
"Šílení jsou stoupenci Svobodného ducha," řekl Blake. "To ale neznamená, že nemohou mít pravdu. To, co jsem z Učení viděl, vypadá velice přesvědčivě."
"Pravda nebo ne, je třeba je zastavit," vložila se do toho Arista.
"A jak byste si to představoval provést, Redfielde?"
"Jsem rád, že jste se na to zeptal, pane…"
Obrátili se a vraceli se po pláži nazpět. Chladný vítr plný kouře, který jim prve foukal do zad, je teď bodal do tváří, pálil oči a mrazil uši. Blake musel křičet, aby ho přehlušil a nastínil Dexterovi svůj plán.
Než došli na parkoviště, kde zbytky prokřehlých reportérů čekaly na další Dexterovu protivládní výhradu, byl z Dextera nejen konvertita, ale už se připravoval přivlastnit si zásluhy za Blakův plán.
"Jak vždycky říkám, Redfielde," objasňoval důležitě, "když padá les, kácí se třísky."
"Moje řeč, pane," souhlasil radostně Blake, zatímco Arista obrátila oči v sloup.

4.ČÁST ZEMĚ BOHŮ

17

O dva roky později.
Palivová zásobovací loď vysunula hadice o něco prudčeji, než měla, a vylila do prostoru krátkou spršku mrznoucího kyslíku. Na palubní desce před kapitánem Chowdhurym začala poskakovat čísla. Poplach se nespustil, nic životně důležitého se neutrhlo, jen bude Garuda muset k udržení pozice spotřebovat více paliva, než měla.
Kapitán potlačil nadávku, která se mu drala do hrdla. "Garuda Sofale, to bylo velice ohavné odpojení. Naučte se laskavě svoji práci, než se zase vrátíte."
"Podle našeho názoru je to váš tankmistr, kdo by se měl naučit svoji práci," odsekl stroze kapitán Sofaly. "Trváte na arbitráži?"
Chowdhury zaváhal - jeho poměr hmoty a paliva byl jen nepatrně pod limitem - a potom co možná nejchladněji odvětil:

"Šedé myšky z toho vynechte. Jenom klid, OK?"
Sofala se neobtěžovala s odpovědí. Palivová zásobovací loď se hladce odsunula bokem a začala stoupat ke Ganymedu. Chowdhury se odpojil. Bude si muset promluvit s tankmistrem. Vlastně se ale nic nestalo a on měl spoustu důležitějších starostí.
Moc rád by věděl, kterého démona si zapomněl usmířit, než svůj vznešeně pojmenovaný bus zvedl před měsícem z Ganymedu. To, co měla být původně rutinní práce, navzdory všemu povyku kolem nezvyklého nákladu - koneckonců, všechno, co se po něm chtělo, bylo držet svůj přestavěný remorkér na pozici v zákrytu Amalthei, Jupiterova malého měsíce - ho strašilo čím dál tím větším počtem poruch, skřítků a nečekaných závad, kterým se ve své dvacetileté, bezproblémové kariéře pilota mezi satelity velké planety vždycky nějak dokázal vyhnout.
Těmi pilnými skřítky byla Sparta. Strčila své polymerové jehličky do jednoho z mikroprocesorů, řídících dodávku paliva, rozhodila synchronizaci a sekundu nato ji nastavila zpátky. Chowdhuryho systémová kontrola na žádnou závadu nepřijde.
Sparta se zastavila ve stínu nakládacího potrubí, aby vyslechla krátkou rozmluvu mezi oběma kapitány - odfiltrovala jejich vzdálené hlasy od ostatních vibrací lodi - a pak se stáhla zpátky do tmy.
Použila nejužší z přístupových cest, aby se vsoukala do svého doupěte v jednom z pomocných montážních prostorů. V zamazaném černém obličeji jí svítily propadlé oči. Protáhla se mezi úzkými stíny a pomocí svého pronikavého sluchu a zraku a matné, červené záři Garudiných kovových vnitřností v infračerveném spektru se dostala do svého hnízda, zatímco vlečná loď se ještě zachvívala následkem špatného odpojení.
Na vesmírných stanicích nebo na satelitních koloniích, kde bylo častokrát více než 100 000 obyvatel, bylo jednoduché ztratit se v davu, jak to udělala na základně na Ganymedu, ale na lodi s osmadvaceti lidmi na palubě jí nezbývalo, než se skrývat. Svou nepatrnou, leč přece jen anomální nadbytečnou hmotnost zakrývala četnými malými "nehodami" při doplňování paliva a zásob.
Už měsíc, od chvíle, kdy Garuda odletěla z Ganymedu, žila životem psance, skrývajícího se v těsném prostoru za montážním poklopem pohonné atomové jednotky. Za tu dobu stačila vyhubnout a obrůst špínou, jen několikrát měla během té doby příležitost si vydrhnout tělo nebo nasucho umýt vlasy, vyčistit šaty si nemohla nikdy. Dvakrát se odvážila ukrást z recyklovače kousky prádla, aby jimi nahradila špinavé spodní prádlo a kombinézu. Když mohla, kradla jídlo ze zásob nebo ho zachraňovala z recyklovače; její chudá strava měla vysoké procento živin ve formě, kterou ostatní odmítali: pomerančový nápoj v prášku, slaný kvasnicový výtažek, zmražené sušené tofu lupínky…
Jinak jen vlastní zásoba Striafanu v tubě naplněné stovkami malých bílých koleček, které se jako jemné vločky rozpouštěly pod jazykem.
Garuda byla mateřská loď Kon-Tiki. Před osmnácti měsíci byla Garuda desetiletý veterán ve službě v prostoru kolem Jupiteru, obyčejný těžkotonážní tahač se skromným vybavením pro obvyklou tříčlennou posádku. Noví zákazníci se neobtěžovali s přestavbou. Nákladní prostory jednoduše nahradily prostory pro novou posádku - osobní kajuty, jídelna, herny, ošetřovny a komisařství - podpůrné životní systémy se zvětšily, palubní pohonné jednotky se znásobily co do výkonu a chemické palivové nádrže se ztrojnásobily co do kapacity. Garuda se uprostřed trupu ježila anténami a komunikačními stožáry jako mořský ježek.
Nejnápadnější změnu představovalo samotné řídící středisko operace Kon-Tiki, velká kruhová místnost, která protínala Garudin střed a jejíž tmavá skleněná okna pod kopulí můstku obepínala loď kolem celého obvodu. Jakmile bude Kon-Tiki vypuštěna, letový velitel a pět dispečerů zasedne ve třech nepřetržitých směnách za terminály řídicího centra. Teď, když Sofala doplnila Garudiny lodní nádrže, zbývalo do vypuštění několik hodin.
Sparta ležela stočená jako embryo v beztížné temnotě a naslouchala poslednímu odpočítávání…
S propojenými vzduchovými uzávěry obou plavidel unášela Garuda na své přídi modul Kon-Tiki na oběžnou dráhu Jupiteru. Teď uslyšela syčení vzduchových uzávěrů a zadunění poklopů, ucítila zachvění spojovacích článků, jak od sebe v přesném sledu odskočily a konečně drcnutí při oddělení. Potom zaslechla syčení Garudiných polohových trysek, vyrovnávajících téměř nepostřehnutelný výkyv, který mateřské lodi způsobily trysky Kon-Tiki.
Sparta si představila, jak se modul Kon-Tiki, složité zařízení ukryté pod lesklým pláštěm a tepelnými štíty, opatrně vzdaluje od Garudy.
Obě plavidla teď visela bez hnutí tisíc kilometrů nad pustým kamenným a ledovým světem Amalthei v radiačním stínu tohoto Jupiterova nejklidnějšího měsíce. Pro Kon-Tiki se zanedlouho Jupiter vyhoupne nad okraj malého měsíce, ale pro Garudu zůstane velká planeta skrytá po celou dobu trvání operace. Až bude orbitální odpojení ukončeno a veškeré systémy prověřeny, Kon-Tiki zapálí trysky a započne svůj dlouhý pád.
Životní pouť Howarda Falcona měla co nevidět vyvrcholit.
Spartina pouť byla za poslední dva roky osamělejší a krušnější než kdy jindy. V leže naslouchala, jak se blíží okamžik jeho triumfu, zatímco její vědomí oscilovalo mezi přítomností, ponurými sny a zkreslenými vzpomínkami.

"Jsi v pořádku, drahoušku?"
Starostlivým tazatelem je zavalitá žena s širokými dlaněmi a rozkvetlými tvářemi bývalé dojičky, jejíž zvučné er prozrazuje její Somersetshireský původ. V náruči nese zmuchlaná prostěradla.
Děvče zamžourá modrýma očima a omluvně se usměje. "Zase to na mě přišlo, Kláro?"
"Dilys, kolikrát jsem ti říkala, že nikdy nevytáhneš paty z prádelny, jestli budeš stále takhle ve stoje usínat," říká Klára a nacpe prostěradla do chřtánu průmyslové pračky. "Buď tak hodná a dej tam zbytek, ano?"
Dilys se sklání a vytahuje z hlubin vozíku další prostěradla. Nad její hlavou ústí prádelní šachta, sahající přes tři patra až do posledního podlaží venkovského sídla.
Klára zdvihne obočí. "Kdybych nevěděla, jaká jsi bezelstná duše, myslela bych si, že posloucháš. Tahle šachta je jako

ložnicový telefon, jak jsi určitě stačila zjistit."
Dilys na ni roztáhne kukadla. "Ale to já bych neudělala."
Klářino bujné poprsí se rozhoupe srdečným smíchem. "Taky by ti to v tuhle dobu k ničemu nebylo. Nahoře nikdo není, jen Blodwyn a Kate, kteří tohle cpou do díry." Klára vezme Dilys prostěradla z ruky, strčí jednou použité ložní prádlo do pračky a zabouchne kulatá skleněná dvířka. Hnědá očka jí šibalsky září. "Z tohodle se o hostech dozvíš daleko víc. Podívej, slečna Martita prostěradlo vůbec nepoužila. Proč asi?" Roztáhne jiné prostěradlo. "Tady je odpověď: ten Jurgen není takový kapoun, jak vypadá."
"Nechápu," řekne Dilys.
"Mám na mysli rozdíl mezi kohoutem a kapounem, drahoušku."
"Teda Kláro!"
"Asi by se od hornické holky nemělo očekávat, že bude rozumět venkovským záležitostem." Klára zmuchlala prostěradlo a strčila ho do pračky. "Konec snění. Dělej, ať jsou ty ručníky a kapesníky vyžehlené, než se vrátím."
Dilys se dívá, jak Klářina široká záda a ještě širší boky mizí na schodech. Štíhlá, snědá dívka, namísto aby se pustila do žehlení, upadne okamžitě zpátky do transu. Přestože nestojí blízko prádelní šachty, dělá přesně to, z čeho ji Klára nařkla. Poslouchá. Poslouchá nikoli postelové rozvernosti, které ji ani v nejmenším nezajímají, ale náhodné rozhovory víkendových hostů lorda Kingmana. Hlasy přicházejí z haly…
"Na západě se loví vcelku slušně, přenecháme to ostatním, co říkáš?" To byl Kingman, starší muž, oplývající dobrými způsoby.
"Určitě nám najdeš něco, co stojí za ránu, Ruperte." Muž ve středním věku, jehož všechny dosavadní projevy prozrazovaly příšernou nedočkavost skrývající se pod maskou sympatie.
"Já vás nezklamu… Hleďme," Kingmanův hlas utichá, jeho nadšení vázne, "tady máme našeho Skopčáka."
Dole v prádelně stojí roztěkaná tmavovlasá dívka. Její zvláštnosti jsou v domě tolerovány díky stovky let staré, romantické pověsti Velšanů, nemluvě o tom, že lord Kingman, jak se zdá, má velkou slabost pro naivky. Pod její tmavou parukou se ale skrývají blond vlasy, její oči nejsou tak modré, jak vypadají, a Kingman by byl hluboce otřesen, kdyby věděl, kolik je v srdci této pohledné dívenky zloby.
Kromě Kingmana a jeho přátel Sparta jediná na celém světě ví, že Kingman byl kapitánem Doradu.
PIRÁTSKÁ LOĎ VE VESMÍRU, hlásaly titulky. Nesmysl, žádní piráti ve vesmíru samozřejmě nebyli. Odmyslíme-li si praktickou stránku pronásledování a dobývání, kam by se asi tak schovávali? Blízko obydlených planet a jejich měsíců ne, Hlavní pás taky nebyly žádné ostrovy Karibského moře, asteroidy byly malé a neměly atmosféru. Bez obrovských kapitálových nákladů se na nich nedalo žít.
Doradus nebyla pirátská loď, ale tajná válečná loď, která měla být držena v záloze pro případ nějakého budoucího konfliktu s Radou Světů. Doradus představoval děsivou sílu v rámci celé Sluneční soustavy, kde mělo oprávnění přepravovat útočné zbraně jen necelý tucet rychlých plavidel Komise kosmické kontroly. Jak dobře střežené muselo být jeho tajemství! A jak bolestná to musela být pro Svobodného ducha ztráta!
Jak sdělovací prostředky podrobně vylíčily, záhadná loď byla náležitě zaregistrovaná: jejím vlastníkem byla důvěryhodná banka Sadler's v Dillí, která zapůjčila kapitál na její konstrukci. Její stavitelé zbankrotovali a loď propadla Sadler's, která si zjednala k jejímu provozu váženou dopravní společnost, firmu, která Doradus následně pronajala důlní společnosti, která zajišťovala pravidelné dodávky mezi Hlavním pásem asteroidů a Marsem. Loď celých pět let vykazovala nijak zvláštní, ale docela slušný zisk.
A přitom každý z deseti zaregistrovaných důstojníků a členů posádky Doradu měl, jak záhy vyšlo najevo, falešné osobní doklady. Nezjistila se ani skutečná totožnost čtyř těl, která zůstala na Fobosu, když to prasklo.
Neexistoval ani náznak spojitosti mezi falešnou posádkou s nekalými záměry a mezi důlní společností, která ji zjevně najala v dobré víře, ani mezi dopravní společností, která s důlní společností uzavřela smlouvu, nebo s bankou, která uzavřela smlouvu s dopravní společností, nebo se zbankrotovanými staviteli, kteří přišli o své investice.
Sparta věděla, že k podvodu takového rozsahu by nikdy nemohlo dojít bez spoluúčasti lidí v řídicích složkách Komise kosmické kontroly. Svým osobitým přístupem k elektronickým médiím si prorazila cestu k Vyšetřovacímu odboru Vesmírné Rady a dozvěděla se výsledky prohlídky Doradu skoro stejně rychle jako Pozemské ústředí.
Mezi zbraněmi, které se našly na palubě bylo "…12 raket s pasivním zaměřováním typu SAD-5, žádná sériová čísla; 24 vysokoimpulzních torpéd s vysokoúčinnostními hlavicemi a s přibližovacím zapalovačem, žádná sériová čísla, model neznámý; 4 opakovací granátomety typu Toozer-Olivier přizpůsobené na použití ve vesmíru; 24 beden s 24 protipěchotními granáty pro Toozer-Olivier; 2 nestandardní 9 mm nábojnice s měděnou špičkou, pravděpodobně staroţitné…" Těžké zbraně spolu s dvěma kulkami do staré pistole - na palubě Doradu byl zřejmě sběratel zbraní.
Jeden z ředitelů banky Sadler's, činný v konkurzním řízení a v záležitostech okolo pronájmu Doradu, byl náhodou také nadšeným sběratelem starých zbraní. Kingman.
Byl to ten druh faktu, na který vyšetřovatelé Komise kosmické kontroly při houževnatém eliminování jednotlivých možností dříve či později narazí a prověří ho. Jestli jim to k něčemu bude, byla už druhá věc. Spartin přístup byl spíše intuitivní a přímočařejší. Od skutečné dívky z Cardiffu jménem Dilys si vypůjčila pečlivě sestavený pracovní životopis, který obstál při náročném zkoumání Kingmanovým správcem; Sparta se postarala o to, aby se místo uvolnilo krátce předtím.
Brzy po příjezdu do Kingmanova sídla se Sparta ujistila, že její odhad byl správný. Od svých výřečných kolegů ze služebnictva se dozvěděla o Kingmanových slavných předcích a o pistoli, která patřila německému vojákovi z bitvy u El Alameinu, o pistoli, do které se hodily náboje, které Kingman ve spěchu zanechal na palubě opuštěného křižníku.
"Dilys" stojí a naslouchá, dokud hlasy, které k ní doléhají přes zdi, jeden po druhém neutichnou. Kingman a jeho víkendoví hosté odcházejí na odpolední honitbu. Dilys se obrátí zpátky k hoře prádla, která čeká na vyžehlení. Ví s

jistotou, kterou nedokáže vysvětlit, že než tahle noc skončí, bude znát zbytek tajemství Proroků…

Na palubě Garudy sebou Sparta křečovitě trhla ve spánku a probudila se. Postupně se zvyšující dávky Striafanu, už to budou skoro dva roky, scvrkly její emocionální život na jediný pocit: hněv, ale její schopnosti vnímání a kalkulace se nesnížily… pokud byla ovšem dostatečně bdělá a silná, aby je mohla využít. V hlavě jí buši-lo a měla sucho v ústech. Trvalo jí dlouhé sekundy, než si vzpomně-la, kde je a proč je v těsném prostoru kolem ní taková zima a tma.
Rozehřála ji, jako už tolikrát, nezapomenutelná zášť. Probudila ji Kon-Tiki.
Kon-Tiki padala dolů k Jupiteru.

18
Pád z oběžné dráhy Amalthei do vnější atmosféry Jupiteru trvá jen tři a půl hodiny plus ještě několik minut k získání špetky orbitální inklinace navíc, čímž se vyhnete širokému pásmu průsvitných prstenců vesmírného smetí kolem planety. I s touto oklikou je to krátká cesta.
Jen málo lidí by na tak rychlé a děsivé cestě dokázalo zahmouřit oko. Spánek byla slabost, kterou Howard Falcon nesnášel, a ta trocha spánku, kterou přece jen potřeboval, mu přinášela sny, které čas ještě stále nedokázal vymýtit. Ve třech dnech které měl před sebou ale s žádným odpočinkem nemohl počítat, a tak musel využít příležitosti, kterou mu dlouhý pád do přibližně 96 000 kilometrů vzdáleného moře mraků nabízel.
Proto se ihned, jakmile Kon-Tiki přešla na přechodovou dráhu a všechny počítačové prověrky proběhly kladně, pokusil uložit ke spánku. Cynicky řečeno, mohl to být poslední spánek v jeho životě, proto mu připadalo příznačné, že téměř ve stejný okamžik Jupiter zakryl jasné, titěrné Slunce a jeho loď se dostala do nestvůrného stínu planety. Na několik minut loď zahalil zvláštní zlatistý soumrak; nato se čtvrtina oblohy proměnila v černočernou vesmírnou díru a zbytek v ohňostroj hvězd.
Ať člověk putoval Sluneční soustavou kudy chtěl, hvězdy se nikdy neměnily; stejná souhvězdí teď zářila na Zemi, miliony kilometrů daleko. Jedinou novinku byly malé, bledé srpky Kallistó a Ganymedu. Někde nahoře na obloze se pohyboval ještě plný tucet dalších měsíců, ale ty byly příliš malé a příliš vzdálené, než aby je lidské oko dokázalo rozeznat.
"Tady je všechno v pořádku," oznámil dispečerům na Garudě, plující vysoko nad ním v bezpečí Amaltheina stínu. "Na dvě hodiny zavíráme krám."
"Potvrzuji, Howarde," odpověděl mu letový velitel. Ta trocha hantýrky z raného období vesmírného programu NASA mohla možná zaznít poněkud nezvykle, zvláště byla-li vyslovena s thajským přízvukem, ale některé americké a ruské fráze zdomácněly v meziplanetárním prostoru už dávno předtím, stejně jako starodávná námořní terminologie na všech mořích světa.
Falcon zapojil spánkový induktor a zakrátko upadl do bezúčelného přemítání, jež bylo předehrou bezvědomí. Jeho mozek, který chtě nechtě ukládal zachycené informace a volnou asociací mu je předkládal ve chvílích, jako byla tato, mu teď připomenul etymologii slova Amalthea: znamenalo jemnocitná, něžná, starostlivá. Nymfa-koza Amalthea byla chůvou malého Dia, kterého Římané s oblibou ztotožňovali s Jupiterem, v jeho skalním úkrytu na Krétě.
Jupiterův vnitřní měsíc byl ještě dlouhou dobu po svém objevení nazýván jednoduše Jupiter V. Byl objeven jako první po čtyřech měsících, které objevila sonda Galileo a jejichž jména byla rovněž vypůjčena od Diových mytologických průvodců. Pakliže Amalthea neměla jiné pečovatelské povinnosti, byla aspoň neúnavným kosmickým buldozerem, který svědomitě zametal nabité částečky, jež činily zdržování se v Jupiterově blízkosti zdraví škodlivým. Brázda za Amaltheou byla téměř bez radiace a bez poletující kosmické hmoty. Garuda tam mohla parkovat v naprostém bezpečí, zatímco všude kolem číhala neviditelná smrt.
Falcon hloubal nad těmito záležitostmi a mozkem mu proudily jemné elektrické impulzy. Zatímco Kon-Tiki padala dolů k Jupiteru a sekundu za sekundou nabírala v ohromném gravitačním poli planety na rychlosti, on spal. Zpočátku spal bezesným spánkem, sny přicházely vždycky až před procitnutím. Byly to však spíš noční můry, které si přivezl ze Země. Nikdy se mu nezdálo o havárii samotné, zato se ale často ocital tváří v tvář tomu vyděšenému superšimpovi v oněch chvílích, kdy oba sestupovali mezi bortícími se plynovými vaky. Šimpanzové to nepřežili, tedy kromě jednoho - kterého, to nevěděl. Ti, kteří nezemřeli na místě, byli tak hrozně zmrzačení, že byli bezbolestně usmrceni. Ve skutečnosti nevěděl, jestli ten jediný, který zůstal naživu, byl tentýž, na kterého při ztroskotání narazil, ale v jeho snech to byl vždycky právě on. Párkrát ho napadlo, proč se mu zdálo jen o tom nebohém zvířeti a ne o kamarádech a spolupracovnících, o které na palubě umírající Královny přišel.
Sny, kterých se bál nejvíc, vždycky začínaly jeho prvním návratem k vědomí. Cítil tehdy jen nepatrnou fyzickou bolest, vlastně toho vůbec cítil nepatrně málo. Kolem byla tma a ticho, dokonce se mu zdálo, že nedýchá…
A vůbec nejpodivnější bylo, že nevěděl, kde má končetiny. Cítil je, cítil všechno, co pocit rukou a nohou obnáší. Dokonce se mu zdálo, že s nimi může hýbat, jenom nevěděl, kde jsou…
Jako první kapitulovalo ticho. Po hodinách, možná po dnech, si začal uvědomovat slabý tlukot. Nakonec, po dlouhém uvažování, si vydedukoval, že je to tlukot jeho srdce. To byl první z jeho mnoha omylů.
Následovalo slabé mravenčení, jiskřičky světla, přízračný tlak v jeho nadále přízračných údech. Jeden po druhém se mu navrátily smysly a s nimi i bolest. Musel se naučit všechno znova.
Byl malé, bezbranné děťátko, rozkošné asi tak stejně jako zkyslé mléko a špinavé plenky; nejspíš by došlo i na spoustu proseb-ných úsměvů na maminku, kdyby jen přišel na to, jak se smát a kdo je maminka. Zakrátko z něj bylo batolící se nemluvně, a spousta uznalých výkřiků provázela jeho potácení se do poloviny pokoje, kde se vždycky složil k zemi. A znovu a znovu. Říkali tomu fyzická terapie.
Jeho paměť zůstala nedotčená, alespoň se nezdála být dotčená, protože bez problémů rozuměl každému jejich slovu,

ale trvalo celé měsíce, než mohl svým vyšetřovatelům odpovědět (ta odporná světla nad jejich hlavami, zářivá světla do kruhu; proč se nad ním stále nakláněli?) něčím víc než jen zachvěním víček.
Měl v živé paměti ty chvíle vítězství, když vyslovil první slovo… když poprvé stiskl tlačítko elektronické knihy… a když se konečně pohnul. Pohnul v prostoru, v prostoru nemocničního pokoje, ale nikoli jen v duchu, nýbrž svými vlastními silami. To bylo opravdové vítězství a jemu trvalo skoro dva roky, než se na něj připravil.
Stokrát záviděl mrtvým superšimpům. Zkusili to a zemřeli. On nezemřel, a tak to musel zkoušet dál - v tomto ohledu neměl na výběr. To doktoři a jeho blízcí přátelé, po zralé úvaze, rozhodli.
A teď, po několika letech, byl tam, kde ještě nikdy nikdo nebyl. Řítil se dolů k planetě rychleji, než kterýkoliv člověk před ním.

Sparta se k jasné planetě řítila spolu s ním, i když jen ve své planoucí fantazii. Oči ji pálily a srdce jí bolestně tlouklo v hrudi. Nespala dvacet hodin, ale všechny její smysly, vrozené i ty umělé, byly napnuty k prasknutí.
A to napětí bolelo, ta úžasná vnímavost a představivost, která žádala úlevu. Zkřehlými prsty tápavě nahmatala drahocennou ampulku. Sejmula víčko a pokusila se vytáhnout jednu kapsli tulící se spolu s ostatními v tubě. Mikrogravitace jí to ztěžovala. Vysunula zpod nehtů jehličky a vyškrábla jednu ven.
Kapsle se jí pomalu rozpustila pod jazykem. Palčivé napětí povolilo a představivost se ztratila ve vzpomínkách, ve snových vzpomínkách, vzpomínkách na sen, kdo ví…

Dilys se zastaví a poslouchá.
Kromě nočního hlídače a jeho pomocníka, kteří chodí kolem budovy, je služebnictvo pohrouženo do hlubokého, zaslouženého spánku. Nahoře konečně usnuli poslední hosté.
Lovecké skupinky vyrazily do terénu a nevracely se po několik hodin. Kingman s mužem jménem Bill si vzali východní stranu panství, západní stranu ponechali tomu velkému, hlučnému Němci, který patřil k Holly Singhové.
Singhová se neobtěžovala ani s přestrojením, ani s falešným jménem; Dilys napadlo, jestli totožnosti ostatních jsou stejně skutečné jako její. Když dorazil poslední host, poznala, že jsou: byl to Jack Noble z Marsu, který se ztratil po neúspěšném pokusu o krádež Marťanské plakety.
Lovci se vrátili až když se do lesů sneslo šero a prodloužily se říjnové stíny na paloucích.
Kuchař měl s večeří pro šest osob co dělat, ale majordomus spolu se služkou a sluhou neměli s obsluhou žádné problémy. Dilys, nezkušené ve věcech kolem vedení domácnosti, nic nebránilo, aby seděla ve svém pokojíku v křídle pro služebnictvo a dívala se na video, dokud ji nepřemohla únava.
Pokoušela se naslouchat, ale vypadalo to, že Kingman a jeho hosté se po večeři stáhli do nějakého zvukotěsného zákoutí starého sídla. Z ohlušujícího řinčení, ozývajícího se z blízké kuchyně, odfiltrovala zvuky kroků sestupujících po kamenném schodišti, dokonce i šustot dlouhých šatů, potom hlasité vrznutí železných pantů a bouchnutí těžkých dřevěných dveří. Pak už nic.
Nic nedělat, jen tiše sedět v malém pokojíku, obklopená chvatem zbývajícího personálu, a přemýšlet. Vypadalo to, že pod domem byl prostor, který nebyl zakreslený ani na nejstarších plánech, na těch kouscích pergamenu ze 14. století, kdy byla budova, která se měla později stát Kingmanovým domovem, postavena jako opatství na poutní cestě. Pokud ono skryté místo hluboko v zemi pocházelo z té doby, zařídili to stavitelé tak, aby jeho existence zůstala utajena. Pokud bylo vyhloubeno později, jeho stavitelé i dělníci nebyli o nic méně diskrétní.
Jak bylo možné tak dokonalého utajení dosáhnout? Starobylými tajnými mechanismy, které bezpochyby fungovaly i teď. Kolik stavebních inspektorů, historiků a rádoby archeologů už při zkoumání hromady kamení přišlo buď k nečekanému bohatství anebo předčasně o život?
Dilys, vyčerpaná po čtrnácti hodinách praní a žehlení, nedokázala odolat únavě a usnula. Teď ale byla vzhůru a kolem ní bylo hrobové ticho.
Odchází ze své úzké světničky, prochází velkou kuchyní a přitom cítí vůni tuku a mýdla. Vysokými okny s tabulkami zalitými do olova proudí dovnitř sluneční světlo, odráží se od spodní strany zavěšených ocelových pánví a mis a třpytí se na stojanech s noži… Dilys projde špižírnou do přípravny vedle hlavní jídelny.
Tam jsou dveře vedoucí na úzké schodiště, po kterém je slyšela scházet dolů. Nikdo je nehlídá. Otevře je a rychle seběhne točitým kamenným schodištěm do tmy.
Z teplých kamenných zdí sálá infračervené záření, které jí stačí k orientaci. Prázdné police na zdech a pod nimi poházené soudky. Někdo tady nedávno smetl pavučiny. Také kamenná podlaha je umytá a navoskovaná. Na vzdálenějším konci starého vinného sklepa jsou další dveře, taky nezavřené a nestřežené. Zde, v samotném srdci tajné organizace, sebevědomí převládlo nad opatrností.
Projde dveřmi. Další kamenné schody, zdi jsou tentokrát chladnější, sklepení má stálou roční teplotu. Ve slabém světle radioaktivního tepla Země vidí nějaké obrysy.
Konec schodiště. Vzduch voní parfémy a potem, poznává jednotlivé Kingmanovy hosty. Tam - ve vzduchu se vznáší jejich duchové, šest bílých oděvů zářících tělesným teplem těch, kteří je nedávno měli na sobě.
Před ní další dveře, tentokrát kovové. Dotkne se jich jazykem: bronz, studený a trpký. Na jeho povrchu je jen několik otisků rukou, ještě trochu teplých, a tedy viditelných. Jinak jsou dveře jedna velká černá deska uprostřed načervenalé temnoty.
Větří, hledí na chladnoucí otisky, naslouchá.
Opatrně dveře otevře. Z kaverny začne pomalu proudit chladný vzduch. Ze sotva znatelné ozvěny jejích tichých kroků na kameni vycítí velikost prázdného prostoru.
I ona potřebuje světlo, aby viděla víc. Přikryje dlaní elektrickou baterku a tím udělá z masa a kostí vlastní ruky svítilnu.

V krví filtrovaném světle spatří přísně jednoduchou, osmihrannou síň z vybledlého pískovce, podobnou kostelní lodi bez uliček, větší na výšku než na šířku. Podlaha je z černého mramoru, je pečlivě vyleštěná, ničím nepřikrášlená.
Po obvodu se vzpíná do výše osm štíhlých kamenných pilířů, rozvětvujících se do úzkých žeber, které křížem krážem protínají hvězdnou klenbu. Mezi žebry je modrý nátěr, tak tmavý, že v červeném světle vypadá strop černý. Zdobí ho nepravidelně rozeseté zářivě zlaté, osmicípé hvězdy od velikosti hlavičky hřebíku až po hvězdy velké jako puklice na štítu. Největší z nich, jako zlatý střed terče, je umístěna v nejvyšším bodě uprostřed.
Architektura pozdní gotiky, sloh, který vznikl ve 14. století v západní Evropě, v Anglii nazývaný perpendikulární. Originální práce, žádná napodobenina, ale klenba není chrámová. A rozmístění hvězd není náhodné.
Je to planetárium. Zobrazuje jižní oblohu a v jeho středu je konstelační kříž. Z toho, co jí řekl Blake, poznává, o jakou místnost jde. Hvězdná klenba je stovky let starým protějškem poslední kom-naty v podzemní vile v Paříži, v níž vyvrcholilo Blakovo zasvěcení.
Pomalu obejde dokonale prázdnou místnost bez oken a povšimne si, jak se na naleštěném černém mramoru pod jejíma nohama, jakoby ze dna hluboké studně, odrážejí zlaté hvězdy nad její hlavou.
Uprostřed černé mramorové podlahy, přímo pod zářící zlatou hvězdou ve středu kříže, najde jediný dekorativní prvek. Vyvýšený zaoblený kámen s vytesaným znakem. Sundá ruku z baterky a namíří intenzivní bílý kužel světla k zemi.
Hlava Gorgony. Medúza.
Nikoli klasická představa krásné ženy s klubkem hadů namísto vlasů, ale archaické zpodobení masky hrůzy, vytesané do nápadně pomalovaného vápence - červená, modrá, žlutá - zataveného do mramoru: strnulý pohled, široce rozevřená tlama, zahnuté kančí kly, hnízdiště svíjejících se zmijí na hlavě.
Bohyně Smrti.
Síň v Paříži, o které jí vyprávěl Blake, byla postavena ve Věku rozumu a hvězdné komnatě, do níž po mnoha pokusech nakonec pronikl, vévodila obrovská socha Athény s vestavěnými (ó ty vrchole apollónského klidu a hojnosti!) varhanami. A na egidě téže Athény, bohyně moudrosti, byla archaická maska Medúzy.
Proroci uctívají Učení, Agia Sophia, Athénu a Medúzu, Rozum a Smrt. Pohlédnout do tváře Medúzy znamená zkamenět. Vzpírat se Učení znamená zemřít.
Mohla být největší z nás
Vzpírat se nám je vzpírat se Učení
Hubená dívka, která se teď dívá bohyni do tváře, však smýšlí jinak. Pod vyřezávanou kamennou maskou u jejích nohou se skrývá něco, co má velikou hodnotu, něco, co má pro lidi, kteří ji sem přivedli, stěžejní význam.
Vzpírat se rozumu znamená zemřít. Brána k vědění je smrt.
Deska je těžká, ale dá se snadno odsunout. Krypta, vykládaná bílým vápencem, není ani širší ani hlubší než mramorová deska nad ní. Uvnitř je plátěný rubáš, pod kterým něco leží. Odhrne rubáš stranou a namíří kužel světla do krypty. Spatří…
Železný kalich s postavou kráčejícího boha bouře. Chetitský, starší než vyřezávaná Medúza, přinejmenším 3500 let starý.
Dva papyrové svitky. Egyptské, skoro stejně staré.
Kostřičky dvou dětí, zežloutlé do barvy slonoviny. Původ neznámý. Věk neurčitý.
Malý černý dataštítek, zářící novotou.

"Řídící středisko operace Kon-Tiki, čas operace tři hodiny, deset minut," řekl letový velitel Meechai Buranaphorn do datového záznamníku. "Záznam… Navigace, podejte ústní zhodnocení."
"Dráha zatím v normě plánovaného atmosférického sestupu."
"Zdravotní stav?"
V komunikátoru se ozval lékařský dispečer. "Vše v normě. EEG ukazuje, že náš člověk právě přechází ze spánkové fáze dvě."
V tu chvíli už zpoždění signálu z Kon-Tiki na příjmu činilo asi dvacetinu sekundy a rovnoměrně narůstalo. Řídící středisko muselo udržovat spojení s Kon-Tiki pomocí komunikačních satelitů na dočasných orbitách, protože mezi Garudou a planetou byl neustále vztyčený štít Amalthei, který znemožňoval přímou komunikaci.
Nad zářícími plochými obrazovkami se v povolených popruzích pohodlně naklánělo půl tuctu dispečerů. Okolními okny z tlustého skla do kruhové místnosti proudilo slabé sluneční světlo, odrážející se od podivuhodné krajiny porůznu roztrouseného ledu a kamení: jeden konec podlouhlého měsíce, který se jako zbrázděný, vypouklý sádrový odlitek Údolí smrti táhl desítky kilometrů daleko. Na okraji rozmazaného bílého horizontu byla vidět oranžovo-červená záře Jupiterova dne. Samotná planeta neměla být okny této místnosti nikdy k zahlédnutí, zato triumfální návrat Kon-Tiki ano.
Přes veškerý relativní přepych svého dodatečného vybavení byla Garuda pouze přeplněnou lodí s pětičlennou posádkou a s celkem jednadvaceti dispečery, vědci a pomocnými techniky na palubě. Když tam byl ještě Howard Falcon, dělalo to dohromady dvacet sedm lidí. Na oficiálním seznamu pasažérů Garudy byl ale ještě jeden člověk; ten však byl, co se týče odbornosti, stejně užitečný a příjemný jako osina v zadku.
Pan Osina se teď ze svého významného místa nad ramenem letového důstojníka ujal slova. Dispečeři ho znali vlastně jenom jako člověka z nějaké kontrolní občanské iniciativy, kterému dala Komise kosmické kontroly statut pozorovatele, tedy místo, za které by lidé od médií neváhali prolít krev.
"Zásoby, tady Redfield, kdybyste mi věnovali chvilku. Moje propočty se úplně neshodují s vašimi předpokládanými hodnotami spotřeby kyslíku na palubě Kon-Tiki. Mohl byste se na to laskavě znovu podívat?" Mluvil a choval se stejně nepříjemně jako výběrčí daní.

Dotyčný dispečer bez jakýchkoli námitek, bez jakékoli reakce na Redfieldovy urážlivé způsoby stiskl několik tlačítek. Během týdnů, které uplynuly od chvíle, kdy Garuda opustila Ganymedes, se pan Osina takto stačil zachovat ke každému z nich.
Na obrazovce objevila žádaná čísla a pan Osina, jak se Redfield v duchu nazýval, něco zamručel a zmlkl. Vlastně nevnímal, co čte, a ani ho to nezajímalo.
Dexter a Arista, vyzbrojeni plánem, který pro ně vypracoval Blake, zahájili svou bleskovou kampaň… "Quis custodet custodies?" dožadovala se Arista, jistá si svou zaprášenou latinou tak, jak si to dovolí jen kněží a právníci. Dexter k záležitosti přistoupil poněkud světštěji: Koho by napadlo udělat psa zahradníkem?
Před tvrdošíjností Vox Populi, jakož i před touto poslední ukázkou nepřeložitelné logiky Komise kosmické kontroly nakonec kapitulovala. Po sáhodlouhém manévrování a dohadování (když věci vázly, Plowmanovi nikdy neváhali vyjít s nimi na veřejnost) bylo dohodnuto, že se určí jeden nebo více nestranných pozorovatelů, kteří budou mít neomezený přístup ke všem stránkám operace Kon-Tiki, a to po celou dobu jejího trvání.
Blake se nikdy neubránil úsměvu, když si vzpomněl, jak "pohotově" Vesmírná Rada kapitulovala. Ve skutečnosti ale na celé věci nebylo nic zábavného. Stačilo si uvědomit, že takových tucet lidí na lodi ví přesně, oč jde, a že jen čekají na příležitost, aby ho mohli zabít. Ale i ti nezasvěcení by ho nejraději viděli někde daleko odsud. A Blake přesto setrvával na místě, pokládal jim nepříjemné otázky a pozoroval je, někdy dvě i více směn po sobě. Nevěděli, o co mu šlo. Neměli ho rádi a on je taky ne.
Blakovo neveselé přemítání nakonec přerušil komunikační dispečer. "Letové, máme na drátě Howarda."

19

Kon-Tiki právě vycházela ze stínu a Jupiterův úsvit obrovským obloukem světla překlenul oblohu, když vytrvalé bzučení budíku Falcona vyburcovalo ze spánku. Nevyhnutelné noční můry (pokoušel se zavolat sestru, ale neměl ani sílu, aby zmáčkl tlačítko) se rychle vytratily z jeho mysli. Čekalo ho největší, a možná i poslední dobrodružství jeho života.
Zavolal řídící středisko, teď už skoro 100 000 kilometrů vzdálené a rychle zapadající za obzor Jupiteru, aby ohlásil, zeje všechno v pořádku. Jeho rychlost právě překročila padesát kilometrů za sekundu (což bylo na zápis do Guinnessovy knihy rekordů, uvážíme-li, že se nacházel na vnějším okraji atmosféry) a během půl hodiny měla Kon-Tiki začít pociťovat odpor charakteristický pro nejobtížnější atmosférický sestup v celé Sluneční soustavě.
Tímto plamenným očistcem prošly už desítky sond, ale to byly robustní a kompaktní přístrojové celky, které vydržely stonásobné tíhové zrychlení při vstupu do atmosféry. Kon-Tiki měla před spočinutím v horních vrstvách Jupiterovy atmosféry dosáhnout maximálně třicet gé a v průměru něco přes deset.
Falcon se začal opatrně a důkladně napojovat na složitou soustavu zábran, která ho měla ukotvit ke stěnám kabiny. Nic tak jednoduchého jako pavučinový popruh; když dokončil poslední spojení mezi vzpěrami, trubicemi, elektrickým vedením, deformačními senzory a nárazovými tlumiči, stal se prakticky součástí lodní struktury.
Hodiny na ovládacím panelu odpočítávaly sekundy, dělící ho od vstupu do atmosféry. Sto sekund. Teď už neexistovala cesta zpátky, ať to dopadne jakkoli. Za minutu a půl narazí do hmatatelné atmosféry a nenávratně uvízne v obrově sevření.
Odpočítávání pokračovalo: minus tři, minus dvě, minus jedna, nula…
Nic se nedělo. Zpočátku.
Hodiny začaly připočítávat: plus jedna, plus dvě, plus tři… a potom se za stěnami kabiny ozvalo strašidelné kvílení, které postupně přešlo do vysokého, pištivého jekotu. Odpočítávání bylo o tři sekundy pozadu, což bylo celkem slušné, vezmou-li se v úvahu všechny neznámé.
Byl to docela jiný zvuk než ten, který slyšíte při sestupu k Zemi, k Marsu, ba dokonce k Venuši. V této řídké, vodíkovo-heliové atmosféře byly všechny zvuky posunuty o několik oktáv nahoru. Na Jupiteru zněla i bouře fistulí. Pištivé hromobití. Falcon by se ušklíbl, kdyby to uměl.
S narůstajícím jekotem narůstala i tíha. Během několika minut nebyl schopen nejmenšího pohybu. Zorné pole se mu zúžilo natolik, že se do něj vešly jen hodiny a akcelerometr. Patnáct gé a čtyři sta osmdesát sekund před ním. Ani na okamžik ale neztratil vědomí, vlastně to ani nečekal.
Ohnivá stopa za Kon-Tiki, nyní už tisíce kilometrů dlouhá, musela poskytovat velkolepou podívanou, ať už pro kamery řídícího střediska nebo pro jakéhokoli jiného pozorovatele. Pět set sekund po vstupu do atmosféry začal aerodynamický odpor pozvolna slábnout: deset gé, pět gé, dvě… A pocit tíhy se téměř beze zbytku vytratil. Falcon padal volným pádem, jeho ohromná oběžná rychlost byla pryč.
Potom ucítil náhlý otřes, kabina se zbavila rozžhaveného tepelného štítu. V témže okamžiku odpadl i aerodynamický kryt. Teď už patřily Jupiteru; svou práci odvedly. Falcon uvolnil některé zábrany, aby se mohl po kabině trochu pohybovat, aniž by se od soustavy odpoutal, a čekal, až automatický řadič zahájí další, nejkritičtější letovou sérii.
Neviděl, jak vystřelil první brzdicí padák, ale ucítil slabé trhnutí. Rychlost pádu se okamžitě snížila a Kon-Tiki zanedlouho ztratila všechnu horizontální rychlost a řítila se rychlostí téměř patnácti set kilometrů za hodinu kolmo dolů. Všechno záleželo na tom, co se stane v následujících šedesáti sekundách.
Rozevřel se druhý brzdicí padák. Falcon zaklonil hlavu, aby se podíval průhledem nad hlavou ven, a ke své nesmírné úlevě spatřil za padající lodí vzdouvající se záplavu třpytivé fólie. Tisíce čtverečních metrů balonoviny se jako veliká rozkvétající květina rozvinulo po obloze - obrovský balon pomalu nabíral řídký plyn až k úplnému nafouknutí.
Rychlost klesání se snižovala, stabilizovala se teď na několika kilometrech za hodinu. Teď už bylo spoustu času. Než by Falcon při této rychlosti dopadl až na samý povrch Jupiteru, trvalo by to celé dny.
Kdyby ale doopravdy nic neudělal, nakonec by přece jen dopadl. Balon nad jeho hlavou prozatím fungoval jenom jako

padák, neuděloval žádný zdvih, což bylo při téže hustotě vnitřního a okolního plynu pochopitelné.
Potom s charakteristickým a poněkud znepokojivým zapraskáním naskočil malý nukleární reaktor a začal do pláště nad lodí chrlit příval tepla. Během pěti minut byla rychlost klesání na nule; v šesté minutě začala loď stoupat. Výškoměr ukazoval, že se ustálila ve výšce asi čtyři sta kilometrů nad povrchem - vlastně nad tím, co se povrchem v podmínkách Jupiteru dalo rozumět.
Ve atmosféře z vodíku, nejlehčího ze všech plynů, se mohl uplatnit jen jediný druh balonu, a to byl balon na horký vodík. Dokud budou nukleární kamínka klapat, může Falcon zůstat nahoře a nechat se unášet napříč světem, který obsáhne sto Tichých oceánů. Po fázovém létání ve vzdálenosti asi pěti milionů kilometrů od Země, poslední vodní planety, mohla teď Kon-Tiki konečně dostát svému jménu, jako nebeský vor, vydaný na pospas proměnlivým proudům Jupiterovy atmosféry.
Pád dolů k Jupiteru byl pro Falcona procitnutím z mučivých snů do triumfálního dne. V Amaltheině stínu zatím v zapáchající díře na palubě Garudy Sparta nadále setrvávala uvnitř sebe…

Dilys nemůže bez rozhraní dataštítek přečíst. Za pět minut po odhalení krypty je zpátky nahoře v Kingmanově kuchyni u služebního počítače. Terminál je sice příliš blízko plynového sporáku, plochá obrazovka je zamlžená a klávesnice umaštěná, nicméně do něj zasune svoje polymerové jehličky a ucítí brnivý tok elektronů. Vloží ukradený čip do terminálu a jeho obsah sejí vlije přímo do předního mozku.
Přisune si celý balík informací do vícerozměrného mentálního prostoru a hledá vstupní klíč. Hromada nesrozumitelných dat, které ovšem nepostrádají formální konvence… Klíč ale není nic příliš jednoduchého, jeho složitý geometrický charakter jí po několik dlouhých sekund uniká. Potom se obraz v její mysli samovolně poskládá. Povědomý obraz, jen co je pravda. Vířící záplava mračen, místo, kam ji tak často vedly její sny…
Pozoruje je však z větší výšky, takže podivné sraženiny Jupiterových mračen vypadají stejně výrazně a ostře jako pomalu promíchávaná plechovka s barvou, kapky oranžové a žluté, přecházející spirálovitě do bílé.
Otvírají se před ní panoramata informací.
Propadá se do bezedných mračen… Ne, prolétá jimi jako nějaká okřídlená bytost. Nasává intenzivní rádiové emise, které ji naplňují rozechvělým teplem, ten pocit je tak známý, že až sladce zabolí, vzpomínka, že něco takového mohla kdysi vnímat vlastním tělem…
Je oslněná, zmatená, přiopilá. Pokouší se zachovat si objektivní nadhled, pochopit smysl toho, co vidí.
Jsou to data ze sondy k Jupiteru. Popiska souboru, zpřístupněná její objektivní myslí, určuje jeho jméno a čas. Prožívá to, co kdysi všemi svými senzory, svými objektivy, anténami a radiačními detektory sonda zachytila.
Soubor končí. Náhlý střih jako ve filmu a ona se ocitá v dalším souboru.
Operační sál, roj světel nad hlavou. Palčivý pocit tupé bolesti po celém těle, šířící se z břicha až po konečky prstů na nohou a rukou. To jsem já na tom stole? Že by z nějaké nahrávky znovu prožívala svá muka? Ne, tohle je jiné místo, jiný… pacient. Lékaři si dávají na čas.
Člověku na stole nezbývá mnoho masa ani krve a to, co z něj ještě zbývá, je udržováno pomocí spletité konstrukce z plastových a kovových přístrojů… v místech, kde mají být orgány. Dočasné podpůrné systémy nebo trvalé protézy?
Střih. Nový soubor.
Falcon. Je Falcon. Testuje své rekonstruované údy, své rekonstruované smysly. Hrozné… je to ten nejprimitivnější způsob fyzické terapie. Jeho pokroky jsou monitorovány vnitřními implantáty…
Znovu musí násilím oddělit své vědomí od zážitku, do nějž se pohroužila. Jsou to Falconovy pocity, ale zdá se, že on neví, že je "odposloucháván". Dali mu do hlavy štěnici.
Fascinovaně se noří zpátky do Falconovy terapie, do bolestivého natahování a ohýbání pospravovaných končetin a orgánů, do obnovování a vylepšování jeho schopností. Jeho oči jsou schopné mikroskopického a teleskopického vidění, vnímání ultrafialového a infračerveného záření. Jeho čich je schopný okamžité chemické analýzy. Je schopen vnímat rádiové vlny a korpuskulární záření, je schopen naslouchat…
Byl jako ona, ale lepší. Nový, vylepšený. Měl lepší senzory, lepší procesory. Popadl ji hrozný vztek, závist.
Střih. Nový soubor.
Letecká simulace ve vířících mračnech plynného obra. To může být pouze Jupiter. Vizuální a další data z kosmických sond. Nadzvukové větry. Řídká uhlovodíková směs. Teplotní a tlakové výkyvy, všechno viděno Falconovýma očima. Je tam, pluje spolu s ním.
Nenadálý rádiový signál, a potom zvuk, píseň, dunivý chór, pronikající přímo do jeho (a současně jejích) prsou, tryskající ven, překypující radostí a úžasem, neodbytné nutkání. Ta píseň je Učení a Učení je v konečném důsledku právě toto. Všechno bude dobré… Navzdory oběti i díky ní. Nezbytné a radostně předjímané oběti… Hlas, jako ten Boží na Nebesích, zní všude kolem: "Pamatuj na První článek."
Oddá se prožitku a rozkoši simulace. Falcon je u vytržení. Falcon o to usiluje stejně jako ona, je to odevzdání se, naprostá oddanost… "Pamatuj na První článek."
Potom pochopí. Zmocní se jí hněv a závist. Ona má být Falcon, ona má být ten, který zaujal její místo, ten, který je lépe zkonstruovaný než ona.
Zruší spojení, vyjme čip z terminálu, vytáhne jehličky z portu, přeruší veškerý kontakt. Vře v ní vztek, který by dokázal zabíjet.

20
Ačkoli kolem Falcona ležel celý nový svět, trvalo déle než hodinu, než si ho mohl prohlédnout. Nejprve musel zkontrolovat všechny systémy a jejich odezvy na řízení. Musel se naučit, kolik tepla je zapotřebí k dosažení

požadované rychlosti stoupání a kolik plynu je třeba vypustit, aby klesal. Nejdůležitější ze všeho byla ale otázka stability. Musel upravit délku kabelů, které poutaly jeho kabinu k obrovskému hruškovitému balonu, aby ztlumil vibrace a dosáhl co nejplynulejšího pohybu.
Prozatím měl štěstí. V jeho výšce byl stálý vítr a Dopplerův snímač neviditelného povrchu planety ukazoval horizontální rychlost 348 kilometrů za hodinu. Na zdejší podmínky to byla velmi mírná rychlost; byly už zaznamenány větry o rychlosti až 2000 kilometrů za hodinu. Samotná rychlost ale samozřejmě nebyla rozhodující; hlavní nebezpečí představovaly turbulence. Kdyby na nějakou natrefil, mohla ho zachránit jen jeho obratnost, zkušenost a okamžité reakce. A to byly všechno věci, které se zatím do palubního počítače Kon-Tiki naprogramovat nedaly.
Teprve když se ujistil, že si své podivné plavidlo dostatečně "ohmatal", věnoval pozornost řídícímu středisku a jeho naléhání, aby si pospíšil s prověrkou ostatních palubních systémů. Vysunul přístrojová ramena a analyzátory atmosféry. Kabina teď připomínala poněkud ledabyle nazdobený vánoční stromek, ale přesto hladce plula po větru a vysílala do vzdálené mateřské lodi přívaly informací. Falcon se konečně mohl rozhlédnout.
První dojem byl pro něj překvapením, ba dokonce trochu zklamáním. Co se měřítka týče, mohl stejně dobře letět balonem nad obyčejnou mrakovou clonou v Indii. Obzor se zdál být v běžné vzdálenosti. Falcon nijak nevnímal, že by se nacházel na světě, který má jedenáctkrát větší průměr než jeho vlastní planeta. Usmál se a v duchu přepnul do infračerveného spektra, aby prozkoumal spodní vrstvy atmosféry a ověřil si, jak snadno se lidské oči dají oklamat.
Jeho vzpomínky teď byly jiného charakteru. Viděl Jupiter tak, jak ho viděly stovky automatických kosmických sond, které tu byly před ním. Ta vrstva mračen, která se zdála být asi pět kilometrů daleko, byla ve skutečnosti šedesát kilometrů pod ním. A obzor, jehož vzdálenost by odhadoval asi na sto kilometrů, byl ve skutečnosti skoro 3000 kilometrů daleko.
Křišťálově průzračná vodíko-heliová atmosféra a nesmírná velikost planety by nezkušeného pozorovatele dokonale oklamaly, odhad vzdáleností zde byl ještě daleko obtížnější než na Měsíci. Pozemský mozek si tady musel všechno nejméně desetkrát vynásobit. Pro Falcona to ale byl jednoduchý úkol, byl dobře připraven. Přesto však byla jistá část jeho vědomí hluboce znepokojena - ta část, která si, než aby vzala na vědomí Jupiterovu obrovitost, raději představovala, že se on sám scvrkl na desetinu normální velikosti.
Tak či tak, tento svět mu byl souzen. V hloubi duše věřil, že si na jeho nelidské rozměry postupně zvykne.
Upíral pohled k neuvěřitelně vzdálenému horizontu a měl pocit, jakoby mu duší profukoval vítr chladnější než Jupiterova atmosféra. Všechny jeho argumenty na obhájení expedice s lidskou posádkou byly účelové a on teď pochopil, že skutečně pravdivé bylo jen jeho vnitřní přesvědčení. Tohle místo nikdy nebude pro lidi. Bude první a zároveň poslední člověk, který sestoupí Jupiterovými mračny.
Obloha nad ním byla téměř černá, s výjimkou několika amoniakových oblaků, vzdálených přibližně dvacet kilometrů. Tam nahoře na pokraji vesmíru bylo zima, ale teplota i tlak s klesající výškou prudce narůstala. Ve výšce, ve které se teď Kon-Tiki vznášela, dosahovala teplota minus padesáti stupňů Celsia a tlak pět pozemských atmosfér. O sto kilometrů níže však bude teplo jako na pozemském rovníku a tlak přibližně jako na dně mělkého moře. Ideální podmínky pro život.
Čtvrtina zdejšího krátkého dne už uplynula. Slunce bylo v půli cesty k zenitu, ale světlo na nepřerušované hradbě mraků pod ním bylo nezvykle měkké. Dodatečných šest set milionů kilometrů oloupilo Slunce o všechnu sílu. Obloha byla jasná, ale Falcon měl pocit, jako kdyby bylo zataženo. Až den skončí, příchod tmy bude skutečně velmi rychlý; přestože bylo ještě dopoledne, bylo ve vzdu-chu jakési podzimní přítmí.
Podzim však na Jupiteru nikdy nenastane. Roční období tady neexistovala.
Kon-Tiki sestoupila doprostřed rovníkové zóny, nejméně barvité části planety. Moře mraků, táhnoucí se k obzoru, bylo jako hejno nevýrazně zbarvených lososů; ani náznak po žluté, růžové, dokonce ani červené barvě, která zdobila Jupiter ve větších výškách. Rudá skvrna, nejnápadnější za všech charakteristik planety, ležela tisíce kilometrů směrem na jih.
Sestoupit tam, na místě, kde sondy věštily tak velkolepou podívanou, bylo velkým pokušením, ale plánovači expedice usoudili, že tropické jižní poruchy jsou v posledních měsících "nezvykle aktivní". Atmosférické proudy dosahovaly rych-losti přesahující tisíc kilometrů za hodinu. Namířit si to do takového gigantického víru neznámých sil by znamenalo koledovat si o malér. Rudá skvrna a její tajemství budou muset počkat na příští expedice.
Slunce putující po obloze dvakrát rychleji než na Zemi se blížilo k zenitu; bylo teď zastíněné velkým vrchlíkem balonu. O tom, že Kon-Tiki nadále hladce a svižně pluje západním směrem rychlostí 348 kilometrů za hodinu svědčil pouze ukazatel radaru… a Falconovy soukromé, okamžité propočty.
Napadlo ho, zda je tu stále tak klidno. Vědci, kteří analyzovali data ze sond, rozhodně doporučovali sestup v rovníkovém pásmu; předpovídali, že rovník bude nejklidnější místo, a jak to teď vypadalo, nejspíš věděli, o čem mluví. Původně se však Falcon k takovým předpovědím stavěl veskrze skepticky. Souhlasil s jedním nezvykle skromným badatelem, který mu bez obalu řekl: "Žádní odborníci na Jupiter nejsou."
Až tenhle den skončí, bude jeden na světě. Jestli se toho konce dožije.
Na palubě Garudy se letový velitel Buranaphorn odpásal z popruhů a ladně se vznesl zpoza řídicího panelu. O chvíli později za něj stejně ladně zapadla střídající Im Budhvornová. Byla to drobná Kambodžanka v uniformě Indo-Asijské Vesmírné služby s plukovnickými ohniváky na ramenou.
"Zatím to vypadá tak, že simulace byla zábavnější," řekl jí Buranaphorn.
"To je dobře," řekla Im. "Doufejme, že to tak zůstane." Zkontrolovala jednoho po druhém své kolegy dispečery, kteří vystřídali v kruhové místnosti první směnu.
V palubním komunikátoru to zapraskalo a ozval se unavený hlas kapitána Chowdhuryho: "Můstek řídícímu středisku operace Kon-Tiki."
"Mluvte, kapitáne," vyzvala ho Im.

"Mám tady žádost o povolení vstupu na palubu od člunu Komise kosmické kontroly, který právě startuje ze základny na Ganymedu. Dvoučlenná posádka. Předpokládaný čas příletu v devatenáct hodin, dvacet tři minut času od počátku operace."
"Jaký je důvod návštěvy?" zeptala se rozpačitě Im.
"Bez udání důvodu." Kapitán se odmlčel a ona zaslechla vzdálené praskání komunikátoru. "Člun opakuje, že jde o žádost."
"Nechci se dotknout žádného z navigátorů, ale raději bych neriskovala vychýlení během spojovacího manévru."
"Takže chcete, abych jim řekl, že odmítáte povolení udělit?"
"Předpokládám, že jestli skutečně hodlají přijít, dají nám to rozkazem," řekla Im. Když Chowdhury neodpovídal, dodala: "Zdůrazněte, prosím, kapitánovi člunu delikátní povahu naší mise. A zároveň mě, prosím, průběžně informujte."
"Jak si přejete." Chowdhury se odpojil.
Im nechápala, proč chce posádka člunu řídící středisko Kon-Tiki obtěžovat uprostřed probíhající operace, i když pravomoc k tomu rozhodně měla. Ve skutečnosti se žádného neštěstí neobávala. Spojení s kabinou Kon-Tiki by mohla přerušit pouze velmi nepravděpodobná havárie při spojovacím manévru.
Když se však pohledem vrátila k dispečerům, jejich řídicí panely byly uspořádány v úhledném kruhu před ní, povšimla si vystrašeného výrazu na jedné nebo dvou tvářích - výrazu úzkosti, který se nominálním statusem operace nedaly vysvětlit.

Vnímání temného okolního světa se Spartě vrátilo v narudlém oparu bolesti. Naslouchala dost dlouho, aby určila status operace. Slyšela, jak Im s Chowdhurym spolu hovoří o příletu člunu Komise kosmické kontroly. Nezajímalo ji to. Nebyla to její starost. Za chvíli bude po všem.
Zašmátrala v tubě a vytáhla z ní další bílou kapsli. S lahodnou sladkostí se jí rozpustila pod jazykem…

Už není Dilys. Už je zase Sparta. V černé elastické kombinéze jí není zima, jenom ji zebou lícní kosti a špička nosu. Je stínem v probouzejícím se lese. Krátké vlasy má schované pod kapuci, ze které jí čouhá jen obličej.
Čeká v lese, až se slunce zvedne a vnese do oroseného lesa říjnovou paletu barev. Pach tlejícího listí jí připomene podzim v New Yorku. S Blakem. Když se všechno začalo hatit.
Pach listí… Tohle měla jen Země a žádná jiná planeta. Hnilobu. Není hniloba, není život. Není život, není hniloba. Byli to opravdu Oni, kdo stvořil všechen tento umouněný život, kdo ho stvořil, nebo alespoň zasel současně na Venuši, Marsu a Zemi? Na Marsu a Venuši život vyschl, umrzl nebo se vypařil tlakem, spláchly ho žíravé deště nebo odfoukl studený CO2. Pouze na Zemi zapustil kořeny, ve vlastní špíně.
A teď se rychle rozrůstal, snažil se být stále o krok před sebou samým. Hniloba rozrůstající se mezi planety. Hniloba rozrůstající se mezi hvězdy.
A celý tenhle sajrajt coby dar Stvořitele! Zvláštní role, kterou Jim Prorokové přisuzovali. Jim, kteří podle Učení "čekají na velkém světě" - všechno se jí teď vrátilo, všechno bylo zakódované ve Falconově mozku - Jim, jak pravilo Učení, kteří mezi "posly sídlícími v oblacích" čekali na "vzkříšení", jehož byli Prorokové věrozvěsty…
To ona byla vybrána, vyrobena, aby byla tím věrozvěstem. Byla zkonstruována tak, aby ty posly v oblacích našla a dorozuměla se s nimi - rádiovým ústrojím, které z ní vytrhli na Marsu, jazykem znaků, který ji Prorokové naučili a který jí potom, co ji zavrhli, ne zcela dokonale vymazali z mozku.
Slunce vychází. Oranžové paprsky pronikají orosenými větvemi stromů a nacházejí Spartiny bledé oči. Palčivý oheň.
Vzpírá se naší autoritě
Vzpírat se nám je vzpírat se Učení
A zatím to byli Prorokové, kdo se vzpírali a vysmívali vlastnímu jménu. Tito falešní Prorokové se chytili do pasti ctižádosti, slepí k vlastním tradicím. Neviděli, že ve skutečnosti se Učení poddala a ono v ní vykvetlo. Vykvetlo, dozrálo a nakonec puklo jako přezrálý fík, který visel příliš dlouho na větvi, a s prasknutí vyvrhl na svět nachovou dužinu obtěžkanou semeny. Byli příliš omezení, aby poznali, že dosáhli většího úspěchu, než doufali, příliš omezení, aby poznali, v co se Sparta proměnila. Totiž ve ztělesněné Učení.
A když se nechtěla držet slepé cesty, obrátili se proti ní. Pokusili se jí vyříznout Učení z hlavy, vypálit ho, vysát ho z ní spolu s krví.
Zachránila se před nimi a celé následující roky se z té nepodařené exstirpace a z ran, které zanechali v jejím těle, pomalu vzpamatovávala. Teď už byla silnější, chladnější, a až dojde ke svému vzkříšení, udělá, co musí udělat. Co Učení, kterým je Ona, žádá. Nejprve však zabije ty, kteří se ji pokusili zneužít. Nikoli z nepřátelství. Necítila k nim nic, vášně se jí netýkaly. Ale vzduch potřeboval vyčistit, věci potřebovaly zjednodušit. A věci se zjednoduší, když eliminuje ty, kteří ji stvořili, počínaje lordem Kingmanem a jeho početnými hosty.
A potom si bude moci dovolit zabít toho samozvance, tu pseudočlověčí bytost, kterou ji chtěli nahradit. Falcona. Dřív, než doručí do mraků špatné poselství.
Ze svého místa v lese vidí, jak se na Kingmanově terase objeví postava. Dům se koupe ve světle vycházejícího slunce. Nad luční travou a kapradím se vznáší ranní mlha a propůjčuje sídlu skelný charakter, jaký mívají obrazy na tylové oponě v divadle.
Nechá si zvětšený obraz levého oka promítnout na obrazovku své mysli. Je neuvěřitelně ostrý a nezkreslený, lepší než nový - takový má Striafan na mozek účinek.
Muž na terase je ten, kterému říkají Bill, ten, který voní zvláštní směsicí neznámých pachů. Dívá se přímo na ni, jako kdyby věděl, kde je - což je nemožné, pokud ovšem nemá teleskopický zrak rovný jejímu.
Tam, kde stojí, vypadá jako snadný cíl. Výstřel je ale bohužel nemožný, i s její terčovou pistolí. Gyroskopický kroutivý

moment vyvolaný odporem po gravitačním oblouku by kulku stočil do široké spirály ještě dříve, než by dosáhla terasy. Na tuhle vzdálenost by ani ten nejrychlejší počítač na světě, ten v její hlavě, nedokázal určit, kde kulka skončí, leda v rozmezí půl metru.
Na druhou stranu, s kulkami, které ona používala, by na jistou smrt stačilo i toho půl metru, jen by musela zasáhnout aspoň kousek těla. Ale ne, Bill počká.
Z vysokých dveří teď vychází Kingman, na sobě má lovecký kabát a v ruce pušku. Při pohledu na Billa se zarazí, očividně by se mu chtěl vyhnout, ale už je pozdě. Naslouchá…
"Ruperte, opravdu jsem nezamýšlel…"
"Pokud mě omluvíš, pokusím se ještě jednou o tu stromovou krysu. Třeba ji tentokrát dostanu."
Kingmanův hlas je úsečný, tichý, vůbec se nedívá druhému muži do očí. Kulovnici má položenou v lokti, spočívá mu tam tak nevinně… je zřejmé, že se musí přemáhat, aby nezdvihl hlaveň a neodpráskl pozemní krysu, kterou má přímo před nosem. Ale namísto toho se otočí, projde kolem něj, dolů po schodech na mokrý trávník a vydá se po něm… přímo k ní.
Nemá psy. Musí je považovat za přítěž, když se jedná o lov na stromové krysy.
Kingmana prvního. Až se přiblíží na půl cesty. Potom, jestli bude ta kreatura jménem Bili stále nekrytá…
Neustále naslouchá čvachtání a šustění Kingmanových holínek v bujné trávě. Slunce je zcela skryté za stromy na okraji lesa, barví je na červeno a žluto a zvýrazňuje jemnou síť jejich vláken.
Lepší bude zlikvidovat ho v lese. Potom zpátky k domu, bude-li to nutné, tak i dovnitř, a zlikvidovat je jednoho po druhém. Tiše. Nenápadně. Nejlepší je rána do hlavy.
Kingman je teď v kapradí. Tuhé, mokré, podzimem zhnědlé vějířovité listy mu smáčejí keprové kalhoty až ke kolenům. Blízké kmeny stromů se ocitají mezi nimi, ačkoli tu a tam ho zahlédne kráčet mlhou.
Neustále naslouchá, sleduje jeho postup kapradím, vzrušená nadcházejícím střetem, když zaslechne toho druhého. Vibrace na samé hranici jejích posílených smyslů, někde vpravo od ní. Opatrné kroky v pomalém, složitém rytmu, jako když po bouři padají z okapů poslední kapky deště.
Vysoká. Dva kusy, pravděpodobně laně, pomalu a lehce našlapující po lese a hledající v podrostu něco suchého k snědku.
Vedle nich jsou tu ale i další kroky, ještě pomalejší, ale těžší. Není to zvíře, i když se skoro jako zvíře pohybuje. Neslyšně a tuze opatrně. Krokem profesionálního lovce.
Kingmanův hajný? Ne, ten ještě před půlhodinou vyspával ve svém pokoji v západním křídle po včerejší pitce. Tohle je nový hráč.
Sejme vektor zvuku, potom přestane naslouchat a dá se do pohybu. Přestože už tak dobře neslyší, dokáže si následující kroky nově příchozího spočítat.
Přichází Kingman, zleva, prodírá se mokrým mlázím jako slon, nakračuje s tupým sebevědomím pramenícím z celoživotní znalosti těchto lesů. Ona jde vpravo, nemá v úmyslu neznámého hráče odříznout, chce ho jen obejít, obhlédnout si ho. Našlapuje rozjasňujícím se lesem jak nejplavněji a nejostražitěji dovede.
Zůstane stát jako přibitá - divže do něj nevrazila. Nemít tu výhodu, že o něm ví… je opravdu velmi dobrý. Nehybně se zachvívá, opřená o drsnou kůru starého pokřiveného dubu.
Potom se pohne a vidí, koho má před sebou. Kudrnaté zrzavé vlasy, kabát z velbloudí srsti, rukavice z vepřovice - mezi ozářeným podzimním listím je skoro lépe maskovaný než ona. Jeho obratnost ji už vůbec nepřekvapuje.
Oranžový muž. Na Marsu ji skoro dostal, potom znovu na Fobosu. Tehdy měla příležitost ho zabít, ale z nějakého nepochopitelného důvodu to neudělala. Ze smyslu pro spravedlnost? Pro poctivou hru? Neudělala to, přestože věděla, že on zabil doktora, který ji pustil ze sanatoria, přestože už v té době s jistotou tušila - i když ve své paměti nenašla žádný nezvratný důkaz - že se pokusil zabít její rodiče. A že se mu to možná podařilo.
Se zadrženým dechem opře tvář o smaragdový polštář zeleného mechu na kmeni a čeká, až muž přejde dolů podél koryta potoka zapadaného listím. Všechny její někdejší zábrany pozbyly smyslu.
Jeho kroky se zastaví.
Opatrně vystrčí hlavu zpoza stromu. Nevidí ho. Zato v lese slyší vytrvalé Kingmanovy kroky.
Ranní ticho prořízne hlasité třesknutí pistole oranžového muže. I bez tlumiče, který oranžový muž obvykle používá, okamžitě poznává jeho osmatřicítku podle zvuku, který vyděsí obě laně. Ty plavně odskáčou hlouběji do obory, bez ohlížení se řítí mlázím, dvě živá zvířata, která nezpůsobí ani tolik hluku, aby to přehlušilo tupý pád Kingmanova mrtvého těla. Padne k zemi jako podťatý strom. Rána do hlavy.
Kdyby oranžového muže viděla, zastřelila by ho, ale ten jde klidně dál, chráněný kmeny stromů, směrem k domu. Plíží se za ním, až má volný výhled na dům i na louku před ním.
Oranžový muž teď vychází z lesa na otevřené prostranství a vůbec se nesnaží krýt. Všichni Kingmanovi hosté jsou shromážděni na terase, tiše si povídají a sledují jeho příchod. Ten, kterému říkají Bili, se otočil zády k zábradlí a čelem k ostatním. Má ledabylý, arogantní postoj.
Patnáct sekund naslouchá…
"Takže, Bille, vzhůru na Jupiter," říká Holly Singhová se spokojeným úsměvem na červených rtech. "Jak ale víme, že tam Linda nebude před námi, jako se to stalo na Fobosu?"
Bill si dá s opovědí načas. Potom řekne: "Ve skutečnosti, drahoušku, právě na to spoléhám."
Její strnuti trvá jen okamžik. Když ho překoná, je už rozhodnutá. Namíří a zmáčkne spoušť. Hlava oranžového muže se rozletí, nebyla ani tak oranžová, jako růžová.
Další výstřely si vyžádají čas, každý asi třetinu sekundy.
Nutné riziko spojené s extrémní vzdáleností si vybírá svou daň. Pouze dva ze čtyř prvních projektilů našly cíl.

Ten první byl určen Billovi, ale namísto něj ho dostane Jack Noble do středu trupu. Druhý výstřel skončí ve zdi. Další je určen přikrčené Holly Singhové. Nachází její rameno a spolu s ním si odnáší i polovinu krku. Čtvrtý projektil odlamuje z balustrády nepravidelný kus kamene…
Zatím už ostatní leží na zemi za balustrádou. Pár sekund nato začínají opětovat palbu.
To už je ale Sparta pryč. Uhání lesem ladněji než srnka.

21
Toho prvního dne se otec bohů na Falcona jen usmíval. Na Jupiteru panoval stejný klid a mír, jako když před lety s Websterem plachtili nad nížinami severní Indie. Falcon měl dost času osvojit si nové dovednosti do té míry, že mu Kon-Tiki připadala jako prodloužení vlastního těla. Měl víc štěstí, než se kdy odvážil doufat, a napadlo ho, jestli za to nebude muset zaplatit.
V duchu se usmál. I v dokonalém muži zůstávají zbytky pověrčivosti.
Pětihodinový den se pomalu chýlil ke konci. Mraky byly plné stínů, které jim propůjčovaly zdání masivní celistvosti; to jim zcela chybělo, když bylo slunce výše. Nebe rychle ztrácelo barvu, s výjimkou západu, kde se nad obzorem rozprostíral postupně tmavnoucí nachový pruh. Nad tímto pruhem se vznášel úzký srpek některého vnitřního měsíce, bledý a nevýrazný na pozadí naprosté temnoty.
Slunce zapadlo, rychlostí dobře okem postřehnutelnou, za okraj Jupiterova horizontu, vzdáleného necelých 3000 kilometrů. Potom vyšly legie hvězd, a mezi nimi, na samém pokraji soumraku, nádherná večernice, Země, připomínka toho, jak daleko od domova se Falcon nachází. Putovala za Sluncem dolů k západu. První noc lidstva na Jupiteru začala.
S příchodem tmy začala Kon-Tiki klesat. Mdlé slunce už balon nezahřívalo a ten ztratil malou část vznosné síly. Falcon však neučinil nic, aby ji zvýšil. Očekával to a měl v úmyslu klesat.
Hradba mraků byla stále asi padesát kilometrů pod ním, měl by jí dosáhnout někdy kolem půlnoci. Byla jasně viditelná na infraradaru, podle kterého mraky vedle obvyklého vodíku, helia a amoniaku obsahovaly celou řadu složitých uhlíkatých sloučenin. Totéž viděl i Falcon díky svým neobyčejným smyslovým schopnostem.
Chemikové umírali touhou po vzorcích té načechrané, narůžovělé hmoty; některé z předešlých atmosférických sond sice několik gramů těchto sloučenin odebraly, ale musely je svými automatizovanými systémy analyzovat ihned na palubě během té krátké doby, než se ztratily v drtivých hlubinách planety. To, co se chemikové doposud dozvěděli, je jenom ještě víc navnadilo. Vysoko nad povrchem Jupiteru plula více než polovina základních stavebních molekul života. A když je "potrava", může být život daleko? To byla otázka, na kterou po více než sto let nedokázal nikdo z nich odpovědět.
Infračervený obraz stínily mraky, ale krátkovlnný radar je prořízl a ukázal jednu vrstvu za druhou až k samotnému "povrchu", vzdálenému 400 kilometrů. K němu znemožňovaly přístup nesmírný tlak a teplota; ani automatické sondy se k němu nikdy nedostaly neporušené. Skrýval se ve své svůdné nepřístupnosti na spodním okraji radaru, poněkud neurčitý, se zvláštní zrnitou strukturou, kterou ani Falcon ani radar nedokázali analyzovat.
Hodinu po západu slunce vypustil Falcon první palubní sondu. Rychle se propadla asi o sto kilometrů a potom se začala vznášet v hustější atmosféře a vysílat záplavy rádiových signálů, které Falcon poslal dál řídícímu středisku. Kromě sledování rychlosti sestupu a činnosti přístrojů pak neměl až do východu slunce co na práci.
Kon-Tiki plula na křídlech ustáleného proudu a dokázala se o sebe postarat sama.
Letová velitelka Im oznámila konec dne číslo jedna. "Dobré ráno, Howarde. Je minuta po půlnoci a nám tady na všech panelech svítí zelená. Doufám, že u tebe je všechno v pořádku."
Falconova odpověď se vrátil zpožděná a zkreslená statickou elektřinou: "Dobré ráno, letové. Moje panely jsou taky všechny zelené. Už aby vyšlo slunce a já toho viděl z okna o něco víc než teď."
"Potom se ohlas. Do té doby tě nebudeme otravovat." Im se přepnula na kapitánský můstek.
"Letové, Mangkorn." Byl důstojníkem dalšího dne a druhým důstojníkem na lodi, Thajec s desetiletou službou mezi Jupiterovými měsíci za sebou; kapitán Chowdhury se odebral do kajuty, aby se trochu vyspal.
"Dobré ráno, Mangkorne," řekla Im. "Můžete mi říct, co je nového s našimi privilegovanými návštěvníky?"
"Člun se blíží po Hohmannově dráze od Ganymedu. Předpokládaná doba příletu beze změn."
"Děkuji."
Bez zvláštních událostí uplynulo deset minut. Najednou na obrazovce naskočil spojnicový diagram. Im zapnula velitelský kanál. "Howarde! Poslechni si čtyřicátý šestý kanál, velké zesílení."
Měli tolik telemetrických okruhů, že by Falconovi nemohla mít za zlé, kdyby si pamatoval jenom ty hlavní. Ale Falcon nezaváhal. V komunikátoru uslyšela cvaknutí přepínače na jeho panelu.
Přepnul frekvenci na palubní zesilovač napojený na mikrofony sondy, která teď plula 125 kilometrů pod Kon-Tiki v atmosféře přibližně stejně husté jako voda.
"Dejte to do reproduktorů," řekla Im. Spojovací dispečer okamžitě přepojil reproduktory na kanál palubní sondy.
Nejprve slyšeli jen obyčejné tiché šumění prazvláštních větrů, které hýbaly temnotou toho nepředstavitelného světa. Potom se ze základního šumu vyčlenily dunivé vibrace, které byly stále hlasitější a hlasitější; připomínalo to údery na obrovský buben. Dunění bylo tak hluboké, že je člověk spíše cítil, než slyšel. Jeho tempo se stupňovalo, ačkoli výška zůstávala stále stejná. V tuhle chvíli už z něj byl rychlý, téměř infrasonický tlukot.
Potom, znenadání, zvuk v polovině vibrací ustal, tak náhle, že lidský mozek se s nečekaným tichem nedokázal vyrovnat a v nejhlubších zákoutích pokračoval v opakování přízračné ozvěny.
Dispečeři si vyměnili pohledy. Byl to ten nejpodivnější zvuk, jaký kdy v životě slyšeli, nesrovnatelný s žádným z rozmanitých pozemských zvuků. Nikoho nenapadal žádný přírodní fenomén, který by ho mohl vyvolat. Rozhodně to

nepřipomínalo žádný zvířecí projev, dokonce ani velrybí nářek.
Kdyby nebyla Im tak uchvácená, možná by si všimla stěží potlačovaného výrazu vzrušení na tvářích dvou dispečerů. Jenže ona volala můstek. "Mangkorne, mohl byste, prosím vás, poslat někoho, aby vzbudil doktora Brennera?" řekla. "Tohle může být to, na co čekal."
Děsivý zvuk se z reproduktorů ozval znovu, přesně stejný jako poprvé. Teď už byli připraveni a mohli délku sekvence změřit; od prvního nezřetelného zadunění až k finálnímu crescendu trvala něco málo přes deset sekund. Tentokrát však za ní následovala skutečná ozvěna, nejen její představa v paměti. Byla velice slabá a vzdálená, mohla přicházet z kterékoli z mnoha hlouběji položených reflexních vrstev stratifikované atmosféry.
Nebo přicházela z jiného, vzdálenějšího zdroje. Několik sekund čekali na druhou ozvěnu, ale žádná nepřišla.
"Howarde, mohl bys vyhodit další sondu? Ze dvou záznamů možná budeme moci zaměřit zdroj."
"Okej, letové," přišla zpožděná odpověď a v reproduktorech řídícího střediska se skoro současně ozvala temná rána, jak se automatická přístrojová sonda oddělila od kabiny Kon-Tiki. Kupodivu žádný z mikrofonů Kon-Tiki kromě hluku větru nic nezaznamenal. Dunivé sekvence, ať už to bylo cokoli, se omezovaly na oblast pod reflexní atmosférickou vrstvou hluboko dole.
Otevřely se dveře koridoru, vedoucího dolů do Garudiných ubikací, a objevil se Olaf Brenner. Zavalitý, šedivý exobiolog ještě napůl spal a v nekoordinovaném spěchu se odrážel od pažení, divže neodletěl někam do prostoru. Pokoušel se připoutat k ovládacímu panelu, sousedícímu s panelem letového velitele, a současně na sebe natáhnout svetr. Im mu musela pomáhat, aby neuletěl.
Brenner se neobtěžoval poděkovat. "Co se děje?" dožadoval se.
"Poslechněte si to," řekla Im.
Dunění v reproduktorech pokračovalo dál. Falconova druhá sonda rychle propadla spodními reflexními vrstvami a ze zářících obrazovek řídicího střediska bylo zřejmé, že podivné zvuky přicházejí z vícenásobného zdroje, vzdáleného asi 2000 kilometrů od Kon-Tiki. Vzdálenost byla velká, ale skutečná síla zdroje se podle ní nedala určit - v pozemských oceánech mohou i sotva znatelné zvuky putovat velmi daleko.
"Co je to za zvuk?" zeptala se Im.
"Co myslíte vy?" opáčil nevrle Brenner.
"Vy jste odborník. Třeba to je signál?"
"Nesmysl. Život tam dole možná je. Abych řekl pravdu, byl bych velice zklamaný, kdybychom tam nenašli žádné mikroorganismy, možná i jednoduché rostliny. Ale rozhodně tam nemůžou být žádná zvířata, jak je chápeme my - jednotliví, vědomě se pohybující tvorové."
"Ne?"
"Ne. Všechna fakta z prehistorie Marsu, Venuše a Země, která jsme nashromáždili, dokazují, že neexistuje žádný způsob, jak by nějaké zvíře mohlo bez volného kyslíku vyprodukovat dostatek životní energie. Takže jakékoli biochemické reakce musí být nutně nízkoenergetické."
"Howarde, slyšíte náš rozhovor?" informovala se Im.
V reproduktorech se ozval Falconův přísně neutrální hlas. "Ano, letové. Už jsem tento doktorův argument slyšel."
"V každém případě," Brenner přesunul pozornost na data na obrazovce a svá slova adresoval přes komunikátor přímo Falconovi, "to vypadá, že některé zvukové vlny jsou sto metrů dlouhé! Něco takového ze sebe nevypustí ani tak velké zvíře jako je velryba! Musí být přirozeného původu, Howarde."
"Třeba fyzikové přijdou na nějaké vysvětlení," odpověděl Falcon odměřeně.
"Zamyslete se nad tím," dožadoval se Brenner. "Nakonec, co by si takový slepý mimozemšťan pomyslel o zvuku, který by slyšel někde na pláži během bouře, nebo kdyby stál vedle gejzíru, sopky nebo vodopádu? Asi by ho přičetl nějakému obrovskému zvířeti."
Sekunda nebo dvě uplynuly, než Falcon odpověděl: "To opravdu stojí za zamyšlení."
"Právě," zamručel Brenner.
V tom místě a pro tu chvíli jejich rozhovor skončil.
Záhadné signály se z Jupiteru ozývaly dál a početné přístroje řídícího střediska je nahrávaly a analyzovaly. Brenner sledoval narůstající data na svém monitoru; rychlá Fourierova transformace neodhalila v rytmickém dunění žádný skrytý význam.
Brenner okázale zívl a rozhlédl se kolem. "Kde je náš profesionální čmuchal?" zeptal se Im, když si všiml prázdných po-pruhů na místě, kde obvykle trůnil Blake Redfield.
"I profesionální čmuchalové musejí někdy spát," odpověděla letová velitelka.
Blake byl ve své miniaturní kajutě a "spal". Každých čtyřiadvacet hodin věnoval pět hodin spánku, ale nikoli spojitě. Svůj spánek prokládal neustálým sledováním činnosti každé ze tří směn, které se denně vystřídaly v řídícím středisku. Udělal si tím dost dobrou představu o tom, kdo je a kdo není "nasazený". Tito dispeče-ři až příliš klidně snášeli jeho neustálé připomínky a provokace.
Bez ohledu na to, na které straně v této mnohostranné hře stáli, měli s ním jedno společné - věděli to, co nevěděli ostatní, totiž že Falcon má v mracích jisté poslání, které přesahuje rámec vymezených cílů operace.
Zdálo se, že o tomto poslání nemá ponětí ani sám Falcon. Předstíral to? To byla otázka, jedna z mnoha, kterou mohl zodpovědět jen vývoj událostí.

Sparta zatím ve své skrýši procitla z pomstychtivého snu. Otevřela zarudlé oči a přejela potaženým jazykem po žlutých zubech. Postupně přivykla realitě.
Naslouchala, aby si ověřila palubní čas od počátku operace. Už za chvíli… Věděla, že má nejvyšší čas, pokud chce

Blaka zastihnout. Ale chtěla vůbec? Hloubala…
Její zarudlé oči z úkrytu sledovaly, jak Blake hraje svoji úlohu vlezlého člověka, který si bez povolení prohlíží data, pokládá dispečerům arogantní otázky, dělá ze sebe trn v patě. Bylo jí jasné proč. Stejně jako ona věděl, že na operaci Kon-Tiki něco smrdí, jenže na rozdíl od ní nevěděl co. Vrtal a šťoural do bolavých míst v naději, že se bestie rozzuří - a tím se prozradí.
V koutku její duše pro něj stále hořel plamínek soucitu. Netušil, že jen čekají na příležitost, že má na sobě dávno cejch smrti. Blakovo počínání bylo nebezpečné… a zbytečné.
Nic mu nedlužila. Ještě ho mohla před nadcházející katastrofou varovat. Udělala, co bylo v její silách, aby Svobodnému duchu sťala hlavu. A jemu, jako Hydře, narostly další.

22

Asi hodinu před východem slunce hlasy hlubin utichly a Falcon se začal zabývat přípravami na úsvit druhého dne. Kon-Tiki teď byla jen pět kilometrů nad nejbližší mrakovou clonou; vnější tlak vzrostl na deset atmosfér a teplota činila tropických třicet stupňů Celsia. Vcelku příjemné prostředí, kde by člověku stačila jen dýchací maska a dostatečná zásoba vzduchu.
Řídící středisko několik minut mlčelo, ale krátce nato, co se mezi Jupiterova mračna vkradl rozbřesk, ozval se v komunikátoru Imin hlas. "Máme pro tebe dobré zprávy, Howarde. Vrstva mračen pod tebou se začíná rozpadávat. Do hodiny tam máš částečné vyjasnění. Budeš si ale muset dát pozor na turbulence."
"Něco už vidím," odpověděl Falcon. "Jak hluboko uvidím?"
"Nejméně dvacet kilometrů, až na druhou termoclonu. To už je pevná mraková vrstva - taková, co se nikdy netrhá."
Což Falcon velmi dobře věděl. Stejně jako to, že byla mimo jeho dosah. Teplota tam dole musí přesahovat sto stupňů. Tohle je určitě poprvé, co si vzduchoplavec nemusí dělat hlavu se stropem, ale s podlahou.
O deset minut později spatřil to, co už řídící středisko zaznamenalo svými orbitálními snímači, rozmístěnými na výhodných pozicích nad planetou: nad horizontem se měnila barva a mraková vrstva se začínala trhat a hrbolovatět, jako kdyby ji v dálce něco roztrhlo vejpůl. Falcon přiložil do své nukleární pícky a přidal Kon-Tiki dalších pět kilometrů výšky, aby měl lepší výhled.
Obloha pod ním rychle přecházela do úplného vyjasnění, jako kdyby celistvou mrakovou pokrývku něco rozpouštělo. Před jeho očima se otvírala propast. Chvilku potom přeletěl nad okrajem dvacet kilometrů hlubokého a tisíc kilometrů širokého oblačného kaňonu.
Pod ním se rozprostíral nový svět; Jupiter poodhalil jeden ze svých početných závojů. Druhá vrstva mračen, nedosažitelně vzdálená, byla barevně mnohem tmavší než první - skoro lososovitá, se zvláštními ostrůvky cihlově červené. Ostrůvky měly oválný tvar a podélnou osu ve směru východ-západ, ve směru převládajících větrů. Byly jich stovky. Všechny měly stejný tvar, připomínaly Falconovi nadýchané kupovité obláčky pozemského nebe.
Snížil vznosnou sílu a Kon-Tiki začala klesat dolů podél rozpadající se oblačné stěny. A tehdy si všiml toho sněhu. V atmosféře se tvořily bílé vločky a pozvolna klesaly dolů. Na sníh však bylo příliš teplo a navíc nebyla v této výšce ani stopa po vodě. A co víc, tyhle vločky se na své kaskádovité cestě dolů do hlubin vůbec netřpytily ani neleskly.
Když jich několik dopadlo na přístrojové rameno před hlavním průzorem, uviděl, že jsou těžkopádné, matně bílé, vůbec ne krystalické a poměrně velké. Měly několik centimetrů v průměru a vypadaly jako z vosku.
Uvědomil si, že to je přesně to, čím ve skutečnosti jsou. Chemická reakce, odehrávající se v okolní atmosféře, srážela uhlovodík plující po nebi Jupiteru.
Asi sto kilometrů před ním se v mrakové cloně něco dělo; malé červené oválky se kupily k sobě a začínaly tvořit spirálu, známou cyklonovou formaci, tak běžnou v pozemské meteorologii. Vír vznikal ohromující rychlostí; jestli je to bouře, pomyslel si Falcon, tak ho čekají velké potíže.
Ale potom se jeho znepokojení proměnilo v údiv - a strach.
To, co se formovalo na linii obzoru, nebyla bouře.
V oblacích vyrůstalo něco nesmírného, něco, co mělo desítky kilometrů v průměru.
Chlácholivá představa, že by to mohl být mrak, bouřkový mrak, vyvřelina ze spodních úrovní atmosféry, vydržela Falconovi jen několik sekund. Ne, tohle bylo pevné; razilo si to cestu růžovým a lososovitým příkrovem oblaků jako ledovec, vynořující se z hlubin.
Ledovec, plující ve vodíku? To bylo samozřejmě nemožné, ale jako analogie to vcelku sedělo. Zaostřil na záhadu své teleskopické oko - po chvíli uzpůsobil optiku Kon-Tiki tak, aby řídícímu středisku předávala tentýž obraz - a uviděl, že ohromný objekt je bělavá, krystalická hmota, protkaná proužky červené a hnědé. Určitě to je, usoudil, stejná látka jako "sněhové vločky" kolem něj. Hora vosku.
Uvědomil si, že není tak pevná, jak se zpočátku domníval. Kolem okrajů se neustále drolila a přetvářela…
Řídící středisko ho mezitím už více než minutu zasypávalo otázkami.
"Vím, co to je," prohlásil přesvědčivě, když jim nakonec odpověděl. "Hromada bublin, něco jako pěna, uhlovodíková pěna. Chemiky čeká perný den… Moment!"
"Co se děje?" ozval se Imin zpožděný, sice klidný, ale neklamně naléhavý hlas. "Co vidíš, Howarde?"
Falcon slyšel, jak Brenner v pozadí něco blábolí, ale dál si nevšímal Garudiných výzev a soustředil pozornost na teleskopický obraz ve svém oku. Dodatečně přestavil mechanickou optiku. Něco ho napadlo… ale musel mít jistotu. Kdyby se spletl, stal by se terčem posměchu pro celou Sluneční soustavu.
Potom se uvolnil, podíval se na hodiny a přerušil neodbytný hlas z řídícího střediska. "Haló, hlavní středisko," pronesl formálně. "Tady je Howard Falcon z paluby Kon-Tiki. Efemeridní čas devatenáct hodin, dvacet jedna minut, patnáct sekund. Severní šířka nula stupňů, pět minut. Délka sto pět stupňů, čtyřicet dva minut, soustava jedna… Pokud je tam

ještě stále doktor Brenner, řekněte mu, prosím, že na Jupiteru je život. A ne ledajaký."
"Jsem moc šťastný, že mé předpoklady nebyly správné," přišla Brennerova odpověď tak rychle, jak to vzdálenost dovolovala. Zdálo se, že přes všechen dřívější pesimismus má Brenner nepokrytou radost. "Vypadá to, že matka příroda má pro nás vždycky nějaké překvapení, he? Teď to hlavně nechte stále přiblížené a posílejte nám co možná nejlepší obraz."
Kdyby měl Falcon sklony k ironii, asi by si v duchu položil otázku, cože si, ksakru, ten exobiolog myslí, že v tuhle chvíli asi dělá. Ale Falconův smysl pro ironii nebyl nikdy moc vyvinutý.
Přitáhl si bezvibrační teleskop a podíval se na obraz na videopanelu. To by mělo Brennerovi stačit ke štěstí. Nato se co nejpozorněji zadíval svýma vlastníma očima. Objekty pohybující se nahoru a dolů podél vzdálených voskových hřebenů byly stále příliš daleko, aby mohl Falcon rozeznat nějaké detaily, ale musely být skutečně obrovské, když byly na takovou dálku vůbec viditelné. Skoro černé, klínovité, pohybovaly se pomalým vlněním celého těla, takže vypadaly jako obrovití rejnoci plující nad nějakým tropickým útesem.
Možná to byli nebeští býložravci, dobytek, spásající oblačné pastviny Jupiteru. Zdálo se totiž, že se krmí na tmavých, červenohnědých pruzích, které se jako vyschlá koryta potoků vinuly po úbočí plovoucích skalisek. Čas od času se některý z "býložravců" vrhl střemhlav do nitra pěnové hory, až zcela zmizel z dohledu.
Kon-Tiki se vzhledem k mrakové vrstvě dole pohybovala jen pomalu. Potrvá nejméně tři hodiny, než se octne nad těmi efemérními pahorky. Byl to závod se sluncem. Falcon doufal, že se k rejnokům, jak tvory pokřtil, a ke křehké krajině, nad kterou se třepotali, dostane dříve, než bude tma.
V komunikátoru zapraskalo. "Howarde, hrozně nerada se v takové chvíli loučím, ale je čas na střídání stráží," řekla Im. "Doktor Brenner si právě objednal další litr černé kávy. Myslím, že se chystá s tebou nějakou chvíli pobýt."
"To se opravdu chystám," přitakal bodře Brenner.
"Díky za pomoc, letové," řekl Howard. "A zdravím tě, letové."
"Ahoj, Howarde." Hlas, který mu odpověděl, patřil Davidovi Lumovi, etnickému Číňanovi z Ganymedu s dlouholetou praxí ve službách Indo-Asijského vesmírného programu. "Museli jsme odtud Budhvornovou odtáhnout," řekl Lum. "Nechala by si všechnu zábavu pro sebe."
Zábava si ale dávala načas - dlouhé tři hodiny. Falcon měl po celou tu dobu zapnuté externí mikrofony na plný příjem. Přemýšlel, zda se neblíží ke zdroji nočního dunění. Rejnoci na to bezesporu byli velcí dost. Když mohl udělat přesná měření, zjistil, že měří skoro tři sta metrů! To bylo třikrát tolik jako největší pozemská velryba, přestože Falcon věděl, že rejnoci nemohu vážit více než několik tun.
Půl hodinu před západem slunce se Kon-Tiki konečně octla nad voskovým pohořím.
"Ne," odpovídal Falcon na opakované Brennerovy dotazy, "stále žádná reakce na moji přítomnost. Nevypadají bůhvíjak bystře. Spíše jako neškodní vegetariáni. Myslím, že i kdyby se mě pokusili chytit, nedostali by se na moji výšku."
Pociťoval mírné zklamání nad tím, že mu rejnoci nevěnují sebemenší náznak pozornosti, když tak nad nimi proplouval. Možná ani neměli možnost jeho přítomnost zjistit. Na jejich tělech nebyly vidět žádné detaily a ani počítačově zpracované fotogramy z dalekohledu neukázaly žádné známky něčeho, co by připomínalo smyslový orgán. Byli to prostě obrovští černí rejnoci, vlnící se nad pahorky a údolími, které byly ve skutečnosti jen o něco málo hmotnější než mraky na Zemi. Vypadaly sice jako pevné objekty, ale Falcon věděl, že každý, kdo by na bílé pahorky šlápl, by se jimi propadl jako hedvábným papírem.
Zblízka postřehl, že je tvoří nesčetné množství jakýchsi komůrek nebo bublinek. Některé z nich byly dost velké, měly asi metr v průměru, a Falcon se v duchu ptal, v jakémto uhlovodíkovém čarodějnickém kotli byly uvařeny. V hlubinách zdejší atmosféry muselo být tolik petrochemikálií, že by pokryly potřeby lidstva na milion let.
Když přeletěl nad hřebenem voskového pohoří, krátký den byl téměř u konce. Světlo kolem úpatí kopce se rychle vytrácelo. Na západní straně žádní rejnoci nebyli a její topografie byla z nějakého neznámého důvodu naprosto odlišná. Pěna tam vytvářela dlouhé, rovné terasy, připomínající vnitřek lunárních kráterů. Falcon si skoro dokázal představit, že to je obří schodiště vedoucí dolů, k neviditelnému povrchu planety.
A na nejnižším stupni tohoto schodiště, těsně u vířících mračen, které hora vytlačila na své cestě vzhůru k obloze, uviděl zhruba oválnou hmotu mající pět, šest kilometrů v průměru. Bylo obtížné ji rozeznat, protože byla jen o něco tmavší než šedobílá pěna, na které spočívala. Falconova první myšlenka byla, že se dívá na háj sinalých stromů, na gigantickou houbu, která nikdy nespatřila slunce.
Ano, musí to být les. Všiml si stovek tenkých kmínků, které vyrážely z voskovité bílé pěny, do které byly zasazeny. Stromy byly naměstnány tak blízko u sebe, že mezi nimi nebylo skoro žádné místo. Třeba to vůbec nebyl les, ale jeden obrovský strom, jako třeba ty rozrostlé banyány na Východě… Jednou viděl na Jávě banyán, který měl více než 650 metrů v průměru. Tohle monstrum bylo nejméně desetkrát větší.
Den už byl skoro u konce. Mračna zrudla pod lomeným slunečním světlem, které se mělo za okamžik také vytratit. V definitivně pohasínajícím světle svého druhého dne na Jupiteru Falcon uviděl (nebo si myslel, že uviděl) něco, co vrhlo temný stín pochybností na jeho interpretaci bílého oválu. Zároveň ho to vzrušilo tak, že to nedokázal rozumně vysvětlit.
Pokud ho v nejasném světle docela neklamal zrak, tak ty stovky tenkých kmínků šlehaly tam a zpět naprosto synchronně, jako řasnaté listy chaluh kolébající se v příboji.
A strom nebyl tam, kde ho uviděl poprvé.

5. ČÁST STŘETNUTÍ S MEDÚZOU

23
Lesklý bílý člun se opatrně z boku blížil k hlavnímu uzávěru Garudy. Modrá úhlopříčka a zlatá hvězda na přídi byly známkou jeho důležitosti: Komise kosmické kontroly byla největší složkou Rady Světů, mnohoruká jako Šiva, starostlivá a přísná, koordinátorka vesmírného výzkumu a sponzor vědeckých projektů jako Kon-Tiki a současně policie, pobřežní hlídka a námořnictvo v jednom. Bílý člun měl na vesmírné plavidlo zvláštní aerodynamický tvar, protože Vesmírná Rada konstruovala své nukleárně poháněné lodi k tomu, aby mohly své cíle sledovat i do hlubin planetárních atmosfér.
Teď visel člun nehybně v prostoru, daleko od jakékoli atmosféry. Z přetlakové komory se vysunulo přistávací hrdlo a přisálo se na stejně nehybnou Garudu. O několik minut později velitel člunu spolu s urostlým světlovlasým poručíkem obratně vpluli na Garudin můstek.
Naproti jim přišel první důstojník Rajagopalová. "Jak vám mohu pomoci, veliteli?" Z ženiných lesklých červených úst vyzněla tato nevinná zdvořilostní frázička povýšenecky.
"Jsme tu jako pozorovatelé." Byl to vysoký, sluncem sežehlý muž s drsným hlasem a s kanadským přízvukem.
"V pořádku, v pořádku. Jenom bych, když dovolíte, chtěla poznamenat…"
"Promiňte," přerušil ji rozhodně, "ale zaveďte nás laskavě do řídícího střediska, nebudeme nikomu na obtíž."
Tvář jí ztvrdla. "Tudy, prosím."
Cesta z můstku do řídícího střediska byla krátká a končila průlezovým poklopem uprostřed toho, co bylo, když Garuda zrychlovala, stropem dispečerského sálu.
Když uniformovaní kosmonaute vstoupili do místnosti, šest dispečerů zvědavě vzhlédlo od svých panelů. Rajagopalová příchozí zdvořile ohlásila Lumovi, letovému veliteli, a vrátila se na můstek.
Chvíli nato velitel a jeho společník změnili postavení - velitel se vznášel u průlezu, který vedl k můstku, a poručík se přesunul proti němu k průlezu v podlaze. Jejich tichý manévr mužům a ženám v kulatém akváriu prozradil, že jsou zatčeni.
Blake Redfield otevřel oči právě včas, aby ji viděl snést se bez hlesu a tíže ze stropu jeho spací kóje. Dopadla rovnou na něj a naklonila se nad ním jako hrůzný přízrak.
Nemohl tomu uvěřit. Zamžikal, jako by tím chtěl dát příšernému zjevení čas zmizet. Když znovu otevřel oči, hrůza začala doopravdy.
Sparta si toho výrazu v jeho očích musela všimnout - úleku, který poznáním přešel v klidný, hluboký strach.
"Přišla jsi mě zabít?" Chtěl, aby to znělo neohroženě, ale místo toho jen vyschle zasípal.
Ohrnula rty. Zuby jí bělostně svítily uprostřed černé, zamaštěné tváře a její jazyk měl barvu krve. "Už se víc namáhat nemusíš, Blaku. O to jsem se postarala. Kryj si záda."
"Co jsi…?"
"Nehýbej se," řekla.
Díval se na ni a zdánlivě se uvolnil. "Co jsi udělala, Ellen?"
"Neříkej mi Ellen."
Neříkat jí Ellen? Zhluboka se nadechl, uši mu brněly napětím. Roky trvala na tom, abych jí říkal Ellen. "Jak se tedy jmenuješ?"
"Já vím, kdo jsem. Ty mé jméno znát nepotřebuješ."
"Jak si přeješ." Zešílela. Bylo to jasné, stejně jako zlověstný úšklebek na její tváři. Stačilo se na ni podívat - vyhublá na kost, a ty krvavé, hořící oči… "Co jsi udělala?"
Vychrlila ze sebe syčivý příval slov. "Nemusíš se je už snažit nachytat. Operace padne, o to jsem se postarala. A až k tomu dojde, zbývající Proroci se prozradí sami. O ty se pak postarám taky."
"Co jsi udělala?"
"Neprozraď mě veliteli," řekla, zlehka se mu odrazila od kolen a vznesla se ke stropu.
"Veliteli? On je…?" Blake se zarazil a užasle sledoval, jak vklouzla do potrubí na výměnu vzduchu, do otvoru, o kterém by ho ani ve snu nenapadlo, že může pojmout lidské tělo.
"Neprozraď mě." Když k němu její slova dorazila, byla už z dohledu. "Chceš přece žít, nebo ne?"

"Zlá zpráva," ozvalo se ve Falconových reproduktorech řídící středisko. "Zdroj Beta nevypadá dobře. Sedmdesát procent pravděpodobnosti, že do hodiny vybuchne."
Falcon posunul ukazovatel na obrazovce s mapou. Beta - šířka sto čtyřicet stupňů - byla skoro 30 000 kilometrů daleko, hluboko pod horizontem. Větší erupce sice mívaly intenzitu až deset megatun, ale on byl příliš daleko, aby pro něj byla nárazová vlna vážnějším nebezpečím. Něco jiného však byla rádiová bouře, kterou výbuch rozpoutá.
Dekametrické výbuchy, které z Jupiteru v některých obdobích dělaly nejsilnější rádiový zdroj na obloze, byly objeveny v padesátých letech dvacátého století, a to k naprostému úžasu všech astronomů. O více než sto let později jejich skutečná příčina zůstávala i nadále záhadou. Vědělo se pouze o jejich příznacích.
"Vulkánová" teorie obstála ve zkoušce času nejlépe, ačkoli se nikdo nedomníval, že slovo vulkán má na Jupiteru tentýž význam jako na Zemi. V krátkých intervalech, mnohdy i několikrát denně, docházelo v hlubinách atmosféry, pravděpodobně až na skrytém povrchu samotné planety, k nesmírným erupcím. Gejzíry plynu tryskaly do výše stovek kilometrů, jakoby se snažily uniknout do vesmíru. Proti nejsilnějšímu gravitačnímu poli všech planet však neměly šanci. Jenom nepatrnému zlomku, pouhým několika milionům tun hmoty, se někdy podařilo proniknout až do Jupiterovy ionosféry. Když však k tomu došlo, rozpoutalo se opravdové peklo.
Radiační pásy kolem Jupiteru byly proti miniaturním radiačním pásům Země obří. Došlo-li k jejich zkratování

stoupajícím sloupem plynu, byl výsledkem elektrický výboj mnohomilionkrát silnější než jakýkoli pozemský blesk; ten vyslal hromovou zprávu v podobě rádiového šumu, který zaplavil celou Sluneční soustavu a pokračoval dál ke hvězdám.
Kosmické sondy zjistily, že tyto rádiové výbuchy se soustřeďují ve čtyřech hlavních oblastech planety. Možná tam byla nějaká slabá místa, která umožňovala "vnitřním ohňům" čas od času uniknout. Vědci na Ganymedu se teď domnívali, že jsou schopni příchod dekametrické bouře předpovědět; přesnost jejich předpovědí byla přibližně stejná, jak tomu bylo před jeden a půl stoletím u předpovědí počasí.
Falcon nevěděl, jestli rádiovou bouři, která bezesporu přidá jeho expedici na hodnotě, pokud ji ovšem přežije, má uvítat nebo se jí obávat. Teď jen pociťoval mírnou nevoli nad tím, co chápal jako zdržování od důležitějších věcí. Kurz Kon-Tiki byl naplánován tak, aby se držela co nejdále od hlavních poruchových center, obzvláště pak od toho nejaktivnějšího, Zdroje Alfa. A zatím se stalo, že se dostal do zóny vlivu neklidného Zdroje Beta, kterému byl nejblíže. Falcon jen doufal, že tři čtvrtiny obvodu Země je bezpečná vzdálenost.
"Pravděpodobnost devadesát procent," hlásilo řídící středisko. V hlase letového velitele Luma se ozýval zřetelný podtón naléhavosti. "Zapomeň na to, co jsem říkal před hodinou. Podle lidí z Ganymedu to může být každým okamžikem."
Ještě nedozněla slova ve vysílačce, když ukazatel síly magnetického pole vystřelil nahoru; těsně před tím, než dosáhl okraje obrazovky, změnil směr a stejně rychle se vrátil na místo, zanechávaje za sebou maximum ostré jako špička bodáku. Někde daleko a tisíce kilometrů hluboko dostalo žhavé jádro planety obrovský kopanec.
Řídící středisko bylo s novinkami pozadu. "Teď to bouchlo!"
"Díky, už jsem si všiml."
"Na tvoji pozici to dorazí za pět minut, vrchol za deset."
To už věděl taky. "Rozumím."
Daleko za křivkou horizontu se začínal rychlostí tisíce kilometrů za hodinu zvedat k obloze komín plynu, široký jako Tichý oceán. Ve spodních vrstvách atmosféry kolem něj teď zuřily bouře, ale ty nebyly nic proti běsnění, které vypukne, až se plyn dostane k radiačnímu pásu a začne na planetu chrlit nadbytečné elektrony.
Falcon složil přístrojová ramena, která předtím vysunul. Žádná další opatření udělat nemohl. Potrvá čtyři hodiny, než ho dostihne atmosférická nárazová vlna, ale jiná věc je rádiový výbuch, který k němu rychlostí světla dorazí během desetiny sekundy po styku plynu s radiačním pásem.
Zatím se nic nedělo: monitor, snímající rádiové spektrum, neukazoval nic zvláštního, jen běžné praskání pozadí. Všiml si ale, že šum pozadí pozvolna narůstá. Blížící se výbuch sbíral síly.
Ani v nejmenším neočekával, že by na tak velkou vzdálenost něco uviděl. Najednou však nad východním obzorem mihotavě přeskočil vzdálený záblesk. Současně na hlavním panelu vypadla polovina jističů, zhasla světla a všechny komunikační kanály ohluchly.
Zkusil se pohnout, ale nešlo to. Nebyla to paralýza psychického rázu. Falcon ztratil vládu nad svými údy a cítil bolestivé brnění v celé své nervové síti. Zdálo se nemožné, aby elektrické pole proniklo stíněním kajuty, vždyť to byla v podstatě Faradayova klec, ale přesto nad přístrojovou deskou viděl poskakovat jiskřičky a slyšel charakteristické práskání kořenového výboje.
Bum! Bum!
Naběhly - bum! - havarijní systémy - bum! - a zapnuly se nulovací obvody. Naskočilo světlo a Falconova ponižující paralýza zmizela stejně rychle, jako se objevila. Přelétl pohledem řídicí panel a naklonil se k průzoru.
Ani nemusel zapínat vnější montážní osvětlení, protože nosná lana kabiny ve tmě za oknem, alespoň to tak vypadalo, hořela. Hořela modrým elektrickým ohněm, táhnoucím se po jednotlivých lanech od hlavního prstence k obvodu obrovského balonu; kolem některých pomalu obíhaly oslnivé kulové blesky.
Byl to tak divukrásný pohled, že v tom ztěží šlo vyčíst nějakou hrozbu. Jen málo lidí na Zemi, to Falcon věděl, vidělo kulový blesk z takové blízkosti. A jestli při tom letěli balonem naplněným vodíkem, určitě žádný z nich takovou podívanou nepřežil. Vzpomněl si, jak skončil Hindenburg - jak by mohl nějaká vzduchoplavec zapomenout, jak by si mohl nějaký vzduchoplavec políčko po políčku nepamatovat ten starý filmový týdeník? - zapálený jiskrou po přistání v Lakehurstu v roce 1937. To se tady nemohlo stát, přestože měl nad hlavou víc vodíku, než měly v sobě všechny poslední zepelíny; potrvá miliardy let, než někdo v bezkyslíkaté atmosféře Jupiteru zapálí oheň.
Se zaprskáním, podobajícím se narychlo opékanému plátku slaniny, se probral k životu hovorový okruh. Ozval se Lumův zoufalý hlas. "Haló, Kon-Tiki, slyšíš mě? Slyšíš mě?" Slova letového velitele byla trhaná a velmi zkreslená, málem mu nebylo rozumět.
Falcon pookřál na duchu. Neztratil kontakt s lidstvem. "Slyším tě, Davide," řekl poněkud méně formálně, než měl ve zvyku. "To vám byl ohňostroj, jen co je pravda. Prozatím ale žádné škody."
"Už jsme se báli, že jsme tě ztratili. Howarde, uprav si, prosím tě, telemetrické kanály tři, sedm a dvacet šest. A přidej videu dvě. Taky se nám moc nechce věřit údajům z externích ionizačních snímačů."
Falcon zdráhavě odtrhl pohled od velkolepé pyrotechnické přehlídky kolem Kon-Tiki. Pustil se do rekalibrace přístrojů a přitom tu a tam pohlédl ven. Jako první zmizely kulové blesky. Ohnivé koule se postupně rozpínaly, až dosáhly kritické velikosti a s tichým, skoro až mírumilovným výbuchem se rozplynuly.
Ještě o hodinu později kolem všech nekrytých kovových součástí viděl slabé namodralé aury a rádiové linky šuměly ještě po půlnoci.
"Končí nám směna, Howarde. Za chvíli to vezme Meechai."
"Díky za dobrou práci, Davide."
"Brýtro, Howarde. Vítám tě ve dni číslo tři," ozval se ve vysílačce čistý Buranaphornův hlas.

"Utíká to, co?" prohodil bezstarostně Falcon.
V hloubi duše se ale tak bezstarostně necítil. Ten elektrický výboj, paralýza… dělo se něco divného, a přitom nevěděl co. V mysli se mu honily nevítané, ponuré představy a zdálo se mu, že vedle něj, přímo v kabině, někdo sedí a něco mu říká, jazykem, který nikdy předtím neslyšel, jako když ve snu vidíte popsanou stránku a nechápete z ní ani slovo.
Falcon s námahou udržoval pozornost. Jeho úkol ještě zdaleka nebyl u konce.
Zbývající noční hodiny proběhly bez jakýchkoli událostí. K těm došlo až těsně před úsvitem.
Jelikož to přišlo z východu, Falcon se domníval, že se dívá na první, nesmělý náznak rozbřesku. Potom si uvědomil, že od východu slunce ho dělí ještě dvacet minut a že záře, která se ukázala na horizontu, se k němu přibližuje rychleji než slunce.
Záře se ve chvilce oddělila od hvězdné klenby, která ohraničovala neviditelný okraj planety, a on uviděl, že je to poměrně úzký pruh světla, velmi ostře vymezený, téměř jako paprsek obrovského světlometu zavěšeného pod mraky. Asi padesát kilometrů za prvním uhánějícím pruhem světla se objevil další, rovnoběžný s prvním. Pohyboval se stejnou rychlostí. A potom další a další, až celá obloha mihotala pod střídajícími se pásy světla a tmy.
Falcona napadlo, že ho už potkalo tolik zázraků, že toto procesí jasného, nehlučného světla zcela jistě nemůže představovat vůbec žádné nebezpečí. Tak či tak, byla to úžasná, nevysvětlitelná podívaná a on při ní cítil bázlivé mrazení, které rozleptávalo jeho jinak téměř nelidské sebeovládání. Žádný člověk se nemohl dívat na něco takového a necítit se jako bezmocný pidimužík v přítomnosti sil, které se vymykaly jeho chápání. Je možné, že na Jupiteru je nejen život, ale…
Zatočila se mu hlava. Okna kabiny mu začala vířit před očima jako světelné pruhy v nezměrné temnotě za nimi.
Ale také inteligence…?
Ta představa si musela postup do jeho vědomí doslova vydupat. Co mohlo jeho podvědomí vědět, že to před jeho vědomím, před hledáčkem rozumu, tak zarytě skrývalo?
Inteligence, která teprve teď začínala reagovat na jeho přítomnost…?
"Ano, vidíme to," ozval se Buranaphorn hlasem, v němž se odrážela Falconova vlastní bázeň. "Nemáme tušení, co to je. Voláme na Ganymed."
Procesí pomalu ustávalo; pruhy ženoucí se od vzdáleného obzoru byly teď mnohem slabší, jako kdyby se síly, které je poháněly, vyčerpaly. Do pěti minut bylo po všem. Po západní obloze přeletěl poslední pruh světla a zmizel. Falconovi se v tu chvíli nesmírně ulevilo. Byl to tak fascinující, tak zneklidňující pohled, že pro klid duše žádného člověka nemohlo být dobré o něm delší dobu přemýšlet. Falconem to otřáslo více, než byl ochoten si přiznat. Elektrická bouře byla něco, co dokázal pochopit, ale tohle bylo něco naprosto nepochopitelného.
Řídící středisko mlčelo. Věděl, že teď prohledávají informační banky nahoře na Ganymedu; záhadou se zabývají lidé i stroje. Mezitím byl vyslán signál na Zemi, ale jen cesta tam a cesta zpátky mu zabere hodinu.
Co má ale znamenat ten vzrůstající nepokoj, ta nespokojenost? Derou se mu do mozku stejně jako síly chystající se na další obrovský rádiový výbuch - bylo to, jako kdyby Falcon věděl něco, o čem si nechtěl připustit, že ví.
Když se řídící středisko znovu ozvalo, bylo to unaveným hlasem Olafa Brennera. "Haló, Kon-Tiki, vyřešili jsme to, v určitém smyslu, ale sami tomu stále ještě nemůžeme uvěřit." V exobiologových slovech zněla úleva a rozpaky zároveň. Člověk by si myslel, že právě prožívá velkou intelektuální krizi. "To, co vidíte, je bioluminiscence. Nejspíš podobná té, kterou vytvářejí mikroorganismy v tropických mořích na Zemi, zcela jistě podobná ve formě. Tady k ní dochází v atmosféře, nikoli v oceánech, ale zdá se, že princip je stejný."
"Ale ten vzor byl příliš pravidelný, příliš umělý," protestoval chabě Falcon. "Mělo to stovky kilometrů."
"Bylo to ještě větší, než si myslíte. Vy jste viděl jen malou část. Celá mozaika byla skoro pět tisíc kilometrů dlouhá a vypadala jako otáčející se kolo. Vy jste viděl jen jeho paprsky, které se kolem vás míhaly rychlostí asi jednoho kilometru za sekundu."
"Za sekundu!" zvolal bezděčně Falcon. "Nic živého se nemůže tak rychle pohybovat!"
"Jistěže ne. Vysvětlím vám to. To, co jste viděl, uvedla do pohybu nárazová vlna ze Zdroje Beta, která se pohybovala rychlostí zvuku."
"A co ta má co společného s tím vzorem?"
"To je právě na tom to překvapující. Je to velice vzácný úkaz, ale přesně tatáž světelná kola, jen tisíckrát menší, byla pozorována v Perském zálivu a v Indickém oceánu. Poslechněte si tohle: Britsko-indická společnost Patná, Perský záliv, květen 1880, 11:30: …obrovské světelné kolo, točilo se kolem dokola, jeho paprsky jakoby kartáčovaly naši loď. Ty paprsky byly dvě stě až tři sta yardů dlouhé… každé kolo mělo šest paprsků… A tady další hlášení z Ománského zálivu, datované 23. května 1906: …pronikavé jasné světlo se k nám rychle přiblížilo a nad našimi hlavami se v rychlém sledu přehnaly směrem k západu ostře ohraničené pásy světla podobné kuželům světla ze světlometu válečné lodi… nalevo od nás se utvořilo obrovské ohnivé kolo, jehož paprsky sahaly do nedohledna, celé kolo se asi dvě, tři minuty otáčelo kolem dokola…" Brenner se odmlčel. "No a tak podobně. V archivech na Ganymedu je asi pět set takových případů. Počítač by je vytiskl všechny, kdybychom ho včas nezarazili."
"Tak dobře, přesvědčil jste mě, ale pořád mi z toho jde hlava kolem."
"To je pochopitelné. Úplné vysvětlení bylo vypracováno až na konci dvacátého století. Vypadá to, že tato světelná kola způsobuje podmořské zemětřesení a že se vyskytují pouze v mělkých vodách, kde se odrážejí nárazové vlny a vytvářejí různé obrazce, někdy mřížku, někdy otáčející se kola… Poseidonova kola, tak se jim říkalo. Teorie byla nakonec dokázána umělými podmořskými explo-zemi a satelitními fotografiemi jejich následků."
"Není divu, že námořníci bývali pověrčiví," poznamenal Falcon. Pochopil přiléhavost pozemských příkladů: když Zdroj Beta vybuchl, musel vyslat nárazové vlny všemi směry, tedy i stlačeným plynem dolních vrstev atmosféry a přes pevné jádro planety. Při vzájemném několikanásobném křížení se vlny někde vyrušily, jinde zase posílily. Celá planeta

musela zvučet jako zvon.
I přes rozumné vysvětlení celé události pocit úžasu a bázně přetrvával dál; nikdy nezapomene na ty mihotavé pruhy světla, pádí-cí nedosažitelnými hlubinami Jupiterovy atmosféry. Tohle byl svět, kde se mohlo stát cokoli a kde nikdo nebyl schopen určit, co přinese zítřek. A on měl před sebou ještě celý jeden den.
Falcon nebyl jenom na neznámé planetě. Uvízl v nějakém podivném království na hranici mýtu a reality.

Blake se mezitím mačkal mezi dvěma řadami potrubí, v prostoru, který nikdy nebyl určen pro pohyb lidí. Byl to ten druh prostoru, který zůstane… přijdou tam svářeči a udělají svoji práci, potom udělají svou práci instalatéři, potom elektrikáři, nikdo z nich ve skutečnosti nepředpokládá, že by se tam kdy vrátil, ale přece jen tam zanechají technicky dostupný pseudoprostor pro případ, že by se tam musel nějaký šílenec s hasákem nebo kleštěmi vecpat a opravit nějakou závadu.
To, co tam Blake dělal, byl přesně ten druh činnosti, při kterém lidé snadno přicházejí o život. Pronásledoval raněné zvíře.
Linda nebo Ellen nebo bůhví jak si teď říkala byla mnohem bystřejší a rychlejší než on a on to dobře věděl. Byl už tolikrát svědkem jejího ďábelského "štěstí", že si domyslel, co se asi musí ukrývat v její hlavě a svalech, i když o tom sama nikdy nemluvila. Nejspíš taky viděla ve tmě a cítila ho přicházet, stejně jako raněná puma.
Přesto ji musel zastavit. Byla příliš nebezpečná, než aby ji nechal běžet, natož aby ji podceňoval. Jestli řekla, že dohlédla na to, aby Falconova expedice padla, měla k tomu svůj důvod. Taky ji nemohl jednoduše předat veliteli a říct mu, že se konečně vrátila, a nad ostatním si umýt ruce. Příliš rychle se stalo příliš mnoho věcí. A s touhle si musí poradit sám.
Pár okolností bylo na jeho straně. Jeho zvrácená záliba v sabotážích z něj dělala ještě zkušenějšího odborníka na plížení, než byla ona. Možná ho ani nebude očekávat, když vylezla se svého úkrytu, aby ho varovala, přestože musela vědět, že on nemá sebemenší tušení o její přítomnosti.
A taky byla nemocná. Ovšem jestli její propadlé oči a zubožené tělo znamenaly, že byla méně nebezpečná, to Blake nevěděl.
Pomalu se sunul téměř neprůchodnou šachtou, až se dostal k montážnímu prostoru atomového pohonu. Předtím už prohledal přístupnější místa na svém seznamu míst, kde se mohla ukrývat, ukázalo se však, že jsou přístupná více, než mohla riskovat.
Úzkou štěrbinou mezi propojenými elektrickými sběrnicemi zahlédl vnitřek montážního prostoru atomového pohonu, spoře osvětleného párem zelených diod. Uvnitř se nic nehýbalo, nic viditelného. Blake naslouchal, jak neusilovněji uměl, ale kromě vlastního dechu a tlukotu srdce slyšel jen kvílení, bzučení a skřípění lodi nad sebou. Byly to tiché zvuky, ale v jeho uších zněly jako hučení vichřice a burácení příboje.
Centimetr po centimetru postupoval vpřed, až zůstal napůl viset v prostoru, kde čekal, že ji najde.
Varoval ho špatně načasovaný zuřivý výkřik z hrdla šílené ženy. Vyletěla z hluboké tmy do zeleného přítmí, drápy roztažené, vřískala jako Harpyje. Mohla mu snadno rozervat hrdlo, ale její výkřik mu poskytl spásný zlomek sekundy, v němž zaregistroval její planoucí oči, lesknoucí se tesáky… Ucukl, natočil se, a popadl ji za zápěstí. Polymerové jehličky, které vysunula zpod nehtů, mu jako břitvy zajely do ruky, ale on to nevnímal. Lýtka měl pevně zaklíněná v úzké montážní šachtě; získal tím potřebnou oporu, aby…
Jedním krátkým škubnutím šíje levhartí tuleň serve z kořisti kůži, krev vystříkne…
U Sparty to zas tak děsivě neprobíhalo. Blakovo škubnutí ji přetočilo hlavou dolů, udělala ve vzduchu toporný kotrmelec a s rozevlátýma nohama vrazila zadkem do pažení. Vyrazila ze sebe hlasité, zapáchající heknutí a volnou rukou malátně zašmátrala ve vzduchu. V tu chvíli ji Blake udeřil levou pěstí do brady. Hlava jí odskočila dozadu a oči se jí převrátily dovnitř hlavy.
V malém prostoru se vznášela jeho krev, malé černé bublinky v zeleném osvětlení, kterých stále přibývalo. Sevřel v náručí její zubožené, špinavé tělo a rozplakal se. Hořce vzlykaje nahmatal zdravou rukou poklop vedoucí do montážní chodby.
Původně doufal, že ji nebude muset vydat. Chtěl z ní jen dostat pravdu a snad i najít způsob, jak jí pomoci, aby se dostala na svobodu.
Pozdě. Ztrácel krev příliš rychle; potřeboval se dostat na ošetřovnu. A ona mu umírala v náručí.

24

Skutečný úsvit s sebou přinesl náhlou změnu počasí. Kon-Tiki plula vánicí; voskové vločky padaly tak hustě, že se viditelnost snížila téměř na nulu. Falcon se bál nadbytečné zátěže, která se mohla nahromadit na plášti balonu. Potom však si všiml, že se všechny vločky, které na Kon-Tiki dopadly, rychle rozplynuly; proudy neustále produkovaného teplaje hned po přistání vypařily.
Na Zemi by se musel obávat toho, že narazí do něčeho pevného. Tady takové nebezpečí nehrozilo. Hory na Jupiteru, pokud vůbec nějaké existovaly, což bylo velmi nepravděpodobné, byly ještě stovky kilometrů pod ním. Co se týče plujících pěnových ostrovů, srazit se s nimi by znamenalo asi totéž jako brodit se poněkud tužší mýdlovou pěnou.
Pro jistotu ale "nahlédl" horizontálním radarem ven. To, co spatřil na obrazovce, ho překvapilo. Po velké výseči oblohy byly roztroušeny desítky velkých a jasných odrazů, zcela izolovaných jeden od druhého a vznášejících se bez jakékoli opory v prostoru. Falcon si vzpomněl na jeden slovní obrat, kterým první vzduchoplavci popisovali jedno z rizik své profese. Mraky plněné kamením, to byl docela příhodný popis toho, co teď, jak se zdálo, leželo Kon-Tiki v cestě. Obraz na radaru Falconovi na klidu nepřidal, přestože dobře věděl, že v této atmosféře se nic skutečně pevného vznášet nemůže.
Pokoušel se strašidelný obraz si vysvětlit, jistě je to nějaký zvláštní meteorologický úkaz, a k tomu stále ještě 200

kilometrů daleko, ale v prsou začínal cítit narůstající neklid. "Řídící středisko, na co se to dívám?" Jeho vlastní přiškrcený hlas ho překvapil.
"Zatím nevíme, Howarde. Jediné, co máme, je tvůj radarový signál." Ještě že měli aspoň přehled o počasí a Buranaphorn ho přivítal zprávou, že za půl hodiny bude z vánice venku.
Ovšem před prudkým bočním větrem, do kterého se Kon-Tiki najednou dostala a který ji téměř v pravém úhlu strhl z kurzu, ho nevaroval nikdo. Kabina se najednou dostala do vleku balonu, který ji jako lodní kotvu v téměř horizontálním směru táhl pryč. Falcon potřeboval všechnu svou zručnost a bleskové reflexy, aby se jeho nemotorné plavidlo nezapletlo do kabelů nebo dokonce nepřevrhlo.
Během několika minut uháněl k severu rychlostí více než 600 kilometrů za hodinu.
Turbulence ustala stejně rychle, jak začala. Ještě stále se pohyboval velkou rychlostí, ale už v klidné atmosféře, jako kdyby se dostal do tryskového proudu. Sněhová bouře byla pryč a Falcon na vlastní oči spatřil, co pro něj Jupiter přichystal.
Kon-Tiki se dostala do ústí gigantického víru, jehož průměr byl přinejmenším tisíc kilometrů. Balon byl unášen podél zakřivené oblačné stěny. Na čisté obloze svítilo slunce, ale hluboko dole se celá ta ohromná díra v atmosféře zavrtávala do neznámých hloubek až k zamlženému povrchu planety, odkud přicházelo neustálé mihotání.
Loď byla tažena dolů tak pomalu, že jí nehrozilo žádné bezprostřední nebezpečí, ale Falcon i tak zvýšil dodávku tepla do balonu, aby Kon-Tiki plula ve stálé výšce. Teprve potom se zřekl úchvatné podívané a věnoval se opět problému radarových signálů. Byly tam pořád.
Nejbližší odraz byl teď asi čtyřicet kilometrů daleko. Falcon si uvědomil, že všechny odrazy jsou rozmístěny podél stěny víru a že se pohybují spolu s ním, že jsou zřejmě zachyceny v pasti stejně jako Kon-Tiki. Svým teleskopickým okem vyhlédl z okna a zjistil, že hledí na zvláštně skvrnitý mrak, který zaplňoval skoro celé zorné pole.
Nebylo snadné ho rozeznat, neboť byl jen o něco málo tmavší než otáčející se mlžná stěna, tvořící jeho pozadí. Teprve když na něj Falcon hleděl déle než minutu, uvědomil si, že se s ním už setkal. Zaměřil na něj palubní optiku, aby se o pohled podělil s řídícím střediskem.
Poprvé tu věc spatřil, když se plazila po létajících pěnových horách. Tehdy ji považoval za jeden obrovský strom s nesčetným počtem kmenů. Teď mohl konečně náležitě ocenit skutečnou velikost a spletitost té věci, dokonce jí dal jméno, aby si ji vryl do paměti. Strom totiž nepřipomínala ani v nejmenším, zato však medúzu ano - takovou, na jejíž kmitající chapadélka můžete narazit v teplých okrajích pozemských mořských proudů. Tato kmitající chapadélka některým starým přírodovědcům připomněla svíjející se háďátka na hlavě Gorgony, a odtud její jméno: Medúza.
Tahle medúza měla však skoro dva kilometry v průměru a měla desítky chapadel, stovky metrů dlouhých. Chapadla se s dokonalou pravidelností vlnila tam a zpět a každá taková vlna trvala něco málo přes minutu. Vypadalo to, jako kdyby medúza veslovala napříč oblohou.
Další body na obrazovce radaru představovaly vzdálenější medúzy. Falcon zaostřil pohled i palubní teleskop na půl tuctu z nich. Nezjistil žádné zřejmé velikostní ani tvarové odchylky, zdálo se, že jde o jeden a tentýž druh. Proč se po této tisíce kilometrů dlouhé oběžné dráze vůbec točí, napadlo ho. Že by pojídaly nebeský "plankton", pohlcený vírem stejně jako byla pohlcena Kon-Tiki?
"Řídící středisko, proč doktor Brenner nic neříká? Vrátil se do postele?"
"Ne, do postele ne, Howarde," přišla Buranaphornova opožděná odpověď. "Ale spí. Tady vedle mě. Chrní jako mimino."
"Probuďte ho."
"U všech…" zaskřehotal sekundu nato v komunikátoru Brenner. "Howarde, to stvoření je stotisíckrát větší než největší velryba! I když je to jen pytel plynu, musí vážit milion tun. Neodvážím se ani odhadnout jeho metabolismus. Musí produkovat megawatty tepla, aby si udrželo svoji vznosnou sílu."
"Nemůže to být jenom pytel plynu. Má to příliš dobrý radarový odraz."
"Musíte se dostat blíž." V Brennerově hlase se ozývala zadržovaná hysterie.
"To bych mohl," odpověděl Falcon. Mohl se dostat k medúze tak blízko, jak by jen chtěl, mohl k tomu využít rozdílnou rychlost větru v různých výškách, ale nehýbal se. Uvnitř něj se něco zaseklo, něco ho ochromilo, stejně jak se to stalo při té rádiové bouři.
"Falcone, musíte okamžitě…"
Buranaphorn Brennera rázně přerušil. "Zůstaneme prozatím na místě, Howarde."
"Ano, letové, taky mám ten pocit." Falconova slova prozrazovala úlevu a jistou dávku trpkého pobavení nad tím množným číslem. Tisíc kilometrů vertikální vzdálenosti mezi ním a řídícím střediskem nebyl právě zanedbatelný hlediskový posun.
Olafa Brennera ani nenapadlo, aby se za svůj pokus přivlastnit si výsady letového velitele omluvil.

Sparta otevřela oči. Ve spánku naslouchala rozmluvě mezi řídícím střediskem a zranitelnou skořápkou, kroužící dole v Jupiterových mračnech. Na její zchátralé tváři se však nezrcadlilo žádné pochopení.
"Neíiím…" Hrdlo měla jako vysypané pískem.
"Cože?"
Dívali se na ni tři muži, dva mladí a jeden starší. Nepoznávala je. Znovu se pokusila zaostřit, přiblížit si je, ale nešlo to. Divže jí nepraskla hlava. Kdyby se jim mohla podívat do očí a přečíst jejich sítnicovou strukturu, určitě by je poznala… Proč jí ale nefungovalo pravé oko? Viděla jen obyčejný obraz ve standardní, neměnné vzdálenosti. Jako každý obyčejný člověk.
"Nevidím," zašeptala o něco zřetelněji.

Jeden ze dvou mladých mužů jí zamával rukou před obličejem. Očima ji sledovala. Ukázal jí tři prsty. "Vidíte moji ruku? Kolik prstů vidíte?"
"Tri," zašeptala.
"Nechte obě oči otevřené," řekl tentýž muž, musel to být doktor. Dlaní jí zakryl pravé oko. "Kolik jich vidíte teď?"
"Čtyři, ale stejně nevidím."
Přemístil dlaň a zakryl jí levé oko. "Kolik teď?"
"Pořád čtyři."
"Proč tvrdíte, že nevidíte?" Doktor dal ruku pryč. "Vidíte zkresleně? Nějaké stíny? Abnormality?"
Nenamáhala se odpovědět a odvrátila hlavu. Ten hlupák vůbec nechápal, o čem mluví. Napadlo ji, že bude lepší mu nic nevysvětlovat.
"Ellen, musíme si promluvit," řekl jeden ze zbývajících dvou, ten starší. Proč ji tak nazval? Nejmenovala se tak.
Nenápadně vyzkoušela pouta - byla pevná. Kolem kotníků, zápěstí a pasu cítila široké pásy látky, které ji poutaly k nějaké měkké ploše, k posteli. Na rukou měla napojené nějaké hadičky. Matně cítila, že další hadičky a dráty jí vedou z hlavy. Určitě v ní dělali nějakou neplechu. Neviděla.
Ale pořád ještě slyšela.

Kon-Tiki už více než hodinu jezdila na kolotoči ohromného víru a Falcon stále experimentoval se zesílením a kontrastem obrazového signálu. Snažil se o co nejjasnější záběr nejbližší medúzy. V duchu se ptal, jestli její klamné zbarvení bylo nějakým druhem maskování; třeba se, stejně jako mnohá pozemská zvířata, snažila splynout s pozadím. Trik, ke kterému se uchylovali jak lovci, tak jejich oběti.
Do které skupiny patřila medúza? Ve skutečnosti ani nečekal, že v krátkém čase, který mu zbýval, na tuto otázku dostane odpověď. Těsně před místním polednem se jí však bez jakékoli výstrahy dočkal.
Mlžnou stěnou vletělo do trychtýře víru pět rejnoků ve formaci, připomínající letku předpotopních proudových letounů, a zamířilo přímo k šedé mase medúzy. Falcon ani na sekundu nezapochyboval o jejich útočných úmyslech; jak vidno, jeho předpoklad, že se jedná o neškodné býložravce, byl zcela mylný.
Všechno se seběhlo tak líným tempem, že si připadal, jako by sledoval zpomalený film. Rejnoci vlnivě postupovali vpřed rychlostí asi padesáti kilometrů za hodinu, zdálo se, že to trvá celé věky, než se k medúze dostali. Ta se zatím ještě o něco pomaleji batolila nevzrušeně dál. Rejnoci vypadali přes svoji obrovitost vedle kolosu, k němuž se přibližovali, jako trpaslíci. Když medúze dosedli na hřbet, vypadalo to asi stejně, jako když ptáci dosednou na hřbet velryby.
Mohla se medúza nějak bránit? Falconovi se zdálo, že pokud se rejnoci vyhnou jejím obrovitým, nemotorným chapadlům, nemůže jim hrozit žádné nebezpečí. A třeba o nich jejich hostitel ani nevěděl, mohli to pro něj být jen bezvýznamní paraziti, které trpěl stejně jako pes blechy.
Ne, bylo zřejmé, že se s medúzou něco děje.
S nervy drásající pomalostí se medúza začala naklánět jako potápějící se loď. Uplynulo deset minut; nachýlila se o čtyřicet pět stupňů a rychle ztrácela výšku.
Falconovi muselo být napadené příšery chtě nechtě líto. Pohled v něm dokonce vyvolal trpké vzpomínky, neboť tragikomický pád medúzy vyzněl skoro až jako parodie na poslední okamžiky umírající Královny.
"Šetřte soucitem," ozval se v komunikátoru překvapivě netečný Brennerův hlas, jako kdyby mu exobiolog četl myšlenky. "Vyšší inteligence se může vyvinout jen mezi dravci, mezi dobytkem těžko, ať už spásá trávu nebo vzduch. Ti tvorové, kterým vy říkáte rejnoci, jsou nám určitě bližší než ty nestvůrné plynové balony."
Falcon s pocitem nesouhlasu vyslechl jeho vědecké zhodnocení, ale neřekl nic. Vzato kolem a kolem, komu mohlo být doopravdy líto něčeho, co bylo stotisíckrát větší než velryba? Taky neměl chuť provokovat Brennera, který musel být blízko naprostého vyčerpání. V jeho poznámkách bylo čím dál více nepatřičných emocí.
Falcon byl ušetřen dalšího hloubání nad Brennerovým duševním rozpoložením. Taktika medúzy začínala přinášet své ovoce. Rejnokům se její pomalé naklánění zjevně přestalo líbit a jako supové, které někdo vyrušil při jídle, se s těžkopádným mácháním odlepili od jejího hřbetu. Že by z nějakého neznámého důvodu dávali přednost vzpřímené poloze? Nebo je k tomu, aby "vzlétli", přimělo něco jiného, něco skrytého Falconovým zrakům?
Ještě se nedostali daleko, vznášeli se několik metrů od více a více se naklánějící příšery, když Falcon uviděl nenadálý, o slepující záblesk…
Současně s ním se ve vysílačce ozvalo zapraskání statického výboje, který Falcon vnímal jako nepříjemné škubnutí v místech, kde býval jeho žaludek. V detailním záběru sledoval, jak jeden z rejnoků pomalu složil jeden konec svého těla přes druhý a zřítil se k zemi, zanechávaje za sebou chomáček černého dýmu! Podobnost se stíhačkou řítící se v plamenech k zemi byla až zarážející.
Zbývající rejnoci od medúzy v tu chvíli prudce odskočili a s narůstající rychlostí klesali pryč. Během několika minut zmizeli v oblačné stěně, ze které předtím přišli.
Medúza přestala klesat a začala se pomalu narovnávat do horizontální polohy. Zanedlouho znovu plachtila v původní poloze, jako by se nic nestalo.
"Úžasné!" ozval se po prvních okamžicích zaraženého ticha z komunikátoru Brennerův zanícený hlas. "Elektrická obrana jako u úhořů nebo rejnoků. Nejméně takových milion voltů!" Odmlčel se a po chvilce rozrušeným hlasem pokračoval: "Tak mluvte přece, Falcone. Vidíte nějaké orgány, které by ten výboj mohly vyprodukovat? Něco, co připomíná elektrodu?"
"Ne," odvětil Falcon a přepnul rozlišení. "Ale něco zvláštního přece jen vidím. Vidíte tuhle strukturu? Pusťte si záznam! Ta tam předtím nebyla."

Na boku medúzy se objevil široký, skvrnitý pás vytvářející pravidelnou šachovnici, zarážející svou geometrickou přesností. Každý čtverec tvořila jemná a složitá substruktura krátkých horizontálních čar v pravidelných geometrických rozestupech, vytvářejících naprosto pravidelné řady a sloupce.
"Máte pravdu," souhlasil Brenner, v hlase měl něco, co se velmi podobalo bázni. "To je něco nového. Co si o tom myslíte?"
Buranaphorn nedal Falconovi čas na odpověď. "Pásmová rádiová soustava, co říkáš, Howarde?" Zasmál se. "To by na první pohled poznal každý nebiolog."
"A proč vrací tak silný odraz?" divil se Falcon.
"Proč, nebo spíš proč teď," dožadoval se Brenner. "Proč se to objevilo až teď?"
"Třeba je to následek výboje," nadhodil Buranaphorn.
"Třeba," řekl Falcon, zmlkl a po chvíli dodal: "Nebo nás to poslouchá."
"Na téhle frekvenci?" Buranaphorn se skoro rozesmál. "To by pak musely být metrové nebo dokonce dekametrové antény. Soudě podle velikosti."
Brenner ho zaníceně přerušil: "Co když jsou naladěné na rádiové výbuchy? Na Zemi se příroda k něčemu takovému sice nedostala, i když máme zvířata se sonarovými a elektrickými smysly, ale Jupiter se topí v rádiových vlnách asi tak jako Země ve slunečních paprscích!"
"To není špatná myšlenka," řekl Buranaphorn. "Třeba se to dobíjí z rádiového záření. Třeba je to dokonce létající elektrárna."
"Což je všechno velice zajímavé," řekl Brenner a hlas se mu opět třásl důležitostí, "ale teď máme před sebou mnohem důležitější otázku. Žádám uplatnění Prvního článku."
Na rádiové lince mezi řídícím střediskem a Kon-Tiki zavládlo dlouhé ticho. Ani Buranaphorn nic neříkal.
Falcon se přinutil promluvit jako první. "Mohl byste uvést své důvody?"
"Než jsem sem přišel," začal Brenner s nadšením v hlase, které jeho posluchačům neznělo příliš věrohodně, "stejně jako každý jiný bych přísahal, že bytost, která by dokázala vyvinout krátkovlnný přijímač, musí být inteligentní. Teď už si tak jistý nejsem. Mohlo k tomu dojít přirozenou cestou, evolucí. Opravdu. Myslím, že to není o nic fantastičtější, než vývoj lidského oka."
"To je všechno moc hezké, doktore Brennere," řekl Buranaphorn, "ale proč žádáte uplatnění Prvního článku?"
"Nemůžeme riskovat," odpověděl Brenner, tentokrát už bez falešného nadšení. "Musíme s inteligencí počítat, a to přestože v její přítomnost nikdo z nás nevěří."
My, napadlo Falcona, snažícího se ovládnout emoce, které se v něm bouřily…
"Proto žádám, aby se na tuto expedici vztahovaly všechny odstavce Prvního článku," zakončil Brenner okázale.
Na Falconova ramena dopadlo břímě zodpovědnosti, kterou si předtím ani nedokázal představit. Během několika zbývajících hodin z něj může být velvyslanec lidské rasy na další obydlené planetě.
Zvláštní jen, že místo aby ho to překvapilo, připadlo mu to tak rozkošně ironické, že si skoro přál, aby mu tehdy lékaři vrátili schopnost smíchu.

Na palubě Garudy Buranaphorn změřil Brennera pátravým pohledem. Šedivý malý mužíček vypadal v popruzích jako volně se vznášející bochánek těsta. "Že já vás raději nenechal spát," řekl stroze Buranaphorn.
První článek mohl snadno přerůst v hlavní překážku výzkumu. Nikdo ovšem nepochyboval o jeho důležitosti. Po sto letech dohadování se lidstvo konečně naučilo těžit z chyb, které nadělalo na domovské planetě, alespoň si to myslelo. To nebylo jen z morálních důvodů, bylo i v jeho vlastním zájmu, aby se tyto stupidity neopakovaly na jiných místech Sluneční soustavy. To je přece jeden z důvodů, proč tu je ten panáček z Vox Populi, že? Aby se toho drželi.
Tohle žádnému členu této posádky nemusel nikdo připomínat. Chovat se k možná inteligentnějšímu životu stejně, jako se kdysi osadníci chovali k domorodým obyvatelům Austrálie a Severní Ameriky, jako se Angličané chovali k indiánům, jako se prakticky všichni chovali k afrických kmenům znamenalo… prostě katastrofu.
"Doktore, myslím to vážně. Nemyslíte si, že byste si měl trochu odpočinout?" naléhal Buranaphorn. Ostatně, drž se zdaleka byla první klauzule Prvního článku. Nepřibližuj se. Nesnaž se komunikovat. Dej jim dost času, aby si tě mohli prohlédnout - ačkoli, co přesně se tím "dost času" mínilo, nebylo nikde stanoveno. To jediné bylo ponecháno na uvážení lidí, který se to týkalo. "Ať už to je cokoli, v noci lepší obraz nedostaneme."
Brenner ho obdařil nechápavým pohledem. "Teď přece nemůžu spát. Víte, jak dlouho jsem čekal na tuhle chvíli?"
"Jak myslíte, doktore." Je jeden z nich, pomyslel si Buranaphorn, a celou tu dobu mě tahal za nos. Brenner se zdál být tak rozumný, tak vyrovnaný. To on stále tvrdil, že tam dole možná najdou nějaké bakterie… ale nic víc.
Tahle expedice, jak se zdálo, přilákala hodně takových těch lidí, co vložili své celoživotní naděje do mračen Jupiteru - diplomovaní inženýři a salonní pánbíčkáři v jednom. Takoví, co si ve dvacátém století říkali "vědečtí kreacionisté". On sám, Meechai Buranaphorn, bývalý raketový pilot a letecký inženýr, bral svůj buddhismus s rezervou. Ne že by schválně zabíjel mravence, taky nikdy nejedl maso, pokud ovšem, znáte to, k tomu účelu nebylo vypěstované. Jenže někteří z těchhle lidí… člověk by si myslel, že počítají s okamžitou reinkarnací nebo co. Buranaphorn přinutil své myšlenky, aby se vrátily zpátky k jeho velitelským povinnostem.
Aspoň že vypadli ti dva frajeři z Komise kosmické kontroly; chovali se, jako kdyby se chystali do války. Ale třeba měli ke své přítomnosti tady opravdu důvod? Koho by napadlo… Zavolal na můstek. "Co nového o našem černém pasažérovi?"
"Nic nového," odsekla podrážděně Rajagopalová.
"Ale no tak, Rajko, tak mi něco prozraď." První důstojnice trpěla onou nesnášenlivou povýšeností, která byla podle Buranaphorna Indkám vlastní. Hlavně těm, co měly nějakou funkci.

Rajagopalová se ale nakonec nechala obměkčit. "Je s Redfieldem zavřená na ošetřovně spolu s našimi hosty z Komise kosmické kontroly."
"Jak to nese kapitán?"
V komunikátoru se ozval samotný Chowdhury. "Věnujte se laskavě své práci, pane Buranaphorne, a nás nechte věnovat se naší. Nenechte se rozptylovat maličkostmi. Vaše expedice je důvod, proč tady všichni jsme."
Kdybys mi to neřekl, tak to nevím, magore, napadlo Buranaphorna v duchu. Nahlas to ale neřekl.

Sparta ležela uvnitř malé lodní ošetřovny. Byla opět v bezvědomí. "Tak silně jsem ji přece nepraštil," opakoval už nejméně po sté Blake.
Světlovlasý doktor, který pocházel ze staré Singapurské rodiny, původem byl Holanďan, se už neobtěžoval s odpovědí. Už Blakovi podrobně vysvětlil, že nitrolebeční cévy této ženy byly díky užívání Striafanu, léku, který byl u ní nalezen v obrovském množství, nebezpečně permeabilní. K rychlému vytvoření subdurálního hematomu stačila i mírná rána do hlavy.
Krev na mozku nebyla při vesmírných letech ničím příliš neobvyklým. Při poletování v beztížném stavu lidé často hlavou naráželi do nejrůznějších věcí. Lodní nanochirurgická aparatura se s tím neinvazní cestou vypořádala obvykle během několika hodin, pokud byl ovšem pacient zdravý, což většinou astronauté byli. Tato žena byla ale bohužel velmi podvyživená a měla pokročilý zápal plic. Na tom by zase z lékařského hlediska nebylo nic hrozného, nebýt ovšem skutečnosti, že tyto druhy komplikací jsou v kosmu velice vzácné a v kombinaci s otřesem mozku a krevní zátkou jsou už zcela jistě na váženou.
Všechno by bylo mnohem jednodušší, pomyslel si doktor, kdyby se mohl zbavit svých kibiců. Lékařská stanice, klínovitá místnost vedle odpočinkové zóny, byla těsná i tehdy, když se o ni nemusel dělit s pomateným Redfieldem a s tímhle šedivým kolohnátským lampasákem z Komise kosmické kontroly - odkud ten se tady vzal s tou jeho nablýskanou plackou a spoustou frček?
"Zůstaňte tady, doktore Ullrichu," řekl velitel. "Za okamžik budeme s panem Redfieldem zpátky."
"Nic víc už pro pacienta udělat nemohu, nejprve musí…"
"Zůstaňte tady."
"Nejedl jsem už od…" Dveře se zavřely, aniž doktor stačil dokončit stížnost.
Venku na chodbě se velitel obrátil k poručíkovi. "Něco nového, Viku?"
"Ne." Vysoký světlovlasý poručík měl omračující pistoli vytaženou z pouzdra.
Velitel pohlédl na Blaka. "Je na palubě přinejmenším od Ganymedu. Určitě to nemůže být bomba?"
"Ne na Kon-Tiki. Projevila by se její nadbytečná hmotnost."
"Zamaskovat tu svoji jí moc práce nedalo."
"Na Garudě měla k dispozici navíc několik řádových hodnot nadbytečné hmotnosti, do kterých se mohla vejít, ale Kon-Tiki se před startem několikrát převažovala. Do posledního gramu. Byl jsem u toho."
"To vám věřím, mám dojem, že jste tady ze sebe udělal dokonalého hnidopicha," zabručel velitel. "Takže pulzní bomba, něco malého, nevýbušného, jen aby to speklo obvody - totéž, co jí udělali na Marsu."
"Žije už skoro dva roky jako psanec, bez jakéhokoli týlového zabezpečení. Jak by se k něčemu tak komplikovanému a drahému dostala?"
"A jak se dostala sem?"
"To netuším, ale určitě to nebyla záležitost velkých peněz."
"Dobrá," povzdechl si velitel. "A co strukturální poškození?"
"Nenašel se jediný zádrhel, všechny hlavní systémy Kon-Tiki fungovaly bezvadně - tepelný štít, stabilizační padáky, balon, nukleární pohonná jednotka, příproudové motory, životní systémy, přístroje, spojení… Prošmejdili celou loď, než ji vypustili."
"Potom je to software."
"Všechny prověřovací testy dopadly skvěle."
"I tak… software."
Blake zdráhavě přikývl. "Asi máte pravdu. Ale co udělala, nezjistíme, dokud nám to sama neřekne."
"Hleďte, Redfielde, ne že bych se vás chtěl zbavit, ale doktor tam uvnitř říká, že má hlad. Co kdybyste v jídelně sehnal nějakou bryndu?"
Blake chtěl začít něco namítat, chtěl se zeptat, proč nemůže jít Vik, ale odpověď byla zřejmá: poručík měl palebnou sílu a tu mohli potřebovat. Blake zamířil do jídelny.
Velitel se vrátil na ošetřovnu.
"Jídlo je na cestě," oznámil Ullrichovi. "Řekněte mi ještě jednou, co víte o tom svinstvu, které brala."
"Podle počítače guaninový nukleotid, který váže proteionové…"
"Aby tomu rozuměl i policajt."
Ullrich zrudl. "Neuropeptid, mozková látka spojovaná s vizuálním centrem mozkové kůry. Omezené použití při léčbě některých poruch čtení. Obvyklé dávkování asi milióntina toho, co brala tato žena."
"Co u ní mohla vyvolávat?"
"U krys vyvolává halucinace. Sluchové i zrakové. A abnormality v chování."
"Jako je schizofrenie?"
"Krysy se jako schizofrenní nediagnostikují."
"Bod pro vás, doktore," řekl velitel. "Pokračujte."
"Má slabý vizuální kortex. Redfieldův úder na čelist vrhl mozek proti zadní stěně dutiny lebeční. Dříve vzniklá

prostupnost buněčné stěny je možná důvodem, proč si stěžuje na zrakové potíže… ačkoli je zřejmé, že vidí stejně dobře jako kdokoli z nás."
V tu chvíli Sparta otevřela oči. Ullrich na ni pohlédl. Cítil k této pacientce méně soucitu, než se od něj očekávalo. "Ať už je to jak chce, její život je mimo nebezpečí. Zápal plic je pod kontrolou."
"Můžeš mluvit, Lindo?" zeptal se velitel. V jeho hrubém hlase se odrážela zvláštní směsice znepokojení a autority.
Doktor bezděčně zaprotestoval: "Ještě není…"
"Můžu," zašeptala. Sklouzla pohledem z velitelova obličeje a zamračila se na doktora. "Ale co on?"
"Toho si nevšímej, je čistý," řekl velitel bez ohledu na doktorův udivený a dotčený výraz. "Nechceš mi říct, co jsi provedla s Kon-Tiki?'
"Ne." Jejich pohledy se zkřížily. "To snad chápete."
"Myslíš si, že Howard Falcon zaujal tvoje místo jako posel?"
"Tak to měli Prorokové v úmyslu."
"A to ty nechceš dopustit, že? Ze žárlivosti?"
"Žárlivosti?" pokusila se o úsměv. Výsledek byl děsivý. "Nechci, aby Svobodný duch udělal první kontakt. Vy taky ne." Pohledem zabloudila k potemnělému kovovému stropu. "Měla jsem spoustu práce, pane. Už je to dva roky."
"Já vím."
"Vím, kdo jste. Kdo skutečně jste."
"Howard Falcon je nevinný člověk," řekl velitel.
"Člověk není to správné slovo."
"Lidská bytost, jako ty."
"Já nejsem lidská bytost," řekla s viditelným přemáháním.
"Co jiného bys byla?" Velitel se otočil k doktorovi. "Ukažte jí ty snímky."
Ullrich věděl, že protestovat nemá smysl. Udělal, co se po něm žádalo. Vyvolal na obrazovku snímky Spartina mozku.
"Oblast hematomu," řekl a ukázal na obrazovku, "je skoro kompletně pokrytá směrovanými nanoorganismy…"
"Děkuji vám, doktore," umlčel ho velitel. "Viděla jsi dále i blíže než obyčejný člověk, Lindo - ne proto, že by ti nějak upravili oko, ale proto, co udělali s tvým vizuálním kortexem."
"Bylo to docela fajn," řekla. "A teď je to pryč. Speklo se to."
"Zato tenhle výrůstek tkáně je stále nedotčený," řekl velitel a ukázal na tmavý obrys na předním mozku. "A tenhle taky. A tenhle taky."
"Stále můžu počítat trajektorie," řekla.
"Co jsi provedla s počítačem Kon-Tiki?" zeptal se znovu.
"Stále můžu poslouchat." Zavřela oči, na krátký okamžik naprosto znehybněla. Když je znovu otevřela, řekla: "Možná byste mě přesvědčil, kdybychom měli více času."
"Co tím myslíš?"
"Abyste se mnou neztráceli čas. Řídící středisko."
Pochopil. "Takže to začalo."

25
Stmívalo se, ale Falcon si toho příliš nevšímal a dál upíral zrak k živému mračnu. Vítr ženoucí Kon-Tiki po obvodu trychtýřovitého jícnu ho zanesl do dvacetikilometrové vzdálenosti od obrovského stvoření.
"Jestli se dostaneš ještě blíž, Howarde, chci, abys učinil úniková opatření," řekl Buranaphorn. "Elektrické zbraně té věci mají pravděpodobně krátký dosah, ale přesvědčovat se o tom nemusíme."
"…co přijdou po mně," zasípal Falcon.
"Můžeš to opakovat?"
"To přenechte těm, co přijdou po mně," opakoval Falcon. Jedna část jeho mozku s nezkalenou ostrostí sledovala, co se odehrávalo před jeho očima, zatímco druhá měla potíže s artikulací. "Že jim přeju hodně štěstí."
"Rozumím," potvrdil hlas z řídícího střediska.
V kabině byla dost tma, což bylo zvláštní, do západu slunce zbývalo ještě několik hodin. Bezděčně pohlédl na obrazovku radiolokátoru, jako to dělal každých několik minut. Spolu s jeho vlastními smysly mu potvrdila, že v okruhu sta kilometrů se kromě medúzy, kterou pozoroval, nenachází žádný objekt.
Najednou ho překvapil silný zvuk, ten, který prve burácel jupiterskou nocí - bušení, které se neustále zrychlovalo, aby se v polovině crescenda zastavilo. Celá kabina poskakovala jako hrášek na bubnu.
Falcon si v nenadálém, bolestném tichu uvědomil, že zvuk tentokrát nepřicházel z tisícikilometrové vzdálenosti po rádiové vlně, ale že zněl v atmosféře kolem něj.
Druhá jeho myšlenka byla mnohem více zneklidňující. Docela zapomněl - bylo to neomluvitelné, ale v tu chvíli se mu honilo hlavou tolik věcí - že většinu oblohy nad jeho hlavou zakrývá plynový balon. Jemně postříbřený plášť zadržoval teplo, zároveň však představoval účinný radarový a optický štít. Byla to vada na kráse Kon-Tiki, o které se dlouze uvažovalo, ale která byla nakonec schválena jako konstrukční kompromis malé důležitosti.
Teď se Falcon díval, jak se kolem celé kabiny shora stahuje hradba obrovitých chapadel.
"Pamatuj na První článek! První článek!"
Brennerův výskot mu podivuhodně pronikavým způsobem popletl hlavu, jako kdyby Brennerova slova mohla na sebe upoutat jeho pozornost, podmanit si samotnou jeho vůli. Tak usilovně soupeřila s jeho myšlenkami, že si na okamžik myslel, že výkřik vytryskl z jeho podvědomí. Ale ne, byl to přece jen Brennerův hlas, který znovu zavřeštěl do komunikátoru: "Nevyplaš ji!"

Nevyplaš ji? Než se Falcon zmohl na přiměřenou odpověď, zdrcující dunění začalo znovu a přehlušilo všechny ostatní zvuky.
Skutečně dobrý zkušební pilot se pozná ne podle toho, jak reaguje na předvídatelné nouzové situace, ale na takové, které nemůže předvídat nikdo - podle reakcí, které nejsou vědomé, podmíněné, podle rozhodovací schopnosti na buněčné úrovni. Než si Falcon vůbec stačil udělat představu o tom, co se chystá udělat, udělal to. Zatáhl za pojistné lanko.
Pojistné lanko byl archaismus z počátků vzduchoplavectví, kdy byl balon opatřen lankem, které ho v případě potřeby doslova rozpáralo. Pojistné lanko Kon-Tiki nebylo skutečné lanko, ale spínač, který ovládal sadu průduchů kolem vrchlíku. Horký plyn se vyvalil ven. KonTiki zbavená vznosné síly začala v gravitačním poli, dva a půlkrát silnějším než na Zemi, prudce klesat.
Falcon stačil ještě zahlédnout, jak obrovská chapadla vyletěla nahoru a zmizela. Měl právě dost času si všimnout, že jsou poseta velkými měchýřky nebo váčky, pokrytými takovým množstvím tenkých tykadel, že to vypadalo jako kořeny nějaké rostliny.
Každou chvíli očekával záblesk. Nestalo se nic.
Brenner ještě stále vřískal. "Co jste to udělal, Falcone? Vždyť jste ji možná silně vyděsil!"
"Mám práci," odsekl nevrle Falcon, aby ho umlčel. Rychlost jeho překotného pádu se pomalu zmenšovala - atmosféra houstla a vypuštěný plášť balonu fungoval jako padák. Když Kon-Tiki klesla o tři kilometry, řekl si, že už musí být v bezpečné vzdálenosti a uzavřel průduchy. Než obnovil vztlak a znovu loď vyrovnal, ztratil další dva kilometry výšky. Nebezpečně se už přiblížil k červené linii.
Znepokojeně se podíval stropními průzory ven. Nečekal, že uvidí něco jiného než nepřehledné tělo balonu, ale kabina byla právě vychýlena do strany a on několik kilometrů nad sebou uviděl nezřetelnou část těla medúzy. Byla mnohem blíže, než očekával, a klesala dolů mnohem rychleji, než považoval za možné.
Z řídícího střediska se ozval vystrašený Buranaphornův hlas: "Howarde, máme tvoji rychlost klesání."
"Jsem v pořádku," přerušil ho Falcon, "ale pořád jde po mně. Níže už nemůžu." Což nebyla tak docela pravda; mohl o hodně níž, nejméně o pár set kilometrů, jenomže by to byl jednosměrný výlet a většinu by si ho ani neužil.
S úlevou zjistil, že se medúza pomalu zastavuje a zůstává viset ve vzdálenosti o něco větší než jeden kilometr nad ním. Třeba se rozhodla přibližovat se k vetřelci s větší obezřetností, nebo se jí možná tahle vrstva zdála stejně nepříjemně horká jako jemu. Teplota zde dosahovala více než padesáti stupňů Celsia a Falcon se v duchu ptal, jak dlouho mohou ještě podpůrné životní systémy vydržet.
Na příjmu se znovu ozval znepokojený Brenner. "Pozor, ať ji nepolekáte! Je jenom zvědavá!"
Falcon cítil, jak mu trne krk a čelist, jako kdyby se mu měl zvednout žaludek. Brennerovu hlasu nechyběla přesvědčivost, zato mu chyběla integrita. Falcon si vzpomněl na živě přenášenou televizní debatu mezi právníkem a astronautem, při které kosmonaut po objasnění všech důsledků Prvního článku nevěřícně vyhrkl: "Chcete říct, že kdyby neexistovalo jiné východisko, tak bych musel zůstat sedět na zadku a nechat se sežrat?", na což právník, aniž by hnul brvou, odpověděl: "Vynikající shrnutí." Vzpomínal si, že jeho učitelé, to jest lékaři, když zjistili, že pořad sleduje, z toho byli celí pryč; mysleli si, že ho cenzurovali. Tehdy mu to připadlo k smíchu.
Zrovna v tu chvíli Falcon uviděl něco, co ho rozrušilo ještě více než exobiologův útok na jeho vůli. Medúza se stále vznášela více než kilometr nad balonem, ale jedno z jejích chapadel se neuvěřitelným způsobem prodloužilo, a za neustálého ztenčování se natahovalo dolů ke Kon-Tiki! Hlavou mu bleskly staré videozáběry tornád, natahujících se z bouřkových mračen dolů k severoamerickým pláním… vzpomínka oživlá pohledem na černého, kroutícího se hada, který se k němu šinul oblohou.
"Řídící, vidíte to?"
"Ano," potvrdil přiškrceným hlasem Buranaphorn.
"Teď už nemám na vybranou," řekl Falcon. "Buď ji zaplašim nebo ze mě dostane bolení břicha, protože jestli má v úmyslu právě tohle, tak jí Kon-Tiki moc chutnat nebude."
Na odpověď mu přišel Brennerův uspěchaný a rozčilený hlas: "Howarde, poslouchejte mě. Nesmíte zapomenout, že jste povinen dodržet ustanovení Prvního…"
V tu chvíli Falcon vypnul spojení a přerušil tak Brennera v polovině kázání. Ten popud vzešel ze stejných míst jako jeho rozhodnutí zatáhnout za pojistné lanko, z nějakého hluboce zakořeněného smyslu pro vlastní integritu, pro přežití. Vulgárnější, jednodušší člověk by to vyjádřil jednodušeji: kašlu na První článek.
Možná byl tenhle vulgárnější a primitivnější člověk vnímavý na něco, co si vysoce vyvinutý, vysoce modifikovaný, vysoce uvědomělý Howard Falcon neuvědomoval, totiž že pokaždé, když Brenner vyřkl slova "První článek", Falconova hlava jako by se naplnila tepajícím bílým světlem a on pocítil nejasnou touhu po… jak by to jen nazval? Po Jednotě Bytí. Touhu, kterou překrývalo už méně romantické nutkání udělat každou blbost, kterou mu Brenner přikázal. Odkud se tohle nutkání bralo, neměl ponětí. Tím, že tomu hysterickému mrňousovi vzal slovo, se díkybohu zbavil i všech těchto průvodních příznaků.
"Zapínám zážehový sekvencér," řekl Falcon, vědom si toho, že jeho slova jdou jen do protokolu a že jestli se mu nepodaří vrátit na mateřskou loď, nikdo se nikdy nedozví, co se vlastně stalo.

Dveře kliniky byly otevřené. Velitel byl pryč, strážce přede dveřmi zmizel s ním a lodní lékař prásknul do bot. Blake vplul do dveří, ruce plné potravinových balíčků. "Co se stalo?"
Nevnímala ho, naslouchala. Nakonec dlouze vydechla. "Přerušil spojení," řekla. "Musela ho dostat Talířovka."
"Co?"
"Medúza."

"Jsi si tím jistá?"
Spočinula na něm unaveným pohledem. "Tak či tak, je mrtvý. Přepsala jsem mu únikovou sekvenci. Škoda."
"Proboha, Lindo, co se to z tebe stalo?" zakřičel Blake, setřel si z červeného obličeje zrádné slzy a odrazil se pozadu zpátky do chodby.
Konečně byla sama. Zatahala za řemeny na zápěstí.

Falcon přišel o dvacet sedm minut odpočítávání, ale spočítal si, nebo spíše doufal, že má dost rezerv, aby mohl dráhu upravit později.
Medúzu neviděl. Byla přímo nad ním. Prodlužující se chapadlo už muselo být blízko balonu.
Jako topné těleso běžel reaktor dobře, ale jako raketový pohon potřeboval pět minut na to, aby jeho mikroprocesory provedly komplikované prověřovací testy a aby dosáhl plného tahu. Dvě z oněch minut už uplynuly. Pojistka byla odjištěna. Počítač neodmítl jeho orbitální polohu jako nemožnou, přinejmenším nějako zcela nemožnou. Ovzdušňovací otvory byly otevřené, přichystané na po-žádání spolykat tuny okolní hélio-vodíkové atmosféry. Podmínky byly téměř ve všech ohledech optimální a teď tedy nastával okamžik pravdy. Bude ta zatracená věc fungovat?
Neexistoval žádný způsob, jak nukleární příproudové motory konstruované na atmosféru Jupiteru otestovat - jedině dostat je na Jupiter. Byla to tedy jejich první opravdová zkouška.
Kon-Tiki něco slabě zhouplo. Falcon si toho snažil nevšímat.
Zážeh příproudových motorů byl naplánován na atmosférické podmínky, které panovaly o deset kilometrů výše, v atmosféře, která neměla ani čtvrtinu hustoty jako v této výšce a byla asi o třicet stupňů chladnější. Což bylo zlé.
Jaký dlouhý skok dolů mu mohl projít? Jestli budou ovzdušňovače fungovat a příproudové motory se rozjedou, poletí někam k Jupiteru, to jest k zemi, a dvě a půl gé navíc mu k tomu bude pomáhat. Může se vůbec včas otočit?
Do balonu zlehka udeřila obrovská, těžká ruka. Celá takeláž začala skákat nahoru a dolů jako ta starodávná hračka, jojo, která v poslední době prodělávala na dětských hřištích na Zemi takové obrození. Usilovně se snažil si toho nevšímat.
Bezúspěšně. Brenner mohl mít, samozřejmě, pravdu. Třeba se jen snaží být milá. Možná by se s ní měl pokusit vysílačkou spojit. Přijímala přece rádiové vlny. Co by měl asi tak říct? Třeba "Hodná micinka", nebo "Lehni, Azore", nebo snad "Zaveďte mě k vašemu veliteli".
Počítač ukázal optimální poměr tritia a deuteria. Čas zapálit gigarachejtli.
Přes okraj balonu, necelých šedesát metrů od něj, sklouzl dolů úzký konec medúzina chapadla. Bylo přibližně stejně tlusté jako sloní chobot, a soudě podle jeho obezřetného postupu přinejmenším stejně tak citlivé. Na konci mělo drobná makadla, podobající se zvědavým ústům.
Doktor Brenner by nestačil zírat.
Na přesném okamžiku vlastně nezáleželo, pravděpodobně lépe hned než o sekundu nebo dvě později. Falcon letmo pohlédl na ovládací panel se samými zelenými světýlky a spustil čtyřsekundový odpočet.
Čtyři
Rozbil bezpečnostní kryt…
Tři
Přepnul páčku do polohy ZAPNOUT…
Dvě
Levou rukou prudce vymáčkl záchranný spínač…
Jedna
A pravou stiskl tlačítko ODHODIT.
Nic… až se ozvala ostrá rána a on v tu chvíli ztratil tíhu.
Půl minuty potom, co Falcon přerušil spojení, se reproduktory řídícího střediska rozkvílely pod výboji statické elektřiny, které dočasně přehlušily automatické sledovací systémy.
V mracích Jupiteru vzplanuly k životu stovky zářících bodů rádiové energie, tvořících soustředné kruhy se středem v místě, které bylo současně poslední známou Falconovou polohou.
Lidskému uchu zněl rádiový šum právě jen jako nesmyslný širokopásmový šum, ale analyzátory v tom zmatku rozeznaly něco docela jiného: vypadalo to, že každý zdroj vysílá tentýž přesně nasměrovaný paprsek o výkonu tisíců wattů - přímo k řídícímu středisku!
Z hrdel čtyř dispečerů, kteří se odepnuli z popruhů a vstali od svých ovládacích panelů, se ozvaly výkřiky prozrazující nekontrolovatelné emoce. Buranaphorn nevěřícně vzhlédl a zjistil, že se dívá do hlavně pistole.
V tutéž chvíli se nahoře na můstku první důstojník Rajagopalová obrátila ke kapitánu Chowdhurymu a oznámila mu: "Zbavuji vás velení. Řiďte se mými pokyny a vše bude dobré."
Spodním průlezovým poklopem vpluli do řídícího střediska tři dispečeři mimo službu a do hlasitého praskotu reproduktorů začali křičet: "Vše bude dobré!"
Veliteli, který letěl centrální chodbou, zahradil cestu muž s pistolí. "Zůstaňte laskavě, kde jste, veliteli, a vše bude dobré."
Na Garudě vypukla vzpoura.

Kon-Tiki mezitím volně padala přídí dolů. Odhozený balon rychle stoupal vzhůru k nebi a s ním i zvědavé medúzino chapadlo. Falcon už neměl čas podívat se, jestli balon s plynem vystoupal tak rychle, aby udeřil do medúzy, protože v tu chvíli se spustily příproudové motory a on měl na starosti jiné věci.
Z trysky reaktoru tryskal burácející sloup horkého hydrohélia a rychle narůstající rychlostí ho unášel směrem k Jupiteru. Opačným směrem, než kterým chtěl letět. Pokud se mu během následujících pěti sekund nepodaří obnovit

vektorové řízení a dosáhnout horizontálního letu, jeho plavidlo zapadne tak hluboko do atmosféry, že bude rozdrceno. S mučivou liknavostí, se mu podařilo vybrat sklon a zdvihnout příď, těch pět sekund mu připadalo jako padesát. Falcon stále zrychloval, až mu oči lezly z důlků. Kdyby měl pouze lidský oběhový systém, vybuchla by mu hlava. Jen jedenkrát se podíval za sebe a viděl, že medúza je mnoho kilometrů za ním. Odhozený plynový balon očividně unikl jejímu sevření, jelikož po jeho stříbrné bublině nebylo nikde ani stopy.
Zmocnilo se ho divoké vzrušení. Byl opět pánem vlastního osudu, už bezmocně neplul po větru, ale letěl na ohnivém ohonu zpátky ke hvězdám. Byl přesvědčen, že příproudové motory fungují bezchybně a že při postupně narůstající rychlosti a výšce zanedlouho dosáhne okraje atmosféry a nabere orbitální rychlost. Potom jedním krátkým zážehem raket znovu získá svobodu ve vesmíru.
V polovině cesty k oběžné dráze pohlédl k jihu a uviděl na obzoru obrovskou, záhadnou Rudou Skvrnu, onu permanentní díru v oblacích, do které by se vešly dvě Zeměkoule. Falcon se kochal její tajemnou krásou, dokud ho signál počítače neupozornil, že od přechodu na raketový pohon ho dělí pouhých šedesát sekund. Zdráhavě odtrhl zrak od povrchu planety.
"Někdy jindy," zabručel a současně obnovil spojení s řídícím střediskem.
"Cože?" chtěl vědět letový velitel. "Co jsi říkal, Falcone?"
"Na tom nesejde. Máte mě na radaru?"
"Ano," polkl Buranaphorn. "Ale až to budeme dělat příště, rádi bychom s tebou spolupracovali."
"Okej. Řekněte doktorovi Brennerovi, že je mi líto, jestli jsem mu tu příšerku vyděsil. Myslím, že se jí nic nestalo." Řídící středisko se neozývalo tak dlouho, až Falcona napadlo, že ztratil spojení. "Řídící středisko?"
"Teď se soustředíme na to, abychom tě dostali domů," řekl Buranaphorn. "Zůstaň na příjmu, abychom si mohli načíst nové souřadnice."
"Rozumím, a vy jste rozuměli mému vzkazu pro doktora Brennera?"
"Ano, rozuměli." Letový velitel tentokrát zaváhal jen na okamžik. "Sice to nijak neovlivní tvůj závěrečný přistávací manévr, Howarde, ale měl bys vědět, že na lodi v současné době platí stanné právo."

26
Vzpoura skončila tři minuty potom, co začala. Část posádky a dispečeři, kteří se s výkřiky "Vše bude dobré," nahrnuli do řídícího střediska a na Garudin můstek, zjistili, že hledí do hlavní omračujících pistolí, které drželi v rukou jejich bývalí kolegové.
Byly vystřeleny jen dva gumové projektily - na rebely, kteří vytáhli zbraň na velitele Komise kosmické kontroly a na jeho poručíka. Poručík byl v tu chvíli na můstku a velitel dole v chodbě. Oba střílel rychleji.
Rychlé vítězství. Potíž byla v tom - jako kdyby nestačilo rádiové kvílení ozývající se z reproduktorů, které narušovalo soustředění - že na palubě Garudy nebylo pro třináct zajatců nikde dost místa. A tak byli všichni tady, nahoře u stropu řídícího střediska. Třináct vězňů, spoutaných plastikovými řemínky na zápěstích a kotnících, se jako klubko housenek svíjelo nad nákladním pletivem s velkými oky, které bylo rozestřené přes celou místnost a oddělovalo je od pracujících dispečerů. Dispečeři jim nevěnovali pozornost. Tu museli ještě pořád věnovat Kon-Tiki.
Sparta opile vrávorala vzduchem, sunula se chodbou směrem k řídícímu středisku. Ohlušující rádiový řev z Jupiteru ustal stejně náhle, jak začal, právě ve chvíli, kdy vplouvala do průlezu. Blake ji zastavil, ještě než se dostala dovnitř.
"Lindo, ne…" Rozmyslel si to a nedopověděl. "Neměla bys být na udržovacím aparátu?"
"To přežiju." Nakoukla do zaplněného dispečerského sálu za jeho zády. Měla dobrý výhled na lidský zvěřinec pod stropem. "O Brennerovi jsem věděla. Rajagopalová taky?"
"Celá polovina posádky. Proto si taky mysleli, že se lodě zmocní bez boje. Než jim došlo, že budou potřebovat své zbraně, bylo pozdě."
Přesunula ostražitý pohled zpátky k Blakovi. "Kdo jsi, Blaku?"
"Teď Salamandr" řekl. "Je nás tady osm. Plus velitel a Vik. Podívej, je mi to líto, Lindo… ale ještě to neskočilo."
Natáhl se po ní, ale ona ucukla. "Proč mě nedáš do sítě spolu s nimi?"
Zbledl. "Proč bych to dělal?"
"Zabila jsem Falcona," řekla. Na její tváři se objevil výraz nadějného vzdoru, s nímž kdysi světci a čarodějnice kráčeli na hranici. "Jak sis myslel: software. Přepsala jsem zážehovou sekvenci a poslala jsem ho dolů k Jupiteru."
V tu chvíli se uprostřed neutuchající lidské vřavy uvnitř řídícího střediska najednou z reproduktorů ozvalo několik hlasitých, zřetelných slov.
"Cože?" vyhrkl Buranaphorn. "Co jsi říkal, Falcone?"
"Na tom nesejde. Máte mě na radaru?"
"Ano," odpověděl Buranaphorn. "Ale až to budeme dělat příště, rádi bychom s tebou spolupracovali."
"On žije!" Blake zíral na Spartu. "Co teď uděláme?"
Byl z ní průsvitný přízrak vznášející se v chodbě pod ním. "Kolik je?" zašeptala.
Blake se chytil rámu průlezu a vtáhl hlavu tak daleko do prostoru řídícího střediska, aby viděl na nejbližší hodiny. "E minus čtyři čtyřicet," zakřičel na ni.
Na jejím obličeji se zračila nezvyklá směsice emocí - úžasu, radosti, bolesti a zahanbení. "Falcon je v bezpečí. Nevěděla jsem, kolik je hodin." Odvrátila se od Blaka s hlavou skloněnou mezi ramena se hořce rozplakala.

O čtyřiadvacet hodin později vzala šalupa Komise kosmické kontroly svou posádku a pasažéry - mnohé z nich nedobrovolně - na krátkou zpáteční cestu na základnu Ganymed. Během této krátké cesty nepromluvil Howard Falcon se Spartou, Blakem nebo velitelem jediné slovo.

Nikdy předtím se s žádným z nich nesetkal. Nic o nich nevěděl.
Dlouhým přistávacím hrdlem přešli do bezpečnostní komory. Jakmile byli uvnitř příletového oddílu, odvedl Falcona dozorčí do samostatné místnosti. V salonku pro prominenty na něj čekal někdo, koho dobře znal.
Brandt Webster měl za sebou dlouhé, neklidné čekání "Podivné události, že, Howarde? Jsem rád, že jsi v pořádku."
Napadlo ho, že Falcon vypadá velice dobře na někoho, kdo právě prožil něco takového jako on. "Ujišťuji tě, že to všechno co nejrychleji vyšetříme."
"To není moje starost," řekl Falcon. "A s expedicí to nemá nic společného."
Webster to spolkl a zkusil to z jiné strany. "Jsi hrdina," řekl. "A to ve více ohledech."
"Psalo se o mně i předtím," řekl Falcon. "Pojďme k hlášení."
"Howarde! Opravdu není proč spěchat. Aspoň dovol starému příteli, aby ti pogratuloval."
Falcon si Webstera prohlížel s výrazem apatie, který mu už měl zůstat navždy. Sklonil hlavu. "Promiň."
Webster se pokusil z Falconových slov načerpat odvahu. "Do tolika životů jsi vnesl vzrušení! Do vesmíru se za celý život dostane ani ne jeden člověk z milionu, ale teď může k vnějším obrům cestovat ve svých představách celé lidstvo. To už přece za něco stojí!"
"Jsem rád, že jsem ti mohl trochu ulehčit práci."
Webster znal Falcona příliš dlouho na to, aby se urazil, ale i tak ho jeho ironie překvapila. "Já se za svou práci nestydím."
"A proč bys měl? Nové poznatky, nové zdroje… to je všechno v pořádku. Dokonce nutné." Ve Falconových slovech nebyla jen ironie, byl v nich i nádech hořkosti.
"Lidé potřebují nové věci a vzrušení," odpověděl tiše Webster. "Vesmírné lety mnohým připadají jako běžná věc, ale to, co jsi dokázal ty, nám vrátilo smysl pro dobrodružství. Potrvá ještě hodně dlouho, než pochopíme, co se vlastně na Jupiteru stalo."
"Medúza znala mé slabé místo," řekl Falcon.
"Když to říkáš," odpověděl Webster s tvrdošíjným nadšením.
"Jak ale myslíš, že mohla znát mé slabé místo?"
"Nemám nejmenší ponětí."
Falcon jeden nekonečný okamžik nic neříkal a nehýbal se. "Na tom nesejde," řekl nakonec.
Websterovi se viditelně ulevilo. "Už jsi přemýšlel o další expedici? Saturn, Uran, Neptun…?"
"O Saturnu jsem přemýšlel." Falcon vyslovil svou odpověď s rozvážností, která se dala pochopit jako výsměch Websterovu nadšení. "Tam v podstatě nemusím být. Jedno gé, ne dvě a půl jako na Jupiteru… to zvládnou i lidé."
Lidé, řekl si v duchu Webster, on řekl "lidé". To nikdy předtím neudělal. A kdy jsem ho naposledy slyšel říct „my"?
Mění se, vzdaluje se nám… "Tak jo," řekl nahlas a přešel k tlakovému oknu s výhledem na popraskanou, zmrzlou krajinu Jupiterova největšího měsíce, "nejdřív musíme mít z krku konferenci pro sdělovací prostředky, potom teprve můžeme sestavit kompletní hlášení." Nesměle na Falcona pohlédl. "Není třeba se zmiňovat o událostech na Garudě; tuhle záležitost jsme drželi pod pokličkou."
Falcon mlčel.
"Všichni čekají, aby ti mohli poblahopřát, Howarde. Uvidíš spoustu svých starých přátel."
Poslední slovo Webster zdůraznil, ale Falcon nedal najevo žádnou odezvu; maska jeho obličeje byla čím dál nečitelnější.
Poodjel stranou od Webstera, odemkl podvozek a hydraulikou se zvednul do svých dvou a půl metrů celkové výšky. Psychologové považovali za dobrý nápad přidat mu k dobru padesát centimetrů jako jistý druh kompenzace za všechno, oč přišel při havárii Královny, ale Falcon nikdy nedal najevo, že si toho všiml.
Falcon počkal, až mu Webster otevře dveře - zbytečné gesto - potom své nízkotlaké pneumatiky natočil ke dveřím a hladce a tiše se třicetikilometrovou rychlostí rozjel vpřed. Ukazatel rychlosti a vzdálenosti byl už zbytečný, jeho pohyby byly zcela automatické.
Venku ho čekala zuřivá novinářská smečka, vrhala se proti síťovým zábranám a ježila se mikrofony a kamerami, které mu strkala před jeho netečný obličej.
Howard Falcon zůstával klidný. On, který byl kdysi člověkem - a při čistě hlasové komunikaci by za něj mohl být stále pokládán - měl jen nepatrný, poklidný pocit úspěchu… a poprvé po mnoha letech zakoušel něco jako mír v duši. Při zpáteční cestě z Jupiteru spal na palubě šalupy Komise kosmické kontroly jako zabitý. Poprvé po mnoha letech ho nesužovaly žádné noční můry.
Probudil se ze sladkého spánku a uvědomil si, proč se mu zdávalo o superšimpovi ze ztroskotané Královny Alžběty. Napůl člověk, napůl zvíře, uvízlý mezi dvěma světy. Stejně jako on. Totéž jako byl šimpanz vedle člověka, byl Falcon vedle nějakého dokonalého stroje, který měl teprve přijít.
Konečně našel svoji úlohu. Mohl sám bez jakékoli ochrany putovat po povrchu Měsíce, Merkuru nebo tuctu dalších planet. Podpůrné životní systémy uvnitř titanohliníkového válce, který nahradil jeho křehké tělo, fungovaly stejně dobře ve vesmíru jako pod vodou. Gravitační pole desetkrát silnější než na Zemi pro něj představovaly jen trochu nepohodlí, nic víc. Vůbec nejlepší byla nulová gravitace.
Lidská rasa mu byla čím dál tím vzdálenější, pouta k ní byla čím dál tím slabší. Tyhle vzduchomilné, vůči radiaci neodolné ranečky nestálých uhlíkatých sloučenin možná ani neměly právo žít mimo atmosféru. Možná se měly raději držet svého přirozeného prostředí - Země, Měsíce a Marsu.
Jednoho dne budou skutečnými pány vesmíru stroje, ne lidé, ani ne on. Vědom si už nyní svého poslání, cítil pochmurnou hrdost nad svou jedinečnou osamělostí - první z nesmrtelných, v půli cesty mezi dvěma způsoby stvoření.

Skrytá, komplikovaná souslednost příkazů, která byla údajně naprogramována do Falconova mozku a kterou v něm mělo aktivovat jednoduché zaklínadlo znějící "První článek", nebyla nikdy naplněna, jak si to představovali její konstruktéři - ne proto, že by došlo k nějaké mechanické závadě a zcela jistě ne proto, že Falcon byl něco méně než člověk, ale naopak proto, že byl někde v hlubokém a zásadním zákoutí svého mozku příliš lidský na to, aby udělal to, co by žádný člověk neudělal - aby se obětoval, aniž by k tomu měl pádné důvody.
O tomhle všem Falcon neměl ponětí. Nevěděl, že jeho pud sebezáchovy, spolu s malou pomocí elektrického přetížení, pohřbil největší naděje tajného sdružení starého několik tisíc let. Věděl jen, že byl vyvolený.
Nakonec z něj přece jen bude velvyslanec, ale mezi starým a novým, mezi bytostmi z uhlíku a bytostmi z keramiky a kovu, které jednoho dne zaujmou jejich místo. Věděl, že obě rasy ho budou v nadcházejících bouřlivých staletích určitě potřebovat.

EPILOG
"Ještě jednu?"
"Ale ano, mnohokrát děkuji…" Profesor J. Q. R. Forster přisunul skleničku pod hrdlo láhve Laphroaigh a velitel zalil kousky ledu ve skleničce tmavou tekutinou. Za nimi plápolalo intenzivním žárem v krbu knihovny Žulové chaty dubové dřevo. Za vysokými okny zapadalo mladé zimní slunce.
"Zážehová sekvence byla nastavena na palubní čas od počátku operace," řekl velitel a postavil láhev zpátky na stříbrný podnos. "Kdyby odpočítávání pokračovalo, změny, které Troyová v programu udělala, by Kon-Tiki poslaly nejkratší cestou k Jupiteru. Půl hodiny před tím, než k tomu mělo dojít, však Falcon sekvencér manuálně přeskočil, aby unikl medúze."
"Takže mu medúza vlastně zachránila život!" Forsterovo huňaté obočí dychtivě povyskočilo. Zbožňoval poutavé příběhy.
"A Troyové svobodu. Jinak by byla obviněna z vraždy."
Forster s mírnými rozpaky pokrčil rameny. "V této politováníhodné záležitosti by se určitě mohla odvolat na přechodné pominutí smyslů."
"To není zrovna myšlenka, která by se Troyové líbila." Velitel se usadil do křesla, vzpomínal na nedávnou zpáteční cestu z Jupiteru. Neměl v úmyslu zatěžovat Forstera podrobnosti - podrobnostmi, které bude mít před očima ještě dlouhá léta.
"Nemůžete mě tak snadno zbavit obvinění z vraždy," říkala mu Linda už posté nakřáplým hlasem. "Zabila jsem Holly Singhovou. A Jacka Nobleho. A oranžového muže. Možná i další. A když jsem to dělala, věděla jsem, co dělám."
Jedné z nejrychlejších lodí ve Sluneční soustavě trvalo tři týdny, než je dovezla zpátky na Zem. Spartě to poskytlo čas, potřebný k fyzickému zotavení. Všem jim to poskytlo více než dostatek času, aby si o všem promluvili. Jenže Linda zůstávala pro velitele věčnou hádankou. "To po tobě tvoje svědomí žádá až tolik?" zeptal se jí.
"Jestli se ptáte, zda mě napadá nějaký důvod, kterým bych ospravedlnila vraždy, které jsem spáchala, tak vám odpovídám ne, žádný - přestože se mě ti lidé pokusili zavraždit. A přestože možná zavraždili moje rodiče, ať už tomu oba věříme nebo ne."
"Ti, které jsi jmenovala, byli vrahové, to ano. A měli v úmyslu zotročit lidstvo. Jiní, jim podobní, jsou stále naživu a jejich úmysly se nezměnily."
"Což ale neospravedlňuje to, že jsem je chladnokrevně zabila." Zato teď její krev vůbec chladná nebyla. Naopak, vřela.
"No, když myslíš," povzdechl si mnohoznačně. "Ale obávám se, že rozhodnutí o tom, jestli jsi věděla, co děláš, nebude na tobě. Tvoje neprokázané přiznání ti pravděpodobně přinese jen psychiatrické pozorování."
"Neprokázané přiznání?"
Předstíral, že ji neslyší. "A po kdoví jak dlouhém nuceném pobytu v ústavu pro duševně choré - umíš si jistě představit, co to obnáší, co všechno se dnes dá dělat s naprogramovanými nanočipy, a tak dále - a když se potom najde nějaký důkaz na podporu tvého tvrzení, možná tě opravdu zavřou na celý život do vězení. Jestli toužíš zrovna po tomhle…"
"Vy víte, že mluvím pravdu."
"Možná. Žádného z těch lidí ale nikdo neprohlásil za mrtvé a dokonce se ani nepohřešují."
"A viděl je někdo? Někteří z nich byly veřejně činné osoby. Lord Kingman. Holly Singhová."
"Ne, ale Jack Noble vzal roha, jak se kdysi říkalo, už předtím. A pochopitelně ne bezdůvodně." Pokrčil rameny. "Lidé můžou zmizet na celá léta bez pádných důvodů, jenom proto, že na to prostě mají chuť. Ty jsi také zmizela bez varování, Lindo. A nejednou."
Trhla hlavou, když slyšela z jeho úst své jméno.
"Ale řekněme, že věřím, že jsou mrtví a že jsi je zabila ty - samozřejmě kromě Kingmana. Žádáš mě o pomoc? Chceš, abych ti pomohl převzít na sebe všechnu zodpovědnost a nechat tě zaplatit za tvé smrtelné hříchy?"
"A co chcete vy?" polkla, jako by tušila v návnadě háček.
"Abys pomohla ty nám." Ulisní jezuitští zpovědníci, ti bezdětní strýčkové a bratránci jeho franko-kanadských předků by na něj byli pyšní - nebyli snad stejně zběhlí v sofistice klášterního života jako ve lžích, jež vtloukali do indiánů, které přišli obrátit na víru? - ale velitel se v duchu styděl. "Máme problém. Větší než ten malicherný osobní problém, který máš ty."
"Tím, že se budete snažit, aby to vyznělo důležitě, můj názor nezměníte."
"Jen se klidně drž toho svého nesmyslu. Zastřelila jsi pár členů Svobodného ducha, ale čistý zásah to nebyl. Kdo tě, kruci, učil střílet pistolí na čtyři sta metrů, ať už do čehokoli?" Byl rozhněván, profesionálně znechucen. "Jistě, na Jupiteru jsme jejich plány zkřížili, ale to neznamená, že bychom je zničili jednou provždy. Laird nebo Lequeu nebo jak si

vlastně říká, je stále na svobodě."
"Ten nic nezmůže. Bytosti v oblacích už promluvily."
Veliteli se rozsvítily oči. "Chceš mi snad tvrdit, že nám jejich poselství můžeš přeložit? Mně, který zná Učení skoro stejně dobře jako ty?"
"Vy nevíte, co řekly," ušklíbla se Sparta. "Nesnažte se mě oblafnout."
"Něco ty medúzy říct musely."
"Něco ano."
"A co? Jde si pro nás Stvořitel?"
"Nevím…" hlas jí přeskočil a ona stočila pohled k zemi. "Nemám už čím poslouchat."
"Jestli si pro nás jdou, tak tady můžeme mít ten nejstarší problém na světě, Lindo. Můžeme tu mít ovce proti kozlům, dobré proti zlým." Smutně se usmál. "I když kozy pro mě byly vždycky neskonale přijatelnější než ovce. Možná mě to řadí na špatnou stranu."
"Děláte ze mě sobce," zašeptala. "Já nejsem sobec."
V tu chvíli se rozhněval. "Toho ze sebe děláš sama, když nechceš bojovat za právo všech svobodných lidí si toto takzvané poselství vyslechnout. Ty si ho nemůžeš nechat pro sebe o nic víc, než si ho mohl nechat pro sebe Laird se svými rádoby proroky."
Nejprve sklonila hlavu, tenhle projev zahanbení si osvojila teprve nedávno, a potom k němu zdvihla oči. Vzdor v nich byl stále. Nedokázaly s ní pohnout ani jeho nejlepší jezuitské argumenty.
To ovšem Forsterovi říkat nemusel.

Velitel se vrátil do reality a zjistil, že hledí do žhnoucích uhlíků z rozpadajícího se dubového dříví. Pohlédl zpátky na netrpělivého malého profesora. "To je, bohužel, konec mého příběhu."
"Aááh - a teď já," řekl Forster a předklonil se v mohutném křesle. Po jeho znepokojivě mladistvém obličeji se rozlil výraz nezkalené radosti. "Analyzoval jsem materiál, který jste mi dodal."
"To už jste říkal."
Profesor si nedokázal odpustit trochu poučování. "Možná není od věci připomenout si, že Medúza, hlava Gorgony, je starověký symbol správcovství. Symbol a ochránkyně moudrosti."
"Ano, zdá se mi, že už jsem to někde slyšel."
"Záznamy vysílaní kruhu medúz nebylo těžké dešifrovat, chtělo to jen trochu si pohrát s analytickými programy Nadace pro hledání mimozemské inteligence. Podle lingvistického systému, který jsem vám a panu Redfieldovi onehdy nastínil, jsem mohl stanovit, že vysílání obsahuje signály, a to bezesporu signály v jazyce kultury X."
"Profesore, co kdybyste mi jednoduše…"
"A znamenaly toto…" Forster to vyslovil pomalu, skoro to až odzpíval. "Už jsou tady."
"Už jsou tady?"
"Ano. Tak zní poselství. Už jsou tady."
Dělal si Forster legraci? "Tomu nevěřím," prohlásil velitel. "Ty věci vysílaly přímo na řídící středisko Kon-Tiki. Proč by…?"
"Proč by někomu, kdo zrovna přišel, říkaly, že zrovna přišel?" zachichotal se Forster. "Dobrá otázka. Zvláště když ty medúzy nevypadají ani trochu jako inteligentní bytosti, a to v žádném významu toho slova - nanejvýš stejně tak inteligentní jako cvičený papoušek. Pravděpodobně reagovaly na nějaký podnět, který jim byl vštípen před dávnými věky. Možná byl dokonce zakódován do toho, co u nich plní funkci genů."
"Ale proč mířily na řídící středisko?"
"Považuji za velmi nepravděpodobné, že jejich poselství bylo určeno řídícímu středisku. Jsem přesvědčen, že směřovalo jinam."
"Profesore…"
"Díky vašemu chápavému představenstvu, veliteli, je už termín zahájení mého výzkumu Jupiterova měsíce Amalthei pevně stanoven." Forster koukl očkem po právě vyprázdněné skleničce.
"Doleju vám," řekl velitel a nahnul se dopředu. Uchopil těžké stříbrné kleště, nabral z misky několik kostek ledu a s cinknutím je vhodil do Forsterovy sklenice. Potom se natáhl po láhvi whisky. "Amalthea, říkáte…"

Slunce zapadlo za skály na západě a zbarvilo zalesněné pahorky za řekou matnou šedí. Rozsvítila se světla, mdlé, žluté žárovky ukryté v drážkách nízké kamenné zídky vedle útesu nad řekou. Bla-ke se Spartou kráčeli podél zídky, jejich boty šustily v suchém listí. Do zad se jim opíral silný, chladný vítr ženoucí se z kopců do údolí. Oba se hrbili před zimou, ruce v kapsách, izolováni jeden od druhé-ho.
Blake se podíval směrem k chatě. Za chrámovým oknem přípravny se právě rozsvítilo světlo. Personál začínal chystat večeři. "Tím jsem proletěl tu noc."
"Kdy o tom konečně přestaneš mluvit?" řekla podrážděně.
"Pamatuju si všechno, co se tehdy stalo, jasněji než cokoli jiného v mém životě. Celé týdny jsem byl přesvědčen, že jsi mě zradila, a tys tam přitom vůbec nebyla."
Blake se rozhodl přesvědčit Spartu, že nikdy nezavraždila Singhovou ani nikoho jiného, že to všechno byly falešné vzpomínky, které jí dal velitel záměrně implantovat - třeba proto, že se zdráhal připustit, že mu Svobodný duch znovu unikl. Snažil se jí to dokázat: "Proč chce, aby sis to myslela, to nevím. Možná je zabil on. Musíš uznat, že jsi byla pěkně mimo. Bože, kolik toho svinstva jsi jen spolykala…"
Zničila jeho teorii ještě dřív, než ji stačil pořádně vyložit. "I kdyby dokázali změnit vzpomínky, neměli možnost to

udělat. Vždyť ani nevěděli, kde jsem." Ani samotnému Blakovi pak už nepřipadala jeho teorie příliš přesvědčivá.
Teď mlčela, netečná k jeho zájmu, stejně jako byla netečná k jeho blízkosti.
Nebýt suchého listí, kráčeli by v naprostém tichu. Asi deset metrů před nimi z přítmí pomalu vystoupila osamělá lidská postava.
Byli ve střehu, ale obavy nepociťovali. Oba věděli, jak mizivá je šance, že by se na pozemku nacházel někdo nepovolaný. Byli připraveni temnou postavu mlčky minout, ale když se k ní přiblížili, mužský hlas zašeptal: "Lindo…"
Jakmile uslyšela své šeptem pronesené jméno, na rukou jí naskočila husí kůže a pod bundu jí pronikl večerní chlad. Zapotácela se. "To jsi ty…" Neodvážila se otázku dokončit. Stín měl jeho postavu i jeho hlas, ale chladný vítr odnášel jeho pach na druhou stranu a ve tmě už neviděla.
"Ano, děťátko," řekl stín. "Odpusť mi, prosím tě."
"Ach…" Padla mu do jeho pevné náruče a křečovitě se k němu přitiskla, jako kdyby se nemohla udržet na nohou.
Bylo to absurdní, ale z užaslého Blaka vyhrkla první přirozená otázka, která ho napadla. "Kde jste, sakra, byl, doktore Nagy?"
Josef Nagy zdvihl hlavu a podíval se na něj přes dceřino rameno. "Nikdy ne daleko, pane Redfielde."
"Ehm… říkejte mi Blaku, pane."
"Pravda, už dávno nejsme ve třídě. Říkej mi Josefe, Blaku."
"Fajn," řekl Blake, ale trvalo ještě dlouho, než v sobě našel dost odvahy, aby největší autoritu svého dětství oslovoval křestním jménem.
"Lindo, no tak," konejšil Nagy svoji dceru, která se zoufale rozplakala. "Tolik jsme ti ublížili."
"Kde je máma? Je…?" Mluvila nezřetelně, tvář zabořenou do záhybů jeho vlněného kabátu.
"Je v naprostém pořádku. Brzy ji uvidíš."
"Myslela jsem, že jste oba mrtví."
"Báli jsme se… ti to říct." Pohlédl na Blaka a kývl hlavou. Ačkoli ho Blake dobře neviděl, všiml si zahanbení, obsaženého v jeho posunku. "Dlužíme vám oběma naši nejhlubší omluvu."
"Ani nevíte, jak se o vás bála," řekl Blake a hned si uvědomil, jak hloupě to vyznělo: Nagy příliš nepřipomínal ztraceného chlapečka, který vyděsil maminku. A Ellen… Lindě byl obyčejný strach na hony vzdálený.
"Ano, já vím," odpověděl bezelstně Nagy. "Měli jsme k tomu důvody, které nám tehdy připadaly velmi důležité. Zmýlili jsme se."
Spartiny vzlyky ustaly. Odevzdaně ležela v otcově náruči. Sundal jednu ruku z jejích ramen, sáhl do kapsy a vytáhl z ní kapesník. Vděčně ho přijala. "Pokusím se vám to vysvětlit," řekl Nagy. "Spolu s Kit. Nepůjdeme už dovnitř?" Jeho otázka byla adresovaná Spartě. Mlčky přikývla a přitom si utírala nos.
Potom se všichni tři pomalu vydali po dlouhém svahu dolů k chatě. Blake měl jen chvíli na rozmyšlenou; když znovu promluvil, v jeho hlase zaznívala pevná odhodlanost, překrývající zbytky hněvu. "Bylo by dobře, kdybyste nám jednoduše řekl proč, pane. Teď… dokud nám do toho velitel nemůže mluvit."
"Jsme ve válce, Blaku. Má dcera byla po dlouhá léta rukojmím. Potom jsme si uvědomili, že se stala naší nejsilnější zbraní." Nagy zaváhal, jako kdyby se k něčemu nemohl odhodlat, ale potom zřetelným hlasem pokračoval dál. "Ukázalo se velice těžké vzdát se našich rodičovských a učitelských návyků. Pokoušeli jsme se vás oba chránit tím, že jsme na vás dohlíželi. Abychom to mohli dělat, museli jsme zůstat v utajení. Zpočátku jsi to byl jen ty, Blaku, na koho bylo těžké, a později zcela nemožné, dohlížet."
"Vaše dcera je už taky dospělá." Blake viděl, jak Nagy sklonil hlavu a najednou pochopil, kde se vzalo to Ellenino… Lindino… gesto vyjadřující zahanbení.
Sparta se o několik centimetrů od otce odtáhla. "Zabila jsem je," řekla bezbarvým hlasem.
"Dostala jsi se ke Striafanu nepřipravená, protože jsme ti nestihli říct, co jsme se dozvěděli," řekl Nagy. "Tvoje odolnost už byla značně narušená našimi pokusy o urychlení tvých snů."
"Velitelovými pokusy," ozval se rozhořčeně Blake.
"Ale prováděnými na můj rozkaz. Budiž mu na rozdíl ode mě ke cti, že byl proti, když jsem Kit přinutil, abychom v nich pokračovali. Doufal jsem, že uspíším tvé uzdravení, miláčku. Namísto toho jsem…" Odmlčel se a s obavami se podíval na dceru. Odtáhla se od něj. "Jednala jsi pod tlakem příkazu, o jehož existenci jsme sice věděli, ale kterému jsme nerozuměli. Všechno, co jsi v Anglii a na oběžné dráze kolem Jupiteru udělala, se stalo v jeho službách. Pokusila jsi se eliminovat ty, kteří ti stáli v cestě, včetně těch, kteří do tebe tento příkaz vložili."
"Nemůžeš mě zbavit pocitu viny."
"Ani bych to nezkoušel. Ale žádám tě, abys udělala další krok."
"Abych udělala co?"
"Abys připustila, že jsi lidská bytost."
Byla unavená a zraněná, ale odmítla znovu plakat. "O tom si rozhodnu sama."
"Jistě. Jenom to, prosím tě, nedělej dřív, než si vyslechneš všechno, co máme na srdci. Ty taky, Blaku."
Všichni tři mlčky pokračovali v cestě k mohutnému kamennému domu s okny podobajícími se drahokamům. Když se k němu po několika minutách přiblížili, Linda vzala otce za ruku. V jejích očích se znovu rozhořel plamínek, který nebyl jen odrazem zářících oken.
Na dveře knihovny někdo zaklepal. Velitel je pootevřel a mladý světlovlasý stevard mu oznámil: "Večeře je připravena, pane. Stůl pro čtyři, jak jste si přál."
"Ještě vydržte. Nemělo by to dlouho trvat."
"Ano, pane." Stevard za sebou zavřel mohutné dveře.
Velitel ukázal na podnos s nápoji. "Profesore?"

"Už jsem měl víc než dost," odmítl rezolutně Forster. "Chtěl jsem vám říct, že bych byl rád, kdyby Troyová se svým přítelem mohli jet se mnou."
"Na Amaltheu?"
"Mají mimořádné odborné znalosti, oba dva. Mohli by eventuálně doplnit moje poznatky."
Velitel profesora změřil pohledem a v duchu se přitom bavil. Slyšet od tohoto malého vědátora, že by byl někdo schopen doplnit jeho znalecký posudek, to bylo něco opravdu unikátního.
"Kde jsou?" dožadoval se Forster. "Těšil jsem se, že je dnes večer zase uvidím."
Velitel přistoupil k vysokému oknu s výhledem na temný trávník. Po trávníku se blížila nezřetelná skupinka. "Dejte jim trochu času. Ještě to stihnou."

DOSLOV ARTHURA C. CLARKA
Jednou z výhod, které sebou přináší život na rovníku (nebo jen 800 kilometrů od něj), je to, že Měsíc spolu s ostatními planetami se pohybují vertikálně nad vámi a vy je můžete pozorovat při viditelnosti, která je ve vyšších zeměpisných šířkách nemožná. To mě přimělo, abych si v průběhu posledních třiceti let pořizoval postupně větší a větší teleskopy, počínajíc klasickým třiapůl palcovým Questarem, potom osmipalcový a nakonec čtrnáctipalcový Celestron. (Za ty předpotopní jednotky se omlouvám, ale u malých teleskopů se na ně jaksi zapomnělo, přestože to v centimetrech zní mnohem efektněji.)
Nedostižná a neustále proměnlivá tvářnost Měsíce je oblíbeným předmětem mého zájmu a já si nikdy nenechám ujít příležitost, abych se o ni podělil s mými nic netušícími návštěvníky. Jelikož je čtrnáctka opatřena binokulárem, připadáte si, jako kdybyste se dívali oknem vesmírné lodi, nikoli jen omezeným polem jednoho objektivu. Člověk musí ten rozdíl vidět, aby ho dokázal ocenit, a zákonitě zalapat po dechu.
O druhé místo na seznamu nebeských atrakcí soupeří Saturn s Jupiterem. Dech beroucí jedinečnost Saturnu spočívá v jeho překrásných prstencích, kromě kterých je toho na něm k vidění už jen málo, neboť samotná planeta je prakticky jednolitá. To znatelně větší kotouč Jupiteru je mnohem zajímavější; obvykle se vám předvede s nápadnými mrakovými pásy, ležícími rovnoběžně s rovníkem, a k tomu s tolika prchavými detaily, že by jejich objasňováním mohl člověk strávit celý život. A přesně tohle lidé dělali: Jupiter byl po více než sto let bohatým lovištěm pro celé zástupy nadšených astronomů - amatérů.*
Ovšem žádný pohled okulárem teleskopu vám nemůže dát náležitou představu o planetě, která je co do plochy více než stokrát větší než náš svět. Pro představu vám poslouží tento poněkud za vlasy přitažený "myšlenkový experiment" - kdybyste Zeměkouli stáhli z kůže a tu jako nějakou trofej připíchli na glóbus Jupiteru, byla by přibližně stejně velká, jako je na glóbu Země Indie. A tento subkontinent už je panečku nějaká nemovitost; no a Země je proti Jupiteru jako Indie proti Zemi…
Naneštěstí pro kolonisty, třebaže by byli ochotní snášet dvaapůlkrát větší gravitaci, nemá Jupiter žádný pevný povrch, ba dokonce ani tekutý. Je to jedna velká atmosféra, přinejmenším prvních několik tisíc kilometrů směrem ke vzdálenému jádru. (Podrobně viz 2061: Třetí Odysea…)
Pozemští pozorovatelé, kteří Jupiterovu věčně proměnlivou oblačnou mapu pečlivě zakreslovali, to tušili už dávno. Na Jupiteru najdeme jen jediný částečně trvalý rys, známou Rudou skvrnu, a i ta někdy zmizí. Jupiter je svět bez zeměpisu - planeta pro meteorology, nikoli pro kartografy.
Jak jsem popsal v knize Ohromné dny: Vědecko-fantastická autobiografie, mé okouzlení Jupiterem začalo prvním vědecko-fantastickým časopisem, který se mi kdy dostal do rukou - listopadovým číslem Gernsbackových Amazing Stories z roku 1928, které začal vydávat o dva roky dříve. Na obálce byl skvělý obrázek Franka R. Paula, který bych mohl s klidným srdcem označit za důkaz existence předvědomí.
Na jeden z Jupiterových měsíců vystupuje z rakety ve tvaru silážní věže půl tuctu pozemšťanů. Raketa se zdá být na tak dlouhou cestu znepokojivě malá. Nebi vévodí oranžová koule obří planety se dvěma vnitřními měsíci v tranzitu. Bohužel se obávám, že Paul nestydatě podváděl, protože Jupiter je plně osvětlený, přestože Slunce je skoro až za ním! Já jsem ale ten poslední, kdo by tento omyl (pravděpodobně úmyslný) mohl kritizovat, jelikož mi trvalo více než padesát let, než jsem si ho všiml. Pokud mě neklame paměť, byla to ilustrace k povídce Gawaina Edwardse, jehož pravé jméno bylo G. Edward Pendray. Ed Pendray byl jedním z průkopníků americké raketové technologie a v roce 1947 publikoval knihu Nastupující věk raketového pohonu. Snad nejzáslužnějším Pendrayovým činem bylo, když paní Goddardové pomohl s vydáním objemných tří dílů zápisků jejího manžela; stačil se ještě dožít detailních záběrů, které pořídil Voyager v soustavě Jupiteru. Jsem zvědavý, jestli si přitom vzpomněl na Paulovu ilustraci.
Na této kresbě z roku 1928 bylo zarážející (chci říci úžasné) to, že obsahuje detaily, které byly v tu dobu pozemským astronomům neznámé. Teprve v roce 1979, kdy kolem Jupiteru a jeho měsíců proletěly kosmické sondy řady Voyager, bylo možné pozorovat spletité kličky a lokny vytvářené Jupiterovými pasátními větry. Paul je s hrůzou nahánějící přesností vyobrazil o půl století dříve.
O mnoho let později jsem měl tu čest spolupracovat s doyenem kosmických umělců Chesley Bonestellem na knize Dál za Jupiterem (Little, Brown, 1972). Jednalo se o předzvěst k navrhovanému projektu Grand Tour, který měl obsáhnout vnější planety Sluneční soustavy a při kterém se mělo využít jedinečného postavení všech planet mezi Jupiterem a Plutem, k němuž dochází jednou za 179 let. Jak se ukázalo později, mnohem skromnější projekt Voyager splnil prakticky všechny úkoly projektu Grand Tour, přinejmenším po Neptun rozhodně. Když se teď, o hodně chytřejší, dívám na Chesleyho ilustrace, musím s podivem konstatovat, že Frank Paul, ač technicky horší malíř, odvedl při zpodobování Jupiteru v jeho skutečné podobě mnohem lepší práci.
Jelikož je Jupiter od Slunce tak daleko, pětkrát tolik jako Země, lze očekávat teplotu kolem sta stupňů pod hranicí, o kterou se otírají nejkrutější antarktické mrazy. To platí o vrchní vrstvě mračen, ale astronomové už dlouho vědí, že

planeta vyzařuje několikanásobek tepla, které přijímá ze Slunce. Na to, aby v ní probíhala termonukleární fúze, není planeta dostatečně velká (Jupiteru se říkalo "nepovedená hvězda"), ale nějaký vnitřní zdroj tepla nepochybně má. V důsledku toho je v určité úrovni pod Jupiterovými mraky teplota stejná jako za příjemného slunečného dne na Zemi. Něco jiného je ovšem tlak; ale jak se ukázalo v hlubinách pozemských oceánů, životu se daří i při tlaku několik tun na čtvereční centimetr.
Carl Sagall se v knize i ve stejnojmenném televizním seriálu Kosmos zamýšlel nad formami života, které by mohly existovat v ryze plynném (většinou vodíko-metanovém) prostředí Jupiterovy atmosféry. Moje "medúzy" vděčí za svůj vznik právě Carlovi, ale jako plagiátor necítím žádné výčitky, jelikož jsem ho o čtvrt století později představil svému agentovi Scottovi Meredithovi, což přineslo užitek oběma…
Více se o Jupiterově vzdušné fauně (nebo flóře), dozvíte v knize 2010: Druhá Odysea a 2061: Třetí Odysea. Otázka existence života na největší planetě Sluneční soustavy už mohla být vyřešena vesmírnou sondou Galileo - nejambicióznějším projektem NASA - nebýt havárie Challengeru, která ho skoro o deset let pozdrží. Do té doby si dobře prohlédněte některé snímky Voyageru. Vidíte ta zvláštní bílá kolečka ohraničená tenkou membránou? Nepřipomínají vám améby na sklíčku mikroskopu? Skutečnost, že jsou několik desítek tisíc kilometrů velké, nepředstavuje žádný problém: velikost je, koneckonců, relativní pojem.
Nyní poslední bibliografická poznámka. Setkání s medúzou je jedna z mála povídek, které jsem napsal s určitým záměrem. (Obvykle píšu proto, protože musím, ale pomalu dostávám tento nepříjemný zvyk pod kontrolu.) Medúzu jsem napsal, protože jsem potřeboval doplnit počet slov pro sbírku povídek Vítr od Slunce, 1972. S potěšením konstatuji, že jsem za ni od Asociace amerických spisovatelů sci-fi dostal cenu Nebuly za nejlepší novelu roku, stejně jako zvláštní prémii Playboye v téže kategorii.
O tomto uznávaném časopise, který otiskl značné množství mých odbornějších technických statí, jsem se náhodou zmínil, když jsem před nedávném podával v Dillí jednu nepříliš závažnou stížnost. Poté, co jsem třináctého listopadu 1986 stížnost odeslal na Nehruův Památník, přišla mi důmyslná odpověď, kterou premiér Rádživ Gándhí zakončil slovy: "Nakonec mi dovolte, abych Vás, doktore Clarku, ujistil, že pokud je v této zemi Playboy zakázán, není to pro nic, čím jste do něj Vy přispěl."
V původní verzi Setkání s Medúzou rozhodně není nic, co by i do těch nejcudnějších lící vehnalo ruměnec.
Budu čekat, jak Paul Preuss tuto situaci napraví.
Arthur C. Clarke Colombo, 7. listopadu 1988

INFOBALÍČEK
TECHNICKÉ PLÁNY
Následující stránky obsahují počítačově generovaná schémata představující některá zařízení a přístroje nalézající se ve Zlatém věku Venuše:
strana 2-6: Kon-Tiki Jupiterská sonda s lidskou posádkou - celkový pohled; otevřený čelní kužel s rozvinutými přístrojovými rameny; příčný řez návratového pouzdra; pohledy.
strana 7-11: Snark Dvourotorový bojový vrtulník -celkový pohled; rotace; zbraňové systémy; pohledy.
strana 12-16: Falcon Biomechanický rekonstruovatelný projekt - stojící konfigurace; sedící konfigurace; čelní a zadní pohled; boční, čelní a horní pohled.